

COLECȚIA
ENIGMA

MILES BURTON

FERMA TRAGICĂ

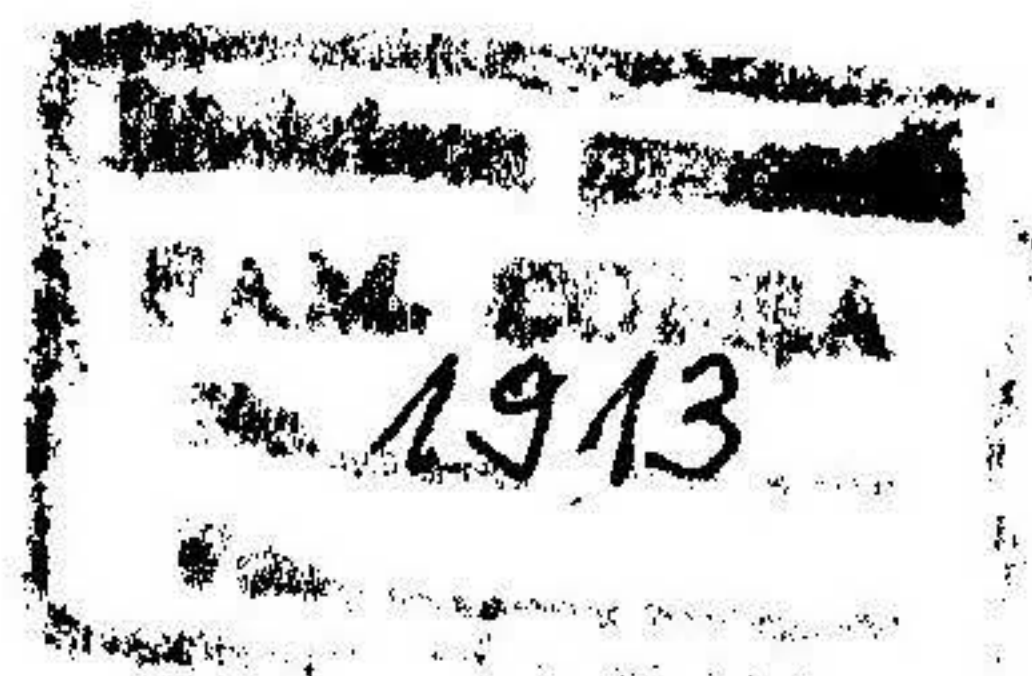
EDITURA PODEANU

LCI 25 + 1

MILES BURTON

FERMA TRAGICA

Traducere de
TITUS NESTOR

COLECȚIA
ENIGMA

== 6 ==

EDITURA PODEANU, BUCUREȘTI
STR. SMÂRDAN, 18

FERMA TRAGICA

de MILES BURTON

CAPITOLUL I

În după amiaza, în care Ralph Murray a descoperit un cadavru în bidonul de lapte, șeful poliției din Yorkshire, hotărâ să ceară ajutorul Scotland Yard-ului, care însărcină pe inspectorul Arnold cu deslegarea misterului acestei crime oribile.

— Domnule Arnold, spuse comisarul, îți voi face un rezumat al cazului. Vei putea studia apoi amănuntele cu Bradlaw. Există o societate, „Compania de lapte d'n Park Lane”, care adună laptele fermelor din împrejurimi, trimițându-l apoi la Londra în vagoane-cisterne.

Azi dimineață, cam pe la unsprezece, unul din camioanele societății, a adus marfa. Iscându-se ciorovăeli între un contramaestru și șofer din cauza unuia din bidoane, acesta d'n urmă l-a deschis și n'a găsit lapte, ci ceva ciudat. Băgând mâna înăuntru, a scos un braț. Îți poți închipui, că i-a dat imediat drumul.

— Nu-l învinuiesc deloc! răspunse Arnold.

— Nici eu.

După această descoperire, desigur că n'a mai îndrăsnit nimeni să cerceteze lucrurile mai deaproape. Directorul d. Baimbridge, înștiințat de cele întâmplate ne-a telefonat. Bradlaw s'a dus la fața locului și a adus bidonul aici.

La deșertat într'un basin mare și a inventariat o grămadă de lucruri la care nu se aștepta. Mai întâi trupul ciopârțit al unui bărbat, fără cap. Mai a găsit un vechiu portofel de piele, sdrențuit, fiindcă a stat în lapte, o pereche de ochelari de os, fără sticle, un mers al trenurilor

și al omnibuselor orașului Exeter, cheia unei odăi de hotel și un cuțit cu mânerul de fildeș. Aceste două obiecte din urmă, erau înfășurate într'o vestă de flanelă foarte pătată, probabil de sânge, și spintecată în spate.

— E o colecție foarte interesantă întrerupse Arnold.

— Sper că nu vă veți schimba părerea, răspunse sec comisarul. Medicul legist a examinat corpul. E al unui bărbat de vreo treizeci de ani, înalt de un metru și 47, care deși avea oasele destul de slabe, avea tendință de îngrășare. E mai de grabă oacheș decât blond.

Criminalul, pentru a împiedeca descompunerea cadavrului a amestecat laptele cu apă în care a pus o cantitate de formol.

Cauza sigură a morții e o lovitură de cuțit în spate, sub inimă. Aproape cu siguranță că a fost asasinat cu cuțitul găsit în bidon...

Aceasta-i tot ce-ți pot spune folositor. Până acum, n'a dispărut nimeni în ținut, care să corespundă semnalmentelor cadavrului. Rămâne ca d-ta să continui cercetările. domnule Arnold. E zadarnic să adaug că noi suntem cu totul la dispoziția dumatăle. Sunt sigur că Bradlaw îți va da tot ajutorul și tot ce-mi rămâne de făcut e să vă las pe amândoi să discutați în liniște.

Comisarul ieși. Bradlaw, destul de tânăr, cu ochii cenușii și pătrunzători, părea cam nervos aflându-se singur în fața omului Scotland Yard-ului.

— Sper, domnule Arnold, spuse el cam ceremonios, că veți aproba măsurile pe care le-am luat.

— Ascultă-mă, Bradlaw, întrerupse Arnold, fi dela început în largul dumatăle. Noi ăștia dela Yard nu suntem Dumnezei, ci niște bieți oameni cari băjbăim și noi într'o lume ciudată. Avem numai avantajul să fim sprijiniți de de un aparat complicat, asta-i tot. Să vorbim așa dar dela egal la egal.

Bradlaw răsufală ușurat.

— Prima mea hotărâre a fost să se aducă bidonul aici și apoi să încerc să stabilesc drumul pe care a fost purtat. cât mai exact posibil. Nu mai încap nicio îndoială că automobilul Park Lane-ului l-a încărcat la ferma din Starvesparrow, la opt mile de aici. M'am dus acolo și iată ce am aflat.

El rezumă interogatoriile luate d-lui Hollybud și a lui Walt.

Intinse apoi lui Arnold o hârtie pe care se aflau urmă-

toarele însemnări: 14 Martie, la ora opt, Bert Magfield ridică patru bidoane de pe platforma din fața grilajului fermei din Starvesparrow și lasă patru goale. Ajuns la lăptăria din Park Lane găsește trei pline și al patrulea pe jumătate gol.

14 Martie, la zece și jumătate, d. Hollybud merge cu căruța la platformă și ia patru bidoane goale.

14 Martie pe la ora 17, Walt Jeffers încarcă trei bidoane în căruță, le depune pe platformă, unde, afirmă el categoric nu se afla nici un bidon plin sau gol.

14 Martie, la ora 18 și 10, Mayfield cu camionul lui trece și ia bidoanele. Găsește patru, trei pline și unul gol. Încarcă bidoanele pline și lasă pe cel gol, pe care nu se mai ostenește să-l cerceteze, fiind grăbit. Nu poate deci să spună, dacă bidonul e al lăptăriei din Park Lane. Descarcă trei bidoane pe platformă, lăsând acolo prin urmare la plecarea sa, patru bidoane goale.

15 Martie, cam pe la 6 treizeci Jeffers se duce la platformă cu căruța ca să ia bidoanele goale, cari au rămas peste noapte acolo. Găsește trei goale și unul plin.

Le aduce pe cele trei goale la fermă, fără să-i mai pese de bidonul plin pe care-l lasă, socotind că aceasta nu-l privește.

15 Martie la ora 7.40 Mayfield se înapoiază, lasă patru bidoane, trei pline și unul umplut pe trei sferturi. Bidonul plin, care se găsea înainte, mai e încă acolo, așa încât numărul bidoanelor aflate pe platformă se ridică la cinci.

15 Martie exact la ora 8.5, Jeffers ia cele cinci bidoane, lăsând în locul lor patru goale, își face cursa și descarcă autocamionul la lăptăria din Park Lane.

15 Martie la ora 10. Al cincilea bidon aparținând lui Godfrey și Sprot (aceasta după verificare), lăptăria rivală celei din Park Lane, și de mai mică însemnătate, care se află în satul Tolsham, pare anormal, e deschis și se descoperă astfel ce cuprinde.

15 Martie cam pe la ora 11, d-l Hollybud vine cu căruța ca să-și reia bidoanele goale, găsește ca de obicei, patru, și le aduce înapoi la ferma sa.

Arnold urmărește acest raport cu multă atenție, aprobând din cap.

— Iată o expunere precisă. Reese de aci, spuse Arnold, că eri, între orele 17 și 18 și 10, s'a găsit un bidon gol pe platformă. Ai vreo indicațiune cum a putut să ajungă acolo?

— Până acum niciuna, răspunse Bradlaw. toți aceia pe

care i-am întrebat la ferma din Starvesparow jură că nu știu nimic... Cred doar, că autocamionul lui Godfrey și Sprot a trecut pe acolo și poate că șoferul lui să fi depus, pentru un motiv oarecare, unul din bidoane pe platformă. Ar putea fi întrebat. Acesta ar fi bidonul care conținea trupul descoperit azi dimineață.

— Bine. Vom începe ancheta în această direcție. Dacă acest bidon e cel care ne interesează, cadavrul a fost introdus eri între orele 18 și ora 6.30 azi dimineață, dacă nu, tot între acele ore a fost înlocuit bidonul gol cu acela care conținea resturile. Până acum asta merge. Acum, să aruncăm o privire asupra celor ce s'au găsit. Trupul nu mă interesează, îi privește pe medici. Voi telefona Scotland Yard-ului ca să ne trimită un medic.

Spunând aceasta, Arnold intră condus de Bradlaw în odaia în care fuseseră puse la uscat lucrurile găsite în bidon. Trupul îmbucătățit fusese acoperit cu un cearceaf și nu se atinseră de el. Pe o saltea în fața focului se afla tot ce înșirase comisarul.

Mai întâi, un portvizit de marochin de 15 cm. pe 10 cm., ale cărui colțuri erau jupuite în unele locuri. Nu cuprindea decât o foaie de hârtie, îndoită în patru și cu marginile rupte. Cerneala ștearsă făcea neciteț scrisul care o acoperea. Era scrisă cu majuscule de o mână energică. Cuvintele George Stret Oban, se vedeau încă limpede de tot, din pricina creionului chimic de care se slujise cel ce scrisese. Intr'un colț, afară, erau sgâriate trei inițiale. Arnold putu să descifreze: A. L. S.

Obiectul care, la prima vedere, părea că nu va fi decât de puțin folos, era legătura în os a unor ochelari. Cu toate acestea, după ce le-a cercetat cu multă luare aminte Arnold, observă ceva săpat cu vârful unui ac, citi la lumină inițialele A. L. S. scrise grosolan. — Bradlaw, spuse el arătându-i descoperirea, iată un lucru demn de ținut minte. Cine o fi acest A. L. S.? Mortul? Poate! Crezi că poate fi un indiciu? Ce mai e? Un mers al trenurilor? Așa părea să fie. Nu mai rămăsese însă din el, după ce stătuse în lichidul din bidon, decât o cocă murdară. Uscându-l, mai multe pagini se lipiseră una de alta. Se mai vedea totuși pe scoartă titlul: „Indicatorul trenurilor și omnibuzelor pentru Exeter și Vestul Angliei editat de Cogley”. Arnold, văzu că o parte din indicator privea itinerariul trenurilor, dus și întors pentru Exeter, întemeiat pe sistemul A. B. C. Pe o pagină, o cruce făcută cu creionul chimic însemna tre-

nul de ora 14,40 ce mergea la Glasgow. Era oare vreo legătură între acest indicator și bucățile de hârtie din portvizit, drumul cel mai simplu dintre Exeter și Glasgow trecând prin Oban? Atenția lui Arnold fu atrasă în cele din urmă de chee. Era o chee cu totul obișnuită, a unei odăi de hotel, de care era prinsă o placă rotundă de alamă, având imprimat în relief pe una din fețe: „Rugăm să depuneți cheia la birou”, iar pe partea cealaltă numărul 253. Altceva nimic. Nici o lămurire, nici numele hotelului, nici locul unde se găsea.

După semnele ce se vedeau, lama cuțitului, de oțel inoxidabil, lungă de 30 cm. și cu ascuțișul foarte tăios, părea să fi fost ascuțit de curând pe o tocilă. Urmele pietrei nu se vedeau decât la vârf, dar nu și pe tăiș. Aceasta da de bănuț ca acela care l-a ascuțit a avut de gând să se slujească de el mai curând ca de o armă de aruncat, decât ca de una de tăiat, își spuse Arnold.

În fine, vesta de flanelă, o haină veche, avea o tăietură de aproape 2 cm. în spate, tăietură cât lățimea ei. Pe bențita de pânză cusută înlăuntrul gulerului se vedeau limpede de tot în litere mari cu tuși, inițialele A. L. S.

Arnold privi această colecție ciudată, constatând totuși că le lega un fir, deși șubred, dar evident. Portvizitul, ochelarii și vesta fuseseră ale aceleiași persoane. Probabil ale aceluiași necunoscut A. L. S. Portvizitul cuprindea crâmpeliul de hârtie pe care se găseau scrise cu creionul chimic cuvintele George Street, Oban. Indicatorul, din luna Ianuarie a aceluiaș an, deci nou, avea și el un semn cu creionul chimic la pagina privind trenurile ce merg dela Exeter și probabil de A. L. S. Cheia era a unei odăi din Exeter? Arnold și vedea îndrumdu-se bine ancheta.

Dar îi mai rămâneau de cercetat unele amănunte înainte de a merge mai departe.

— Cred că va trebui să cercetez bidonul, spuse el.

Bradlow îl duse în curte. Nu i se păru că bidonul ar fi ceva deosebit, ci semăna cu celelalte. Nu era nici vechiu, nici nou, părea în bună stare și avea, săpate în metal cuvintele: „Godfrey și Sprot-Chanterford”.

— Cu neputință să-l deosebești de acelea ale lăptăriei din Park Lane, spuse Bradlaw. Cele două întreprinderi au acelaș furnizor și modelul e de serie. Doar numele săpat la fabricare le deosebește. Dealtfel, din pricina asta, nici lui Mayfield, nici lui Jeffries nu li s'a părut ceva neobișnuit.

— Cred că ar fi bine să începem să-i căutăm obârșia, spuse Arnold, cât e de aici până la Chanterford?

— Douăsprezece mile, adică o jumătate de ceas cu mașina. E aproape șase fără un sfert. Dacă pornim acum, am putea să mai dăm de șofeurul lui Godfrey și Sprot, când se va înapoia din drumul de aseară. Să trecem pela Tolsham, ca să vezi locurile.

Lui Arnold i se păru bună ideea. Bradlaw trecu la volan, pornind în automobilul poliției.

Ținură șoseaua națională spre Vest, părăsind-o însă aproape de Tolsham o luară pe cea veche care străbate satul și trece prin fața ulucilor ce duc la ferma din Starvesparow. Pe platformă erau trei bidoane. Nu se opriră să le cerceteze conținutul.

Patru mile mai departe, străbătând satul Chanterford, se opriră la capătul lui, în fața localurilor lui Godfrey și Sprot.

Erau mai modeste decât acelea ale lăptăriei din Park Lane cu toate că afacerile lor mergeau tot atât de bine. Domnea totuși acolo, la ora aceea o oarecare activitate în așteptarea camionului ce se înapoia din drumul său de seară. Bradlaw zări pe d. Godfrey, pe care îl cunoștea.

Se duse la el, îl recomandă pe Arnold și-i ceru să stea câteva clipe de vorbă între patru ochi.

D. Godfrey nevăzând niciun neajuns în aceasta se îndreptă spre un colț liniștit al clădirilor.

— Facem o anchetă cu privire la o afacere, de care vei auzi vorbindu-se în curând, începu Bradlaw. Ne-ai putea ajuta, dacă vrei. În ultimul timp, ți s'a rătăcit vreun bidon de lapte?

— Pierdem regulat bidoane. Veți fi mirat de chipul în care se slujesc unii mușterii de ele. Fiindcă nu sunt ale lor, își bat joc și le aduc în așa hal, în cât aproape, că nu le mai putem întrebuința. Înlocuim totdeauna blestematele astea de bidoane așa încât e o cheltuială veșnică.

— Nu tocmai asta vroiam să te întreb, îl întrerupse Arnold. Ți se fură câteodată bidoane?

— Rareori. Toate au săpate în metal numele nostru, dar e curios că mă întrebați, căci acum o săptămână sau două, mi-a dispărut unul de pe platforma de încărcare dela intrare, fapt ce nu s'a mai întâmplat vreodată.

— Se poate fura așa dar un bidon de pe platforma dumneavoastră? întrebă Arnold.

— Dumnezeule, exclamă Godfrey, n'ași fi crezut. Iată

dealtfel, ce facem noi. Seara, punem pe platformă bidoanele goale ce urmează să fie cărate dimineata cu autocamionul. Un lanț prins de un cârlig în zid e trecut printre toate bidoanele ce stau mai în afară apoi e încuiat cu un lacăt de alt cârlig. Bidoanele fiind tare strânse unele de altele, nu poți scoate numai unul fără să desci lacătul sau să rupi lanțul. Noaptea, cheia e păstrată fie de supraveghetorul meu, fie chiar de mine. Într-o Luni de dimineață, acum vreo cincisprezece zile, supraveghetorul a venit să-mi ceară cheia. În urmă, mi-a spus că bidoanele păreau mai puțin strânse ca de obicei. În dimineata aceea, trebuiau să fie cărate cincizeci și opt de bidoane. Când supraveghetorul și șoferul le-au încărcat n'au găsit decât cincizeciși șapte. Ceeace e plicticos în toate astea, e că nimeni n'ar putea să jure că Duminică seara erau cu adevărat acolo cinci zeci și opt de bidoane. Supraveghetorul pretinde că e aproape sigur că a așezat numărul exact. Eu le-am numărat din nou ceva mai târziu, destul de grăbit, și am găsit cincizeci și opt, dar e ușor să te înșeli. Lanțul intact ca și lacătul dovedeau, că de a fost furt, acesta nu s'a putut săvârși decât cu o chee. Negreșit, nu cu a mea, căci am avut-o la mine, de Duminică seara, când am legat bidoanele, până Luni dimineață, când a venit supraveghetorul să mi-o ceară.

— Mai ai altă chee la fel?

— Da, tovarășul meu, d. Sprot, are una. El o păstrează încuiată, într'un sertar al biroului său.

Mai întâi, m'am gândit la asta, dar cheia se afla la locul ei și la birou nu umblase nimeni. Bineînțeles că oricare ar avea o chee, poate să fure un bidon. Așa cum ați fi observat și dumneavoastră, platforma e în mijlocul șoselei și seara, iarna după zece, nu mai e p'aici țipenie de om.

— Domnule Godfrey, în ultimul timp ai mai pierdut și alte bidoane? întrebă Arnold.

— Ne mai lipsește unul, dar n'ași putea să spun că e pierdut, căci știu destul de bine unde ar trebui să fie.

Într-o vreme, am avut de mușteriu, un om foarte greu de mulțumit, un om foarte iute din fire. Trebuie să-l cunoști domnule Bradlaw. Hollybud, fermierul din Starvesparrow, la Tolsham.

— Il cunosc, spuse într-o doară Bradlaw, dar nu tocmai bine.

Hollybud a rupt relațiile cu noi la începutul anului și a semnat un contract cu cei din Park Lane.

Pe atunci avea unul din bidoanele noastre. I-am scris de mai multe ori cerându-i să depună bidonul pe platforma lui și să ne înștiințeze ca să trimitem camionul nostru să-l ia. Nu ne-a răspuns niciodată, dar într-o zi, tovarășul meu d. Sprot, întâlnindu-l la târgul din Yonderhill, i-a pomenit din nou de bidon. I-a răspuns că a depus de mult bidonul și că autocamionul nostru o fi trecut de l-a luat, căci nu mai e acolo.

— Când a fost discuția asta între Hollybud și Sprot? întrebă Arnold.

— Stai să-mi amintesc, acum două sau trei săptămâni, dar, cu o săptămână înainte de dispariția celui alt bidon. Dacă vrei, pot să vă dau datele.

Scotând un carnetel din buzunar, el continuă:

— Lunea trecut au fost cincisprezece zile, era deci Luni 26 Februarie. Bidonul lipsea de pe platforma noastră. Târgul se ținuse la 21, ziua în care Sprot a aflat că Hollybud ar fi depus vreodată acel bidon. Oricum, nu ne-a înștiințat niciodată. Sunt sigur că l-a păstrat ca să se slujească de el.

— În drumul lui, autocamionul dv. trece regulat prin fața lui Hollybud? întrebă Bradlaw.

— Acum nu mai trece; o ia pe șoseaua cea nouă. Dealtfel, pentru asta i-am cerut lui Hollybud să ne înștiințeze, ca să trimit șoferul prin Tolsham să ia bidonul.

Deodată se auzi sgemotul asurzător al camionului ce se înapoia.

Bradlaw și Arnold luară pe șofer de o parte și îi puse întrebări.

Dela ruperea contactului cu Hollybud, nu mai depusese niciodată, nici nu luase vreun bidon dela el. De fapt, dela ultima lui trecere pela ferma din Starvesparrow, adică, dela începutul anului, nu mai trecuse niciodată prin sat pe șoseaua cea veche.

Asta fu tot ce putură culege deocamdată și se înapoiară la Yonderhill, Bradlaw nevoind să se oprească la ferma din Starvesparrow, cum ar fi dorit Arnold.

— Ar fi mai bine să vorbești cu flăcăul mâine, îi zise el. Ți cunoști și ai scoate mai mult dela el singur, decât fiind și eu de față. Ce zici, n'ar fi mai bine să mergem la masă?

Urmând sfaturile lui Bradlaw, Arnold se stabilise la „Dragonul Galben”.

Chiar în seara aceea, după plecarea lui Bradlaw, el scrisese unuia din vechii lui prieteni, Desmond Marrion, care nu se mulțumea doar cu o soție fermecătoare și cu venituri grase.

În timpul războiului fusese detașat la serviciul de contra-spionaj. Nimic nu-l descuraja și se apuca de deslegarea a tot felul de taine. Iată ce-i scrisese inspectorul:

„Dragul meu Marrion, ne mai având nici o știre dela tine, decând cu afacerea aceea începută la Devreux-Court, de care trebuie să-ți amintești, cred că te afli la tine acasă.

Dacă n'ai altceva mai bun de făcut, de ce n'ai veni să petreci câteva zile cu mine? Sunt la DRAGONUL GALBEN, la Yonderhill, han bun și ținut curat. Sunt sigur că-ți va place. Ca să te fac mai atent, te încredințez că pe aici se întâmplă lucruri ne mai pomenite cu niște bidoane de lapte.

Dacă vii, telegrafiază-mi, ca să-ți opresc o odaie. Nu m'ar mira ca, peste vreo două zile, hanul să se umple în chip cu totul neașteptat”. Arnold zâmbea, scriind adresa și lipi plicul.

— Asta-l va face să vină, murmură el, mai ales dacă o citi ziarele.

CAPITOLUL II

Ancheta începu a doua zi de dimineată. Bradlaw porni să-l interogheze pe Hollybud. După câteva ocoliri pline de tact, trecu la chestia b'donului.

— Domnule Hollybud, spuse el, cu nepăsare, n'ai păstrat dumneata câtva timp după ruptura contactului cu Godfrey și Sprot unul din bidoanele lor?

Fermierul se întunecă la față.

— Blestematul acela de Godfrey v'a vorbit de asta, spuse el cu violență. L-am înștiințat pe Sprot să nu-mi mai vorbească de asta, dacă nu vrea să-l dau în judecată. Dumneata crezi fără îndoială că eu am furat unul din blestemele lor de bidoane?

Bradlaw îl potoli cât putu.

— Nu m'am gândit niciodată la așa ceva, am venit doar să aflu ce s'a întâmplat.

— E foarte simplu. Unul din bidoanele lor a fost uitat la mine, pe când restul le-am înapoiat.

Godfrey mi-a scris să-l las ppe platformă și să-l înștiințez când o voi face. Toate acestea sunt foarte bune, dar cine trebuia să plătească francatul scrisorii? El nu mi-a trimis mărci și eu nu era să cheltuesc un ban măcar, după felul în care mi-a vorbit chiar la mine în bucătărie.

Bradlaw mormăi ceva, care putea, la nevoie, să treacă drept un semn de simpatie. O admirație tainică îl năpădi încontact cu o asemenea zgârcenie, care nu voia să cumpere o marcă, chiar dacă ar fi fost să-și înlăture astfel o mulțime de neplăceri.

— Intr'un cuvânt, într'o zi am socotit că bidonul ăsta îmi face prea multe pocinoage urmă Hollybud, așa dacă Godfrey și Sprot vor, n'au decât să vie să și-l ia. Nu mai vreau să-l mai văd aruncat pe aici. Fred l-a depus, iar bidonul a rămas o zi sau două pe platformă. Pe semne că l-au luat, căci de atunci n'am mai auzit vorbindu-se nimic. Asta de altfel i-am spus și lui Sprot și dacă crezi că-l vei găsi aci, caută-l, te rog. Bradlaw nu luă în seamă invitația.

— Te cred pe cuvânt că nu mai e, răspunse el, dar poți să-mi spui când a fost lăsat pe platformă?

— Poate să fie cel puțin o săptămână de atunci, sau două. De atunci, până ce nu mi-a vorbit Sprot, nici nu m'am mai gândit la el.

Bradlaw se înapoie la Yonderhill, dar nu-l mai găsi pe Arnold care plecase cu trenul la Exeter. În deobște un inspector regional are puțin timp liber. Bradlaw confirma regula. Povestea asta cu bidonul de lapte îi luase în orice caz destul de multă vreme. Se închise în casă, ca să orânduească hârtiile întârziate, adunate pe biroul său.

Arnold sosise la Exeter și putu să se descurce destul de ușor. Intocmind o listă a tuturor hotelurilor care putea să aibe chei cu plăci numerotate, le cercetă unul câte unul. Doar trei hoteluri aveau odăi cu numărul 253. La nici unul nu se semnalase dispariția sau înlocuirea vreunei chei, pe cât își puteau aminti cei interesați.

Cercetarea a vreo 12 reviste dădu și mai puține rezultate.

Nimeni cu inițialele A. L. S. nu părea să fi locuit de un an la Exeter. Ediția călăuzei Cobley era foarte răspândită. Se putea găsi în toate librăriile, ca și în toate hotelurile pe care le vizitase.

Își dădu îndată seama, că va fi cu neputință să găsească urma exemplarului găsit în bidon, cu atât mai mult

cu cât starea în care se afla îl făcea de nerecunoscut.

Folosindu-se de așteptarea trenului care trebuia să-l ducă la Yonderhill, se interesă la șeful de gară cu privire la trenul de 14,40 din Exeter la Illinois.

— Trenul are un vagon direct, îi răspunse acesta. Atașat la Vestbury, el trece prin Domn și Furtwangen până la Burbury. De aci, rețeaua Londrei și Nord-Estului îi reia trecând prin Rugby, Sheffield și York, ajunge la Edinburg și continuă până la Glasgow. Dacă vă interesează, vă pot arăta traseul pe hartă.

Arnold urmărind creionul șefului gării, observă, că după Taunton trenul trecea prin Chanterford și Yonderhill spre Vestbury.

Informația era folositoare.

— Trenul se oprește oare între Exeter și Vestbury? întrebă el.

— Doar la Taunton, răspunse șeful gării. Sosește la Vestbury la 17,02.

Vă mai interesează și altceva?

— Nu, mulțumesc, asta-i tot. Trenul meu pleacă peste unul sau două minute și vă sunt foarte recunoscător.

Arnold se înapoie la Yonderhill, cu capul plin de gânduri, încercând să-l regăsească pe A. L. S. Primul fapt era că trenul însemnat pe indicator, trecea prin Chanterford și Yonderhill și prin urmare destul de aproape de ferma din Starvesparrow? Și care putea fi explicația? Medicul legist, care-și sfârșise lucrul, îl așteaptă și-i spuse:

— Nu pot să adaug nimic la ceea ce v'a spus medicul poliției locale, ca să ușurez identificarea corpului. După un examen foarte amănunțit, nu observ nici un semn sau deformare care ar putea ca să ajute.

— După părerea mea, mortul pare să aibă aproape treizeci de ani, era foarte sănătos cu toate că după unele aparențe s'ar putea presupune să ducea o viață sedentară. Nu-și câștiga desigur viața printr'o muncă manuală. Are mușchii moi. Ași putea spune chiar că ducea o viață destul de bogată.

— Mai încape vreo îndoială că i s'a implântat cuțitul în spate și că asta a fost pricina morții lui? întrebă Arnold.

Medicul zâmbi.

— Dimpotrivă, cred că ne-am putea îndoii, răspunse el. Rana din spate e adâncă, pătrunde destul de mult în inimă și ar fi desigur mortală pentru orice ființă vie; dar

unele aspecte ale acestei răni mă fac să cred că de data aceasta n'a fost cazul. Nu pot formula o părere absolut sigură. Din contră, pot să afirm cu siguranță că, trupul a fost tăiat în bucăți numai decît. Lucrul acesta a fost bine făcut, dar fără să se ție seama de articulații: Mădularele sunt tăiate și nu smulse. Am impresia că a fost folosită o secure foarte tăioasă, mînuită de un om voinic cu privire ageră.

— Poți să precizezi cam de cînd datează moartea?

— Acțiunea formolului aflat în lichid face aproape imposibilă orice precizare. Cred că trupul a stat înăuntru aproape o săptămână, poate mai mult. În orice caz, el a fost scufundat puțin timp după moarte, înainte de a fi început descompunerea. Decolorarea lichidului prin sînge sprijină acea teză.

Am de gînd să duc la Londra puțin din lichidul ăsta, ca și unele organe, căci trebuie să stabilim cu orice preț, în mod absolut, pricina morții. Lipsa capului va face însă lucrul aproape cu neputință de realizat. Medicul legist se înapoie la Londra ducînd cu el, într'un geamantan mare, mai multe vase pecetluite. D. Godfrey chemat la comisariat de Bradlaw, recunoscî bidonul, ca fiind acela care fusese pricina certei cu Hollybud.

— E unul din vechile noastre modele, spuse Godfrey, pe care noi le înlocuim încetul cu încetul și cu siguranță că nu e bidonul pe care l-am pierdut în ultimul timp, căci toate bidoanele care se aflau pe platforma noastră în noaptea furtului erau de un model recent. Mă înțelegeți însă domnule inspector că n'aș putea jura nimic, cînd sunt sute de asemenea bidoane.

Arnold își întrebuintă restul zilei să cerceteze din nou lucrurile găsite în bidon. Neputînd descoperi nimic, începu să-și dea seama de greutatea problemei. Sîmbătă de dimineață, o telegramă din partea lui Marrion îl mai îmbărbătă ceva.

„Sosesc astă-seară cu mașina.”

Își întrebuintă orele ce-i mai rămăneau ca să alcătuească un raport asupra cazului și o descriere amănunțită a lucrurilor. Părăsi ancheta care era doar începută, faptele neducînd la nici o încheiere.

Marrion sosi la prînz. Prevederile lui Arnold fuseseră întemeiate. „Dragonul Galben” se umpluse de lume. Dela primele știri, o armată de reporteri se abătuse asupra Yonderhill-ului și o baterie de urechi la pîndă se ciuli spre

masa lui Arnold și Marrion, cari se mulțumiră să facă pronosticuri asupra învingătorului cupei de football, chestie pe care n'o cunoștea nici unul, nici altul.

Alcea după masă, la adăpost în odaia lui Arnold, vorbiră despre pricina vizitei lui Marrion.

— E locul visat ca să petreci câteva zile de vacanță, începu Marrion. Eine că nu ne sperie publicitatea. Am citit în ziare: „Un corp ciopârțit, găsit într'un bidon de lapte“, și am văzut tot ce ți-a scăpat ție. Mai ai să-mi spui și altceva.

— O mulțime de lucruri, dar nimic care să ne poată ajuta, răspunse Arnold. Sună mai întâi să ne aducă de băut, căci povestea mea va fi lungă și ne va face sete.

După ce băuturile fură aduse, Arnold își începu povestirea. Marrion, ascultă cu atenție, nu-l întrerupse decât din când în când, ca să-l întrebe câte ceva. Înțelegea foarte repede lucrurile. Arnold o știa din experiență, și sfârșind își întrebă prietenul cu privirea.

— Foarte interesant, spuse Marrion, și ceeace mă interesează mai mult, e că nu există niciun indiciu. Nici nu știi dacă a fost cineva ucis.

— In privința asta cel puțin, nu mai încape nici o îndoială, răspunse Arnold. Dacă vrei să fii sigur, am să te duc mâine să vezi resturile. Dar te înștiințez, că nu-i un tablou prea frumos. Cu un semn al mâinii, Marrion înlătură această propunere.

— Nu tăgăduesc de loc aceste piese, nici ceeace v'a spus medicul nostru. Dar, mi-ai spus chiar tu, că nici medicul însuși nu poate să precizeze cauzele morții.

Atâta timp cât nu vei ști mai mult, n'ai să poți verifica dacă omul a fost asasinat. După câte știu, a putut să moară și în urma unui accident.

Dar dacă ții la omor, fie și așa. In orice caz, primele tale cercetări nu pot face distincția, dacă a fost o crimă, un accident sau o sinucidere.

Cauți să afli cine e victima, de ce a fost tăiată și pusă în bidon.

— Singura explicație rațională e omorul, replică Arnold. Se spune că a fost ucis pe la spate cu un cuțit. Ucigașul, în fața problemei, de a face să dispară corpul, se hotărăște să-l taie și să-l pue în bidon.

— Fără îndoială, admise Marrion. Apoi, îl umple cu apă și lapte ca să obțină greutatea normală a unui bidon.

Dar metoda lui mă face să-mi pun mai multe întrebări: să încercăm să răspundem împreună. În primul rând de ce a adăugat formol sau alt lichid care conservă?

— Desigur ca să împiedice să se descompue corpul, exclamă Arnold.

— Fie, dar asta nu putea fi singurul lui țel, căci cu cât descompunerea se făcea mai repede, cu atât scădeau din riscurile de identificare, ceea ce era în folosul lui. A voit probabil să împiedice descompunerea, ca să nu ne putem da seama când a murit omul. Acum de ce a ales un bidon de lapte?

— Pentrucă-i un vas destul de mare și știa de unde să-l ia.

— Da, dar și pentru alt motiv. În ținutul ăsta, un bidon de lapte e un lucru obișnuit. Poți să-l duci să-l așezi la marginea drumului fără să atragi atenția. Și ca încheiere, în clipa socotită propice pentru descoperirea trupului, bidonul e așezat pe o platformă și lăsat la voia întâmplării. Apoi, de ce îi lipsește capul?

— Asta-i foarte ușor de înțeles: criminalul a socotit că astfel va face cu neputință identificarea sau cel puțin o va întârzia.

— Eu nu sunt atât de sigur, răspunse Marrion. Arma care a slujit la ciopârțirea trupului, putea tot atât de bine să desfigureze și capul. Socotesc că pe ucigaș l-a încurcat foarte mult capul ăsta, cu toate că la o adică nu-i un lucru atât de greu. Totuși capul ar fi putut fi descoperit din întâmplare. Cred că el s'a descotorisit ca și de restul trupului, dar știa că acesta ar fi un indiciu în plus.

— E tocmai ce-am spus, un semn de recunoaștere.

— Nu, nu vreau să spun asta. Un semn al pricinii morții, poate. Acest criminal îmi pare un șmecher care se pricepe la urme false. Medicul tău legist nu poate să precizeze dacă moartea se datorește loviturii de pumnal în spate. Probabilitățile sunt în acest sens. Să spunem însă că s'ar datora altei pricini, de pildă, un glonte în cap.

— A, știi că ar fi ceva! D-l asasin își ucide prietenul, ducându-se să vâneze iepuri.

— Deci, dacă experții tăi ar cerceta capul, ar trage o mulțime de încheeri: vor spune că-i un calibru 12, tras de aproape. Vezi arsura rănii și restul. Apoi ar porni pe ascuns în căutarea unui om cu o pușcă de vânătoare și care știe să se slujească de ea.

— Da, da, dar să zicem că după ce l-a ucis cu un glonte i-a implântat un pumnal, și a ascuns capul care l-ar fi dat de gol? Atunci tu, urmezi o pistă cu totul deosebită. Cauți omul cu cuțitul în loc de omul cu pușca. Fiindcă veni vorba de cuțit: după părerea ta, de ce a fost pus cuțitul în bidon?

— Asta era cel mai simplu fel de a se descotorosi de cap ca și de trup, îi întoarse vorba Arnold.

— Poate. Dar ia ascultă-mă puțin. Felul în care a fost ascuns, garanta că poliția îl va descoperi mai curând sau mai târziu. Căci bidonul trebuia odată și odată să fie deschis și la rândul-ți să fii chemat. Ești de părerea asta?

— Da.

— Ucigașul trebuia să fie sigur de asta. Nu ți se pare puțin ciudat că-ți dăruiește, de bună voie, arma care a slujit la crimă? De ce n'a continuat și n'a închis și securea cu care l-a despicat? Sunt mii de mijloace felurite de a te debarasa de un cuțit. Totuși, făptașul are grijă ca tu să-l găsești. De ce? Pentru că încearcă să te amăgească. Și ce spui de celelalte lucruri găsite în bidon?

— Erau acelea pe care le purta victima în clipa crimei. Marrion izbucni în râs.

— Asta nu, nu merge! Ai să admiți atunci că victima nu era îmbrăcată decât cu o vestă de flanelă și o pereche de ochelari fără sticle? Curioasă îmbrăcăminte. Și totuși, în ciuda acestei nudități, victima a isbutit să-și ascundă o cheie mare cu o tăbliță, portvizitul și un itinerar din Exeter?

— De ce n'ar fi fost complet îmbrăcat, răspunse Arnold, și s'ar fi pus toate lucrurile în buzunare?

— Unde sunt celelalte lucruri? Să spunem că ucigașul le-a nimicit, sau le-ar fi ars. Dar de ce n'a nimicit și restul, afară de cheie, care nu-i inflamabilă? Ar fi putut tot atât de ușor să facă să dispară totul. Ce nevoie ar fi avut să ți le dăruiască?

Arnold se simțea bătut.

— Să mă ia dracul dacă știu, spuse Arnold. N'am cercetat din acest punct de vedere. Nu mai încap însă nicio îndoială, că el mi-a făcut un dar și că acestea sunt indicii folositoare de care mă voi sluji. Cel puțin nu vei tăgădui folosul lor?

— Nu tăgăduiesc deloc. Dar n'aș avea încredere să trag concluzii pripite. Ia lucrurile unul câte unul, cu inițialele A. L. S., mi se pare că ele tind spre o încheiere prea ușoară:

A. L. S. ucis cu lovituri de cuțit. Acum, se poate deasemenea că eu caut prea departe. Tu trebuie să-ți fi făcut o plăcere !

— Nădăjduiam că ai să mă ajuți, căci am observat adeseori că ai mai multă imaginație decât mine.

Marrion zâmbi.

— Ți se pare că mă joc prea mult de-a v'iați asculselea? Bine. Să încercăm să stabilim noi ceva. O să luăm ca date o victimă necunoscută, un ucigaș necunoscut și un fel de a ucide deasemenea necunoscut. Mi se pare că sunt cam prea multe necunoscute. Care-î punctul nostru de plecare ?

— Bidonul, răspunse Arnold. Știm al cui e și că, dacă e cu adevărat acela pe care l-a păstrat Hollybud, a pierit la începutul lunii trecute.

— Cum a pierit ?

— Aici, nu mai avem nicio siguranță. Luând de bună declarația lui Hollybud, a fost pus pe platformă, apoi dispărut, luat de o persoană oarecare, sau dus la fermă chiar de Hollybud. Ar fi putut-o face cu ușurință, fără știrea nimănui.

— O clipă. Bănuești că Hollybud e amestecat în toată chestiunea ?

— Nu cred încă nimic. Până acum m'am ferit să iau contact cu el, sunt însă gata să-l iau la rost.

— Bradlaw, spunea că e foarte violent dar, afară de asta, e un tip de ispravă care n'are decât plăcuta pornire de a bea cam mult în zilele de târg. Descrierea asta nu se aseamănă deloc cu aceea a unui ucigaș și dealtfel, dacă ar fi, de unde vine victima? M'am încredințat că nu s'a semnalat în ținut dispariția nici unui om oacheș, de vreo treizeci de ani. Hollybud nu-mi pare ucigașul probabil, spuse Marrion. Imi închipuiesc cu totul altfel pe omul căutat. Să vedem cealaltă alternativă, că bidonul a fost luat de cineva, ceeace, între paranteze, lasă să se creadă că crima a fost plănuită dela începutul lunii trecute. Ce s'a făcut cu el după ce a dispărut ?

— A fost luat și ascuns undeva. E regăsit, gol, pe platforma lui Hollybud la 14 Martie între orele 17 și 18,10. Asta-i în favoarea lui Hollybud. Bradlaw a vorbit unor oameni cari sunt gata să jure că la orele acelea era în sala de fumat a acelui han.

— Am putea, poate s'o știm dacă vreun martor l-a văzut punându-l la loc, sugeră Marrion.

— M'am gândit la asta. Vom merge mâine împreună la „Trei potcoave de cal“ la Tolsham, unde se pot afla multe palavre. Vom ști astfel dacă bidonul a fost găsit la 15, între orele 6,30 și 7,40 de Valt Jeffers.

— Ceeace va însemna că trupul, lichidul și celelalte au fost puse în timpul nopții?

— Fără îndoială. E un punct de care suntem siguri.

— Nu știu încă nimic. Dar asta lasă să se presupună că poate A. L. S. a fost asvârlit din tren și dacă bidonul se găsea în acel timp la ferma din Starvesparrow, urmarea-i limpede. Dar aceasta ar însemna în chip vădit vinovăția lui Hollybud.

Marrion cascade.

— Mă simt obosit și creierul meu nu va mai funcționa decât după un somn bun. Te mai pot sfătui să înștiințezi pe toată lumea despre cele petrecute; fă să apară fotografii și amănunte în ziare. Poate ca un cititor să recunoască vreunul din lucruri. Merită osteneala și rău nu poate face. Iar acum, dacă îmi dai voie, mă duc să mă culc.

Arnold urmă sfaturile lui Marrion și a doua zi ziarștii, încântați, fură conduși la comisariat, unde fotografiară piesele și înapoiati la „Dragonul Galben“ își alcătuiră articolele.

Inspectorul îi lăsă să lucreze și luând mașina lui Marrion se duse cu acesta la „Trei potcoave de cal“.

Era Duminică, înainte de ceasul de deschidere. Locul era pustiu. Hangiul, un om mai în vârstă, numit Franț, se ivi gata să-i servească.

— Afacerile? spuse el, răspunzând întrebării lui Arnold. Nu mai am decât mușterii din sat, puțin numeroși și cari n'au bani de cheltuit. Înainte, când eram la șosea, ați fi văzut peste două duzini de mașini aliniate în față, mai ales în timpul vacanței. Acum, nu mai vin până aici decât aceia cari mă cunosc dinainte. Abea unul d'nt'r'o mie. Fabricanții de bere vor să închidă localul și să clădească altul pe șoseaua cea nouă, dar nu știu dacă asta se va face vreodată.

— Nu vezi, deci, mulți streini? îi spuse Arnold.

— Nu mă veți crede d-lor, dar dvs. sunteți cel dintâi pe care îl văd de o săptămână.

— Nu știi dacă s'au observat ceva străini pe aici Miercurea trecută?

— Miercurea trecută? Ia stai, în ziua de târg din Yon-

derhill... Mi se pare că în ziua aceea s'a vorbit de un om care împingea o roabă încărcată având covoare de vânzare.

— Pe la câte a fost văzut?

— Dimineata, apoi iarăși după amiază sau seara, căci mi s'a vorbit de mai multe ori de el.

— Incotro a luat-o?

— Dimineata, s'a îndreptat cred spre Yonderhill; dar ziua, oamenii pretind că l-au văzut uneori pe soseaua laterală, alteori înconjurând hanul și dispărând.

— Bine. Prin deducție, putem să începem să urmărim deplasările omului și roabei lui.

A părăsit baza lui cu un bidon gol pe care l-a așezat pe platforma lui Hollybud. S'a întors apoi tot acolo ca să-l ia și pe cel plin. L-a dus până la platformă, l-a descărcat și a luat la bază bidonul gol.

— Suntem de acord că n'a putut să străbată peste douăzeci de mile pe zi. Drumul trebuia să-l facă de patru ori, și dacă știu să număr, douăzeci împărțit la patru face cinci. Ceeace ne duce la concluzia că ascunzătoarea nu poate fi la mai departe de cinci mile de aici. O circonferință cu o rază de cinci mile acoperă o suprafață de treizeci și una de mile pătrate. Intindere cu mult mai mică decât aceia a stogului de fân în care cauți acul.

— M'am gândit mereu că omorul s'a săvârșit prin împrejurimi, spuse Arnold. Bidonul în care a fost găsit trupul fiind al unei întreprinderi din ținut o dovedește în deajuns. Cât privește victima, ea trebuie să fie cu siguranță un străin, ceeace explică de ce nu s'a semnalat nici o dispariție în ținut. Poate un străin care călătorea în tren.

În acea clipă, ei se apropiară de ușa celor „Trei potcoave de cal“ unde cerură din nou bere, fără să mai facă aluzie la ceeace îi adusesese acolo.

Se înapoiară la Yonderhill și după ce au dejunat la „Dragonul Galben“, Arnold conduse pe Marrion la comisarariat, unde făcu cunoștința lui Bradlow.

— Vreau să arăt colecția noastră d-lui Marrion, spuse el, și până atunci, iată informațiile adunate și care te vor interesa.

Bradlow fu uimit de povestea omului cu roaba.

— Am să telefonez la toate comisariatele din împrejurimi și oamenii mei vor începe îndată cercetările. Tipul ăsta a fost cu siguranță remarcat. O fi luat-o pe soseaua principală ca să ajungă la Tolsham. Nu mai există nici un

alt. drum. Fiți siguri că vom avea vești înainte de a se însera.

Arnold îl lăsă pe Bradlow la telefon și se duse lângă Marrion, care cerceta lucrurile. Luase mai întâi foaia de hârtie pe care o examina foarte atent. Ridică ochii tocmai când se apropia Arnold.

— Trebuie să știi, că în timpul războiului m'am îndeletnicit foarte mult cu grafologia și alte lucruri de felul acesta, spuse el. Bucata asta de hârtie mă interesează foarte mult. E pătată și a supt cerneala. Scrisul a fost așternut cu o peniță, fină care, în unele locuri a pătruns în hârtie. Voi face o mică experiență dacă îmi dai voie. Poate că vom putea descifra un cuvânt pe ici, pe colo.

— Nu văd nici un neajuns, numai să nu strici nimic, îi răspunde Arnold.

— N'avea nici o teamă. Tot ce-mi trebuie, -e 'grijă e pă, o perie moale și o sugătoare foarte bună. Poți să-mi dai toate astea? Bine.

Marrion întinse cu multă grijă foaia de hârtie pe o sugativă, întinzând-o cât putea mai mult, fără s'o rupă. Vărsă puțină cerneală pe care o amestecase mai întâi cu aproape de trei ori volumul ei, cu apă. Intinse amestecul acesta repede de tot cu o perie pe foaia de hârtie și o acoperi îndată cu sugativa curată, pe care o apăsă cu putere pe toată hârtia.

— Ți-ai dat seama de ce fac? Cerneala n'a avut timp să pătrundă hârtia acolo unde-i neatinsă. Nu poate pătrunde decât în părțile sgârbiate pe peniță și în cutele ei. N'o să avem pete decât în locurile acestea. Să vedem rezultatul.

Arnold cercetând hârtia, observă că trăsăturile peniței erau mult mai limpezi decât înainte. El putea recunoaște într'adevăr câteva slove, fără să poată găsi totuși cuvintele întregi. Marrion isbuti însă mai deplin.

— Mi se pare că provine d'nt'r'o scrisoare scrisă în italianește, zise el. Nu pot să înțeleg scrisul, dar sunt sigur că-i italiană și hârtia mi se pare deasemenea de fabricație străină. Nu vreau să zăbovesc ca să caut mai mult; e mai bine să lăsăm pe experți să lucreze. În locul tău, ași trimite-o numai decât la Scotland Yard.

— Ne-am înțeles, dar ași fi voit să știu și părerea ta.

— Sub rezerva confirmării oficiale, cum spun ei, reluă Marrion, iată ce cred eu: bucățica asta de hârtie face parte dintr'o scrisoare scrisă, cred, acum vreo patru ani.

Îți vei da tu singur seama, căci a rămas îndoită astfel multă vreme, îndoiturile sunt atât de uzate, încât sunt aproape rupte. Portvizitul pare deasemenea tare vechi. Nu m'ași mira ca aceste crâmpEE de scrisoare să fi rămas în portvizit încă dela primirea lor, și că au scăpat cercetărilor când s'a golit portvizitul. Cât privește adresa pusă deacurmezișul cu creionul chimic, n'o înțeleg bine. Mai degrabă ar putea să fie recentă. Poate că proprietarul portvizitului n'avea alta la îndemână și voind să și-o amintească, pentru un motiv oarecare, a notat-o pe singura hârtie ce a găsit-o.

— Eu bănuiesc că s'a slujit de acelaș creion chimic, ca să noteze indicatorul.

— Să vedem: culoarea e desigur aceeaș, dar n'aș putea să jur că-i acelaș creion. Poate că experții tăi ar putea s'o adeverească. Arată-mi vesta.

Marrion o cercetă pe toate fețele.

— Tăietura din spate și petele dimprejur nu mai lasă nici o îndoială, spuse Marrion. Nu pot să spun dacă sunt pete de sânge, și mai ales de sânge omenesc. În locul tău, aș pune să le analizeze. Dar mai sunt și alte puncte de notat pe vesta asta. Mai întâi, e foarte veche, și flanela nu-i din cele mai bune. Uite, vezi asta? E roasă toată la margini. După cât mi se pare, A. L. S. trebuie să fi ținut foarte mult la hainele lui.

— Asta ne va putea ajuta la identificare, întrerupse Arnold.

— Nu mă bizui prea mult pe asta. Iată și alt lucru ciudat. Observă șiretul din jurul gâtului, nu-i la fel cu ștofa, s'ar spune mai de grabă o bucată de pânză nouă sau cam așa ceva, cusută stângaci, cu ață proastă. Pe de altă parte, cusăturile sunt foarte bine făcute, ceeace mă face să cred că au lucrat două persoane diferite.

Acum, privește semnele depe pânză: A. L. S. în slove majuscule și făcute de o mână sigură. Compară-le cu adresa depe hârtie. George Street, Oban deasemenea în majuscule de aceeași grosime.

Două litere se aseamănă, S. și A. Privind slovele de aproape, se vede că seamănă în amândouă cazurile.

— Ei bine, nu te așteptai la asta? răspunse Arnold. A. L. S. își notează adresa; de ce nu și-ar fi însemnat și lucrurile lui?

— N'am să mă apuc acum să înșir observațiile mele. Vezi că inițialele sunt singurele puncte de recunoaștere

pe șiretul gulerului. Nu este de pildă nici un semn dela vreo spălătorie. Sau poate că A. L. S. își spăla rufele acasă, ori că vesta n'a fost dată la spălat de când a fost cusut șiretul cel nou. Toate aceste fapte mici vor fi, poate folositoare într'o bună zi. Să ne aruncăm acum privirile și la ochelari.

Erau din os galben, grosolani și de model foarte vechi. In partea stângă, pe porțiunea ce trece în spatele urechii, inițialele fuseseră zgâriate cu vârful unui instrument ascuțit.

— Iarăși majuscule, comentă Marrion, și desigur opera unui amator. Un optician le-ar fi făcut mai bine. Să le fi făcut însuși A. L. S.?

Nu pot să compar inițialele zgâriate pe os cu acelea scrise cu cerneală pe pânză sau cu creionul pe hârtie, dar nu se poate tăgădui că și aici e oarecare asemănare.

— Nu tăgăduesc nimic din toate acestea, fu răspunsul răbdătorului Arnold. După părerea lui, observațiile prietenului său păreau a nu fi descoperit nimic extraordinar.

— Nu pari prea entuziast. Dar va trebui să-ți aduci aminte de toate astea. Intr'o zi sau alta, îți vor fi de folos. Iată cheia. E desigur o cheie de hotel. Nu poate să ne pricinuească nici o greutate. Cineva o s'o recunoască citind descrierea ei în ziare. Discul de alamă n'are săpat nicio inițială, atât cât se poate vedea. Cuțitul are numele vreunui fabricant? Nici asta. Nimic altceva decât cuvântul „inoxidabil“; dar e un cuțit bun și mânerul e o frumoasă bucată de fildeș. Cuțitul ăsta trebuie să aibe și o furculiță, iar perechea a fost probabil cumpărată într'un toc de piele; un fel de dar de nuntă.

O să fii norocos dacă o să-i afli proveniența. Știi, Arnold că mica ta colecție este nespus de interesantă?

— Mă gândeam eu că ai s'o judeci așa. Ce efect a produs asupra teoriilor tale de azi dimineață?

— N'ași putea să-ți spun nimic înainte de a mă fi gândit puțin. Până acum, afacerea asta mi se pare plină de contradicții. Să ne înapoiăm la „Dragonul Galben“ ca să luăm o ceașcă de ceai.

In aceeași seară, Bradlow veni la Arnold.

— Negustorul d-tale de covoare e bizar, spuse el. Nu-i aflu nicăeri urma. Dacă cel ce ne-a raportat nu m'nte, omul o fi ajuns într'adevăr la locul unde pretinde el că l-ar fi văzut, pe șoseaua principală. De cele două laturi

ale Tolshamului, nu există drumuri cari să încrucișeze șoseaua.

Dar partea asta a șoselei ține de comuna Chanterford. Am telefonat sergentului care stă acolo și mi-a spus că în Miercurea aceea cantonierii au lucrat pe șoseaua cea nouă, cam la vreun sfert de milă de intersecția cu șoseaua cea veche dintre Tolsham și Yonderhill. Sergentul îi cunoaște pe toți și s'a dus să-i interogheze. Au spus cu toții acelaș lucru: că au stat până la ora șase, conducătorul voind să sfârșească lucrările. Erau zece, socotind și pe contramaestrul lor, dintre cari doi erau întrebuințați la semnalizare pe șosea. Nu putea să le scape nimic. Nici unul din cei zece n'a văzut pe cineva care să corespundă semnalimentelor date de d-ta. Ei jură că nici o persoană n'a trecut în ziua aceea pe acolo, împingând o roabă.

— Mi se pare destul de uluitor, spuse Arnold. Omul a trebuit să vină din direcția opusă destinației și să se înapoieze prin Tolsham.

— Așteaptă puțin. Sergentul nu s'a mulțumit să ancheteze pe lucrători, el a mai vorbit cu agentul „Uniunii Automobilistice“, care își face inspecția în partea aceea a șoselei. Dar acesta se afla pe derivație, imediat după ora cinci și până la cinci și jumătate a lucrat la o mașină care avea o pană de magneto. Când a sfârșit, s'a înapoiat la Chanterford pentru câteva clipe, apoi a făcut jumătate din drumul spre Yonderhill și înapoi. Nici el n'a văzut omul sau roaba. Ba mai mult încă: „Șase agenți n'au găsit, anchetând întreaga după amiază, nici o persoană care să le poată spună ceva. Incep să cred că azi dimineată tânărul Joe v'a spus o minciună.

— Vom merge mâine la Tolsham ca să avem cugetul împăcat.

După ce fu încunoștințat despre toate acestea, Marrion nu păru deloc mirat.

— Am bănuir eu că așa trebuie să fie, spuse el. Mi s'a părut prea pitoresc portretul lui, ca să poată umbla departe pe drumuri.

— Crezi dar, că Joe ne-a mințit?

— Nu, nu cred, răspunse Marrion foarte încet. Cred că omul cu barbă pe care l-a întâlnit, nu și-a împins roaba în afara hotarelor parohiei Tolshamului, în această faimoasă Miercuri după amiază.

CAPITOLUL IV

Arnold și Bradlaw petrecură ziua de Luni cercetând cu deamănuntul satul Tolsham. Intrară în fiecare fermă, în fiecare casă și interogară pe toți locuitorii ca și pe d-l Hollybud și familia lui.

Căutară în deosebi informațiuni în legătură cu prezența străinilor, asupra omului cu roaba și asupra bidoanelor de lapte.

Se înapoiară pe înserat, sdrobiți de osteneală și desamăgți, fiindcă nu aflaseră nimic nou. Nu mai încăpea nici o îndoială asupra omului cu roaba; nu numai Joe, ci și vreo alte șase persoane îl văzuseră. Fiecare îl descria altfel. Era dovedit că Miercuri după amiază trecuse prin sat, între cinci și jumătate și șase fără un sfert. Nu vorbi-se cu nimeni, decât cu Joe și nu încercase deloc să-și vândă marfa.

Nu fusese zărit nici înainte, nici după neașteptata lui apariție.

În ceea ce privește bidoanele, cercetarea era și mai nelămurită. Erau atâtea bidoane la Tolsham, câte fire de iarbă la marginea drumului și semănau între ele ca tot atâtea picături de apă.

Fie că au fost două sau mai multe, deplasările lor succesive n'ar fi atras atenția nimănui și ar fi fost cu neputință să se găsească cel mai mic indiciu în legătură cu bidoanul conținând trupul.

— Nu mai înțeleg nimic, spuse Arnold. Omul ăsta cu roaba e amestecat în afacerea asta. Dar de unde venea și unde se ducea? La nevoie înțeleg că s'a ascuns ca s'o steargă noaptea, dar toți oamenii ăștia l-au văzut ziua în amiaza mare. Soarele a apus la șase; n'a căzut totuși din cer.

— N'a venit pe șosea, răspunse Bradlaw, și eu nu-l văd deloc împingând roaba deacurmezișul câmpului. În acest caz ar fi fost cu neputință să nu fie văzut. Sunt foarte încântat că șeful a recurs la Scotland Yard, pentru că mi se pare că suntem în fața unei enigme.

Marrion, care rămăsese să mediteze asupra faptelor, avu deodată o idee. Se duse cu mașina până la gara din Chanterford, unde, sub pretextul unei informații, stătu de vorbă cu șeful gării. După câteva înconjururi, el îndrăună discuția asupra celor ce-l interesau:

— In ultima vreme, s'au făcut lucruri însemnate pe linia asta? întrebă el.

— Echipa are totdeauna de lucru la un punct sau altul, răspunse șeful gării. Pe sectorul acesta circulația e foarte mare, atât a trenurilor grele cât și a rapidelor, ceea ce ne dă într'una de lucru: întărirea încheieturilor șinelor, schimbarea șurupurilor și altele, precum și traversele care se înlocuiesc după câțiva ani. Uite, luna trecută s'a refăcut iarăși linia pe un parcurs destul de lung.

Presupunerile lui Marrion se dovediseră juste.

— Mai precis, în ce punct? întrebă el.

— Pe rambleu, de cealaltă parte a postului din Tols-ham. Au lucrat acolo aproape o jumătate de lună. Imi amintesc că am început într'o Duminică, 11 Februarie.

— Totdeauna m'am întrebat cum se poate schimba linia fără să se întrerupă circulația, observă Marrion.

— Se iau măsuri. In perioadele de acalmie, toate trenurile sunt puse să treacă pe calea ce coboară, dar de obicei se orânduiesc în așa fel lucrurile, ca linia în reparație să nu fie întreruptă. Firește, mecanicii sunt înștiințați și ei, trec pe-acolo cât se poate de încet, făcând în așa fel ca să recâștige timpul pierdut unde pot. Dacă ați fi fost aici, ați fi văzut Rapidul târându-se pe povârniș, dar cele câteva minute de întârziere la trecerea prin Yonderhill sunt aproape totdeauna completate la sosirea în Vestburry.

Marrion se înapoiă după câteva minute de discuție la „Dragonul Galben“ știind un fapt nou, stabilind că timp de cincisprezece zile, începând dela 11 Februarie, trenul din Exeter de 14.40, de obicei rapid între Taunton și Vestburry, trecea nespus de încet pe rambleul de lângă ferma din Starvesparrow.

Asta însemna ceva? De pildă, unul sau mai mulți oameni ar fi putut ca să coboare din tren, fără să fie văzuți! Cercetând un almanah, găsi că în epoca aceea soarele apunea imediat după ora cinci.

Dacă cerul era acoperit, începea să înopteze în clipa când trenul o lua pe rambleu. Lucrătorii, înșuruiți dealungul căii ferate, ca să lase trenul să treacă, ar fi putut foarte bine să nu vadă pe cineva sărind pe cealaltă linie și lăsându-se să alunece repede pe povârniș. Lucrul era totuși periculos și numai un motiv disperat ar fi putut împinge pe un om ca să-l încerce.

Marrion asculta în seara aceea informațiile adunate de Arnold.

— Nu văd decât o soluție, — spuse el, — omul cu roaba e văzut Miercuri întâia oară la Tolsham. Pe semne că a sosit acolo noaptea și s'a ascuns până în clipa când l-a întâlnit Joe. Asta încurcă puțin socotelile noastre. Dar, precum am mai spus, cazul acesta e plin de contradicții. Iată una în plus.

— Dar ce socoți că e atât de contradictoriu ? întrebă Arnold.

— Ei bine, însuși A. L. S., dacă deși mă îndoiesc, mortul e cu adevărat A. L. S. Să luăm mai întâi indicațiile furnizate de corp: un om de vreo treizeci de ani, bogat, neobișnuit cu o muncă grea și, prin urmare, având tendințe spre îngrășare. Un molău, cum ar spune prietenii noștri dela „Trei potcoave de cal“. Crezi că el s'ar servi de un portvizit jerpelit, că ar purta o haină veche și cărpăcită? Crezi că și-ar grava singur inițiale? Și-l vezi gătit cu o pereche de ochelari cari ar fi ai bunicului său? Eu n'o cred.

— Dar atunci, pentru ce s'au găsit toate acestea odată cu corpul?

— Nu găsesc nici o explicație, și tocmai asta mă necăjește. Aș crede mai degrabă că A. L. S. și cadavrul sunt doi oameni deosebiți. Poate că nu vom ști niciodată cine-i mortul. Dar nu m'ar mira deloc să mă întâlnesc într'una din aceste dimineți cu A. L. S. fercheș.

Prezicerile lui Marr'on se realizează mult mai repede decât s'ar fi putut aștepta. A doua zi, în timpul mesei, un chelner întinse o carte de vizită inspectorului:

— Vă caută unu domn, adaugă el. Arnold luă cartea de vizită pe care era tipărit: „Alastair Swanbury“.

— Bine, să-l vedem pe acest domn, spuse el chelnerului.

Apoi, văzând privirile foarte curioase îndreptate spre el, adaugă:

— Pofteste-l sus, la mine în odaie. Inghiți repede câteva îmbucături și-și sfârși de băut berea. Apoi se urcă repede de tot și deschise ușa odăii sale. Vizitatorul era un om între două vârste, ras, cu o înfățișare deschisă și prietenoasă. Sta pe pat, se ridică zâmbind și întrebă:

— Inspectorul Arnold?

— Chiar el. Dvs. sunteți d-l Swanbury și doriți să-mi vorbiți?

— Socoteam mai de grabă că lucrurile se petrec invers și că d-vs. voiați să mă vedeți. Am urmărit, de aproape,

în ziare, cazul bidonului de lapte. Sunt scriitor și locuiesc aproape de Maidstone. Am citit eri, descrierea unui portvizit. În această privință aș putea să vă dau câteva lămuriri. Mai întâi doresc să-l examinez deaproape.

— Nimic mai ușor, răspunse Arnold, să mergem la comisariat, la câțiva pași de aici, și-l veți vedea.

Porniră într'acolo pe jos. La vederea portvizitului, Swanbury exclamă:

— E chiar portvizitul meu. Nu m'aș fi așteptat să-l revăd. E caraghios cum reapar lucrurile tocmai când te aștepți mai puțin.

Arnold n'avea chef să discute aceste considerațiuni abstracte.

— D-le Swanbury, întreabă el cu asprime, ce puteți să-mi spuneți în privința lui?

— Este, sau, cel puțin, a fost al meu. E un cadou al unui prieten. L-am întrebuințat cât s'a putut, după cum vedeți. Puneam în el timbre, hârtii, până în ziua când soția mea, socotind că era rușinos pentru familie, mi-a cumpărat altul.

— Ce-ați făcut cu el?

— Vă voi spune! Intr'o dimineată, soția mea, la micul dejun, mi-a dăruit unul nou. Era cam la aceeași epocă, anul trecut. Trebuia să mă duc la Londra să revăd pe agentul meu.

Mi-am pus portvizitul în acelaș buzunar cu celălalt și am plecat să iau trenul. Socotind că amândouă portvizitele îmi umflau prea mult buzunarul, am golit în cel nou conținutul celui vechi, pe care l-am aruncat pe fereastra vagonului, neținând seama de regulamentele afișate și riscând o amendă de 40 cenți.

— Puteți să-mi garantați că e acelaș portvizit?

— Atât cât poți fi sigur de ceva pe lumea asta! Am crezut întotdeauna că drumul cel mai scurt între două puncte e linia dreaptă, dar Einstein a demonstrat contrariul.

Arnold n'avea decât o părere foarte nelămurită despre Einstein și neacordându-i cine știe ce importanță, trecu la altceva:

— Ați fost în Italia? întreabă el pe neașteptate.

— Am petrecut mulți ani acolo. De unde știți?

— Ei! uneori avem și noi o veste de felul ăsta. Apoi, scoțând hârtia din buzunar.

— Știți ceva despre asta?

Remarcând imediat rândurile George Street, Oban, d. Swanbury răspunse:

— Mi-e teamă că nu; n'am fost niciodată acolo.

— Nu, nu asta, dar foaia de hârtie și scrisul.

Cercetând foarte repede:

— Cu toate că e neciteț, spuse el, îl recunosc ca fiind scrisul unui profesor italian pe care l-am cunoscut pe vremuri. Probabil că era în portvizit.

— Intr'adevăr, zise Arnold, acolo am găsit-o.

— Asta îmi înlătură orice îndoială. Am păstrat multă vreme în portvizit scrisoarea asta, ultima pe care mi-a scris-o profesorul înainte de a muri. Imi amintesc că era foarte ruptă și marginile sdrențuite. Pe semne că am uitat-o când mi-am golit portvizitul. Sunt distrat, lucru pe care mi-l reproșează totdeauna soția mea.

— Ați notat adresa aceasta cu creionul pe scrisoare?

— Nu, rareori îmi fac notițe. Când mi se întâmplă, le pierd. Nu mă servesc niciodată de creion chimic, n'am nimic care să mă intereseze la Oban, nici un fel de dorință de a mă duce acolo.

— Unde se afla trenul când v'ați aruncat portvizitul pe fereastră?

— Nu pot să precizez nimic. Probabil că între Maidstone și bifurcarea Svanleyului.

— De atunci, n'ați mai revăzut niciodată portvizitul?

— Niciodată și nici nu mai mă așteptam să-l revăd.

— Purtați ochelari, domnule Swanbury?

— Nu. Admit că îmbătrânesc, dar văd încă foarte bine. Mă aștept însă, ca peste puțin timp să port.

Arnold îi spuse, arătându-i ochelarii:

— Cum se face că inițialele d-tale sunt săpate pe această ureche de ochelari?

Swanbury răspunse, dând din cap:

— Nu găsesc nicio explicație. Nu sunt ai mei și niciodată în viața mea n'am avut astfel de ochelari.

Nu cred să fiu singurul A. L. S. din lume. Mai trebus să fie mulți alții. Și înainte de a-mi arăta vesta de lână, atât de amănunțit descrisă de presă, pot să vă asigur numai decât că nu-i a mea. Sunt foarte migălos în privința rufăriei mele și nu pot suferi decât mătase pe piele. Doar gândul la flanelă mă înfioară.

— D-le Swanbury, ați fost în timpul din urmă la Exeter?

— N'am mai fost acolo de ani de zile. La drept vorbind,

aceasta-i întâia mea călătorie în aceste regiuni ale Apusului.

După ce mulțumi d-lui Swanbury pentru informații Arnold se înapoia la „Dragonul Galben”. Marrion își sfârșise masa, și îl aștepta. Discutând identificarea portvizitului, amândoi erau de părere că, în loc să arunce puțină lumină asupra tainei, nu făcea decât s'o întunece mai mult.

— Eu socot că trebuie să luăm ca adevărată declarația lui Swanbury, spuse Arnold. Nu văd ce ar avea de câștigat înșirând o poveste atât de lungă. Am să mă duc totuși să iau toate informațiile asupra lui la poliția din Maidstone, cu toate că mi s'a părut un om de ispravă.

— Trebuie să aflăm cum un portvizit, aruncat dintr'un tren în comitatul Kent, a putut să ajungă într'un bidon cu lapte din comitatul Essex, răspunse Marrion. Nu putem decât s'o presupunem. Căzând pe șosea, a fost ridicat poate de un vagabond, care l-a păstrat. Se prea poate.

— Desigur. Un vagabond sau un negustor ambulant. Omul cu roaba, de pildă.

— La punctul la care am ajuns, cred că-i mai bine să nu facem vreo legătură între om și portvizit, care a putut trece prin mai multe mâini până să fi ajuns la victimă, sau, mai degrabă după părerea mea, la ucigaș.

— Ucigașul! exclamă Arnold. Ce vrei să spui?

Marrion, aprinzându-și o țigară, zise:

— Așa după cum ți-am mai spus, e un punct care dela început m'a făcut să fiu sceptic. De când s'au găsit toate lucrurile acelea în bidon împreună cu trupul ciopârțit, s'a presupus că ele aparțin victimei, căreia i s'au atribuit și inițialele repetate A. L. S. Eu ți-am mai arătat de ce pun la îndoială aceste bănueli.

Să zicem că tu sau eu, am fi pe cale să săvârșim o crimă, cunoaștem victima, avem temeiuri destul de puternice ca s'o facem să piară, și putința de a o face. Ceeace ne stingherește, e ce vom face cu trupul. N'avem niciun mijloc de a-l nimici cu totul și nu găsim n'ci un loc unde să-l ascundem, ca să ni se pară că suntem îndeajuns la adăpostul unei descoperiri. Trebuie să găsim un mijloc ca să ne descotorosim de el, fără să ne primejduim.

Trebuie să admitem că am putea fi descoperiți într'o zi oarecare. Corpurile au urâtul obicei de a-și desvălui existența. Eu unul cred foarte mult în vechea zicătoare, că o crimă e totdeauna descoperită. Deoarece admitem că

descoperirea cadavrului e de neînlăturat, ce măsuri am putea lua ca fapta să nu ne fie aruncată nouă în spate? Cred că sunt multe. Am putea să ascundem personalitatea mortului, modul și epoca în care a fost omorât. Putem să ne asigurăm că trupul nu va fi descoperit decât când ne va veni nouă bine. Putem deasemenea să lăsăm indicii cari să ducă pe urme false. Eu personal, m'ași feri de această metodă, căci urmele false au înfundat pe criminalii prea isteți. Cercetează cazul actual. Identitatea mortului e ascunsă, suprimându-i-se capul. Cauzele morții sunt deasemenea necunoscute. Ar putea foarte bine să nu fi fost ucis cu pumnalul. Eu personal sunt de părere că n'a fost și că cuțitul face parte din urmele false. Formolul ne-a împiedicat să stabilim data crimei. Vine apoi clipa aleasă pentru descoperire. Bidonul este lăsat pe platforma lui Hollybud, știind că, fie el, fie alții, vor găsi corpul după câteva ceasuri. E clipa aleasă de criminal.

Arnold aprobă.

— Desigur că-i un raționament foarte just, din nenorocire.

Marrion îl întrerupse.

— N'am sfârșit încă. Ajungem acum la punctul delicat al fabricării indicilor false. Eu ași fi lăsat lucrurile în starea lor, dar îmi vine să cred, că ucigașului îi place să aurească hapul și că, procurând o plăcută pierdere de vreme poliției, dorește să o îndrumeze pe o urmă falsă.

Să luăm cuțitul. E pus acolo ca să vedem cauza morții. Vine apoi portvizitul, prima verigă de lanț. Nu știm cum și l-o fi procurat ucigașul și dacă știa al cui a fost. În ochii săi, singura lui valoare erau inițialele A. L. S. săpate pe el. El prevăzuse raționamentul nostru: găsite asupra victimei, deci, inițialele și portvizitul victimei. După tine, numele începea cu S., pe când în realitate ar putea să înceapă cu R. Destul de dibaci, căci sunt într'adevăr puține șanse ca proprietarul adevărat să fie cunoscut vreodată; și chiar găsit, el nu poate deloc primejdui pe ucigaș.

— Toate acestea sunt foarte adevărate, spuse Arnold, dar de ce să fi făcut și alte inițiale A. L. S.?

— Am să ajung și acolo. Lovitura cu portvizitul i s'a părut atât de bună, încât n'a putut rezista dorinței de a o continua. Poți urmări aproape șirul gândurilor ucigașului. Ce ar mai fi putut avea victima la ea în momentul crimei? O pereche de ochelari? El găsește una care nu

riscă să-l descopere, distruge sticlele ca un expert să nu descopere că sunt antideluviene, sgârie niște inițiale și iată-te din nou pornit pe o urmă falsă: victima purta ochelari, pe câtă vreme probabil că ea n'a purtat niciodată.

Tot așa și cu vesta care-i dovadă atât de convingătoare: tăietura pătată cu sânge, șiretul nou și inițialele. Victima va trebui deci să fie un fel de persoană care să poarte veste vechi de flanelă. Nu sesizezi încă acțiunea din ce în ce mai mare de a îngrămădi indicii false?

Arnold îi răspunse râzând:

— Imaginația ta s'a deslănțuit, ca de obicei!

— Nu-i oare însăși evidența? Apoi, ucigașul mai are o idee năstrușnică. Nefiind mulțumit să creeze o confuzie în identitate, se hotărăște să facă tot așa și în ceea ce privește lucrurile. Cu orariul său din Exeter, te face să-ți pierzi o jumătate de zi și câștigă un punct. Apoi cu creionul scrise George Street, Oban, nădăjduind că, având puțin noroc, o să te facă să-ți pierzi o săptămână cercetând chestia asta.

O! Eu văd foarte limpede acest joc al său.

— E păcat că nu-l vezi pe el însuși. La ce ne poate duce toate acestea? Să aruncăm lucrurile găsite în bidon ca și când n'ar avea nimic de-a-face cu acest caz?

— Nu să le arunci, dar să le prețuești atât cât se cuvine.

Indicațiile pe care par să ți le dea, au de scop să te înșele, dar dacă am putea ajunge la obârșia lor, ne-ar fi de mare folos. Am identificat acum portvizitul, fără să-i fi putut stabili parcursul. Desigur, persoana care l-a găsit, ne-ar fi de mare folos.

— Dacă ucigașul ar intra în această clipă și ar face o mărturisire completă, ar fi și mai bine încă, zise Arnold cu asprime. Imi dau seama că analiza ta e mai mult depri-mantă decât folositoare. Ce mă sfătuiești să fac? Să aștept ca oamenii să vină cu bunăvoință să-mi povestească, de unde vine fiecare lucru? Știi, totuși, că trebuie să lucrez singur.

— Faptul că te frământă, n'a ajutat la mare lucru până acuma, spuse Marrion zâmbind. N'am descoperit decât prezența, la Tolsham a unui străin pe la ora când s'a pus un bidon gol pe platforma lui Hollybud. Lucrul acesta ar fi putut să ne folosească, dar n'a fost deloc așa. Omul acela a ven't, nu se știe de unde, a fost văzut de vreo șase țărânci buimăciți și apoi piere din nou. Dincolo de marginile parohiei, nu-l mai întâlnește nimeni. Asta pare

idiot, dar trebuie să fie o explicație. Dacă am putea-o găsi.

Singura explicație ce poate fi plauzibilă e o ascunzătoare în sat sau în apropiere. Necunoscutul a sosit Marți seara, n'a ieșit decât Miercuri după amiază și a plecat din nou în aceeași seară.

Și totuși, cu toate eforturile tale și acelea ale lui Bradlaw, n'ați putut să-i găsiți ascunzătoarea. M'am gândit deseori la asta și nu văd altă explicație. Firește că eu nu fac altceva decât să ghicesc. Nu există nici o dovadă în sprijinul meu.

Arnold râse.

— Mi se pare că nu facem altceva decât să ghicim și că masa ți-a atârnat imaginația. Care-i acea explicație?

— Nu pierde din vedere mentalitatea ucigașului. Are cu adevărat mania să creeze un mediu fals. Ți-am dovedit cum a isbutit să creeze confuzia asupra identității victimei, datei și locului crimei. Noi credem că omorul a fost comis în această localitate. Dece? Pentru că s'a găsit un bidon pe platforma lui Hollybud și că bidonul ăsta e al unei întreprinderi din ținut. Fiindcă terenul însemnat cu o cruce trece pe lângă fermă și în sfârșit prin apariția miraculoasă în Tolsham a omului cu roaba. Știi că toate astea fac parte din planul ucigașului, care vrea să ne înșele asupra locului crimei. De altfel, aceasta ar fi în legătură strânsă cu toate celelalte fapte.

Să luăm puțin pe omul cu roaba, care nu poate să treacă neobservat.

Nu se mulțumește doar să apară, dar trebuie să-și atragă atenția asupra lui, vorbind chiar de Chanterford, ca să facă să creadă în această destinație. Nu ți se pare curioasă atitudinea asta? El are de gând să lase un bidon pe proprietatea altuia. Nu ne putem îndoii că noaptea i-a folosit ca să înlocuiască bidonul conținând trupul. Știa că ancheta va duce la descoperirea prezenței lui și totuși își dă toate silințele ca să atragă atenția. De ce?

— Habar n'am dece.

Arnold cam obosit înălță din umeri.

— Pentru că el știa că raționamentul va fi, că un om cu o roabă, n'o să poată merge prea departe, nici repede, și că prin urmare, cercetările se vor mărgini la împrejurimile Tolshamului.

— Mi se pare că-mi amintesc de o rază de cinci mii în-lăuntrul căreia trebuie să facem cercetări, spuse liniștit Arnold.

— E adevărat, dar atunci nu găsisem încă altă explicație. Nu isbutește totdeauna să afli ce trebuie chiar dela început.

— Noi am căutat un om care împinge o roabă, dar dacă am presupune că el a sosit și a plecat din Tolsham fără roabă?

— Ce vrei să spui întrebă Arnold.

— De unde provenea roaba? A fost găsită în sat? Și unde-i acum?

— O fi luat roaba, bidonul și scoarțele cu el, dar fără să le împingă pe toate în fața lui.

— Le-o fi pus toate pe cap? Ciudat că nu l-a observat nimeni. Dar nu, n'a făcut toate astea. Ți amintești cum l-a descris Joe? Crezi că ar trebui cine știe ce iscusință ca să așezi două roate de bicicletă pe o osie și să le desfaci repede de tot?

— Nu cred. Să zicem că-i așa. Și apoi?

— Roțile și cadrul au putut fi foarte simplu împachetate acoperite cu velințe, într'un spațiu îngust. Înțelegi șmecheria? O mașină-automobil cu conducere interioară destul de mare, sosește pe șoseaua cea mare ce vine din Yonderhill spre Tolsham. În fund un bidon cu lapte, roaba demontată și velințele.

La încrucișare, mașina se oprește. Repede, amicul nostru bărbos coboară foarte bine deghizat din ea. Ia roaba, pune în ea bidonul, îl acoperă cu velințe se duce să-l așeze la Starvesparrow, apoi continuă până la locul unde derivația șoselei se unește cu șoseaua cea veche. În acest timp, mașina a fost adusă pe șoseaua cea nouă, pune totul la loc și o șterge spre o destinație necunoscută.

În aceeaș seară, mica operație e reluată. Bidonul gol e înlocuit prin cel plin, prima dată servind de repetiție, ca să-i dea bine seama dacă se poate face și, deasemenea, ca să creeze ambianța.

— E o teorie minunată, exclamă Arnold, nu prea convins.

CAPITOLUL V

— Minunată sau nu, spuse Marrion, ea ne lămurește ori și cum faptele. Și chiar dacă ai trece prin ciur și dârmon, tot n'o să găsești nimic. Recunosc că-i neplăcut, poate, dar nu putem face nimic.

— Ce înțelegi prin neplăcut?

— Vreau să spun că cercetările tale s'au lungit mult de tot. Se admite că o roabă nu poate veni de prea departe, dar o mașină n'are nicio limită. Ar putea veni tot atât de bine dela Londra și nu m'aș mira deloc ca omorul să se fi săvârșit acolo.

— Dar atunci ce-i cu itinerariul din Exeter? întrebă Arnold cu încăpățănare.

— Mi-ași face din el aprinzătoare de pipă, încheiă Marrion.

A doua zi de dimineață, Arnold primi două scrisori însemnate.

Intâia din partea medicului legist, care arăta că n'a descoperit nici o urmă de otravă.

„Aceasta nu vrea să însemne, că tăetura care i-a străpuns inima a pricinuit moartea. Aceasta vrea să însemne doar că părțile trupului pe care le-am cercetat nu poartă nici o urmă de moarte decât aceea datorită rănii. S'ar putea foarte bine ca mortul să fi avut o frângere a țestei capului sau altă rană la cap. Atâta timp cât nu s'a găsit capul, nu se va putea cunoaște pricina exactă a morții.

Cât privește lichidul, el e alcătuit dintr'un amestec de apă, lapte, și puțin sânge și alte materii, cam vreo douăzeci la sută formol care slujește ca dezinfectant și la alte lucrări tehnice. Celor mai mulți le-ar fi foarte greu să facă rost de câtimea care s'a întrebuintat. Cumpărarea ei ar fi atras negreșit atenția.”

Arnold arată această scrisoare lui Marrion și citi pe a doua. Ea venea dela comisarul-șef din Scarborough și era scrisă în stil oficial. El primise o știre cu privire la cheia cu plachetă. Se putea ca ea să fi fost furată dela un hotel din Scarborough. Ar fi foarte încântat să-l ajute pe Arnold.

Merrison începu să râdă când văzu scrisoarea asta.

— Ai băgat de seamă depărtarea dintre toate aceste puncte ce se ivesc în legătură cu această afacere? Exeter, Oban, Vaidstone și acum Scarborough.

În felul ăsta o să descoperim că ochelarii vin din Land's Est, cuțitul dela John O'Groats. S'ar spune că o să fii silit să călătorești tot restul vieții tale. Ce o să faci acum cu toate astea?

— Nu-i decât un lucru de făcut: să mă duc la Scarborough să văd ce-i acolo.

— Am să te întovărășesc până la Londra. Vreau să pe-

trec câteva zile acolo. Dar mai înainte am să spun reporterilor cari ne cer știri, că tu vrei să afli dacă un farmacist n'a vândut de curând o câtime neobișnuită de formol. Astfel am putea afla ceva nou.

Arnold și Marrion se înapoiară la Londra și se despărțiră la Paddington. Inspectorul, după o vizită scurtă la Scotland Yard, luă trenul spre Scarborough, la King's Cross. Luase cheia cu el și se duse, la hotelul Magnificent, un adevărat palat.

Directorul îl primi imediat.

— Da, da, cu privire la cheia asta. Unul din slujbașii mei mi-a atras atenția asupra acestei chestiuni. Imi dați voe s'o văd?

Directorul cercetă cheia cu luare aminte și urmă:

— Da, nu încapă îndoială, e una din cheile noastre. O recunosc.

Dealtfel camera 253 e liberă. Dacă vreți, să mergem să verificăm dacă cheia asta descue într'adevăr ușa.

Cu ascensorul și printr'o sală lungă, ajunseră la ușa numerotată 253.

— Vrei s'o încerci chiar d-ta? întrebă directorul.

Arnold băgă cheia în broască și descuiă ușa fără nici o greutate. Era o cameră luxoasă cu două paturi și bae alăturate.

— Pare foarte confortabilă, spuse el. Poți să-mi spui când a fost luată cheia asta din hotelul dvs?

— Să coborâm în biroul meu și am să-ți spun tot ce știu, răspunse directorul.

El pofti pe Arnold într'un jilt și îi oferî o țigară bună.

— Am pregătit toate știrile pentru comisarul-șef, căruia i-am vorbit eri și care m'a înștiințat de vizita probabilă a unuia dintre Dvs. pentru informații complementare.

Mi s'a vorbit numai decît și mi s'a amintit că cheia dela 253 lipsea de cîtva timp.

Iată sistemul pe care îl întrebuițăm: Jos, în loja portarului, e un fel de raft de scrisori, în care rugăm pe oaspeții noștri să lase cheia când pleacă în oraș. Portarul de rînd, ia în mod regulat aceste chei și le agată pe cuiele respective. La înapoiere, oaspetele își cere cheia și i se dă.

Când părăsește hotelul, oaspetele poate, fie s'o lase în ușa de unde o ia femeea de serviciu, fie s'o încredințeze portarului. E limpede.

— Perfect, răspunse Arnold, dar se poate întâmpla ca unii călători să ia cheia cu ei?

— Se întâmplă foarte des, dar ni-o înapoiază aproape totdeauna. La 26 Ianuarie, când portarul de serviciu și-a sfârșit slujba, a observat lipsa, atât la cui, cât și în raft, a cheii 253. El știa că aceia cari locuiseră în acea cameră plecaseră de dimineată și înștiință biroul. S'au făcut cercetări și cheia n'a fost găsită. De atunci ne slujim de o chee dublă, că avem o dublură de fiecare chee.

— Clienții acelei odăi vor fi luat cheia dimineată? spuse Arnold.

— Așa am zis și noi: am aici registrul vei putea verifica d-ta însuși înscrierea lor.

Directorul frunzări paginile și se opri la aceea cu data de 25 Ianuarie.

— Uite, zise el, arătând cu degetul un scris energic, unde Arnold putu citi: D. și D-na Smith, cetățeni englezi, Londra, și în față numărul 253, scris de mâna slujbașului. Directorul zâmbi închizând registrul.

— Veți înțelege foarte bine că nu putem trimite pe acest nume o scrisoare cerând cheia. Ea nu va ajunge niciodată la destinație pentru mai multe motive, așa că ne-am resemnat cu această pierdere și nu ne-am mai gândit la ea până eri. Dimpotrivă, dacă d. și d-na Smith au luat cheia noastră, au uitat altceva.

— O am aici și am să ți-o arăt!

Deschizând un sertar al biroului său, scoase o perie cu mâner de argint, o perie de păr bărbătească, părând și având săpate inițialele T. V. F.

— Ești sigur că asta a fost lăsată de Smith-ii? întrebă Arnold, după ce aruncă o privire foarte mirată.

— Nu începe nicio îndoială, spuse directcorul. În după amiaza plecării lor, camerista a găsit-o în odaia lor. Nr. 253 căzuse în spatele oglinzii și pe semne că n'au văzut-o. Camerista a recunoscut-o hotărât, deoarece o văzuse pe masă împreună cu alte lucruri de toaletă.

Mă așteptam să primesc o scrisoare cu privire la aceasta, dar n'am primit niciodată și adresa lo rera prea nelămurită ca să-mi îngăduie să-i înștiințez.

— Tocmai inițialele îmi dau de gândit, spuse Arnold. Cum se face că d. John Smith are o perie de cap cu inițialele T. V. F.?

— Legea cere ca fiecare hotelier să puie pe călători să semneze într'un registru, dar nu le incumbă să cercete-

ze exactitatea semnăturilor. Mie îmi vine totdeauna să zâmbesc de câte ori văd oameni semnând d. și d-na Smith, Londra. Oamenii au atât de puțină imaginație, că nu-și bat nici măcar capul să născocoască nume pentru nevoile lor.

— Adică, d-ta socotești că oamenii aceia au locuit la hotel sub un nume fals?

— Sunt sigur, răspunse directorul.

— Mă lași să iau peria? întrebă Arnold.

— Desigur, dacă îmi dați o chitanță. Proprietarul poate să se întoarcă dintr'o zi pe alta ca s'o ceară. Ce poți să știi?

— Dacă se înapoiează, arestați-l pentru furtul cheii, spuse Arnold cu aer amenințător. Sau închide-l în pivniță și cheamă poliția. Oricum, să-l oprești și să-mi dai prilejul să am o întrevedere cu el. Dar nu cred să mai vie p'aici.

— Nici eu, spuse directorul. Oamenii semnează cu numele Smith sunt totdeauna foarte sfioși când e vorba să reclame obiecte cari poartă inițialele T. V. F. pe ele. E o formă a deșertăciunii. Ei nu-și dau seama că pe noi nu ne interesează deloc cine sunt.

Fiindcă veni vorba, domnule Arnold, o să avem plăcerea să vă găzduim astă seară.

— Nu știu, răspunse Arnold. Niște bieți polițiști ca noi, n'au de unde plăti camere ca 253.

— Oh! o să facem cum e mai bine. O să stați foarte bine într'o odaie mai eftină. Haideți, să vedem ce putem face pentru Dvs.

Inspectorul cerând să fie sculat pentru primul tren de dimineată, își petrecu noaptea la hotelul „Magnificent”. De cum se simți la adăpost în odaia lui, cercetă peria. Găsi printre peri câteva fire închise de păr, scurt și destul de aspru. Le lăsă la locul lor, înfășură peria cu multă grijă într'o batistă și așeză totul într'un geamantan.

Cum era de așteptat, firele închise de păr începură să-l frământă. Să fie ale mortului? Dacă da, asta ar face să înainteze cu mult cercetările?

Marrion vobea cu ușurință de urme false anume fabricate.

Cheia, care a dus ancheta la Scarborough și la descoperirea periei, era o urmă pregătită pentru ca să-l ducă dinadins la hotelul „Magnificent”? Și atunci, în care scop? Era ca să-l înșele, ca tot ceeace găsisese în bidon, așa cum

pretindea Marrion? Asta ar voi să însemne că era împins să o ia iarăşi pe o urmă greşită şi să-şi piardă timpul în căutarea misteriosului Smith, posesorul unei perii pe care erau săpate iniţialele T. V. F.?

Arnold simţea că aceasta ar fi lămurirea pe care ar da-o Marrion. Sau ar fi spus că nu există nici un calcul şi că asemenea d-lui Swanbury care s'a lipsit de un portofel vechiu găsit de un al treilea, d. Smith ar fi aruncat cheia care nu-i slujea la nimic? Avea dreptate Marrion? Şi crima aceasta n'avea nici o legătură cu Scarborough, cum n'avea cu Exeter sau Oban?

Totuşi, dacă cineva care nu-i cunoştea provenienţa a pus cheia în bidon numai ca să încurce poliţia, era cu adevărat uimitor că ea a dus la descoperirea unei perechi atât de îndoelnice ca aceşti Smith. Era doar întâmplarea că ea a fost luată de oameni atât de dornici să-şi ascundă identitatea lor? Portofelul a dus la descoperirea lui Swanbury care, el cel puţin ducea o viaţă perfect cinstită şi ale cărui obiceiuri erau deasupra oicărei bănueli. S'ar putea bănuî că acea chee ar face să se descopere existenţa unui cetăţean foarte moral, doar cam distrat. Dar atunci, omul cu părul aspru şi închis, iarăşi o întâmplare? Sau era un anumit plan, ca să înşele asupra identităţii victimei? Unde era capul dela care vine acest păr? Arnold simţea, foarte amărât că nu prea era chip să-l descopere.

A doua zi, înapoiat la Londra, dădu peria medicului care examinase trupul. Acesta îl înştiinţă după examen, că părul putea să fi fost al mortului, dar fără s'o garanteze.

— Este totuşi, adăogă el, un fapt curios în ce priveşte peria şi care ţi-a scăpat d-tale, pe semne. Pe montura de argint e o pată, mai spălăcită, uită-te şi d-ta. Dar la examen, cu o lupă puternică, locul acesta nu se arăta ca o pată, şi ca puţină materie încrustată; la analiză, am descoperit sânge omenesc. Ține peria ca şi când ai voi să te serveşti de ea.

Arnold făcu ce i se spuse.

— Vezi, spuse medicul, baza degetului d-tale mare acoperă locul pătat D-ta ştii, pe de altă parte, că eu am examinat trupul găsit în bidon. N'am găsit nimic suficient la identificare, dar printre diferitele mici indicii, am găsit urma unei tăieturi destul de adânci pe degetul cel mare drept. Era aproape cicatrizată, dar se vedea în-

că. M'am gândit deocamdată că tăetura fusese făcută puțin timp înainte de omor și anume ascuțind un brici. Nu vreau să-i dau prea mare însemnătate dar trebuie să-ți spun asta: un om care ar fi luat o perie după ce și-a tăiat degetul cel mare, și pe când sângera încă, ar fi lăsat aceleași urme ca acelea pe cari le-am găsit. Astea sunt faptele. Treaba d-tale dacă vrei sau nu să primești deducțiile mele.

În seara aceea, Arnold și Marrion, după ce au mâncat împreună, se retraseră la locuința acestuia din urmă la Saint James, unde inspectorul îi povesti vizita lui la Scarborough și ceeace s'a întâmplat.

— Iată un câmp de activitate pentru imaginația ta, încheie el.

Marrion tăcu. Infundat în scaun, cu sprâncenele încruntate, se uita țintă la foc. Arnold răs.

— Cauți iar o explicație a acestei urme false?

— Încerc să văd limpede și fără nici un gând preconcepțut, răspunse Marrion. Căci asta-i o problemă foarte grea, oricum ai vrea s'o iei. Înșirarea faptelor ce leagă cheia de cicatricea degetului cel mare al victimei, e nemaipomenită.

— Imi dau perfect de bine seama, dar este aceasta o înălțuire falsă sau adevărată?

— Iată problema. Până aci totul ne face să credem că ucigașul a fabricat o mulțime de indicii false. Acesta-i încă unul? În acest caz, ucigașul cunoștea povestea cheii, d-lui și d-nei Smith, a hotelului, a uitării periei, a răni-depe degetul cel mare asemănătoare aceleia a victimei. Singura explicație că el cunoștea toate aceste fapte e că el însuși era d. Smith, și aceasta însemna a judeca „în absurdism”.

— Cum ai zis? întrebă Arnold.

— Să ajungi la o încheiere atât de absurdă încât, să nu mai poată fi susținută. Dacă ucigașul a fost d. Smith, n'ar fi lăsat urme care să-l fi putut da de gol. Ar fi fost prea primejdios și departe de a semăna cu vicleniile lui de mai înainte. Pe de altă parte, nu se poate pretinde că el a găsit cheia din întâmplare, fără să știe de unde venea, nici unde putea să ne ducă... Sunt gata să admit coincidențele, dar nu până acolo spre a găsi explicația petei de sânge.

— Nu poți tăgădui faptele, spuse Arnold, tot încăpățânat.

— Eu nu le tăgăduesc, încerc să le lămuresc și văd că acea chee a fost pusă ca să ne ducă la Scarborough și poate să ne facă să găsim peria de cap. Dacă-i adevărat, deci altcineva, nu ucigașul le-a adăogat la celealte.

Fu rândul lui Arnold să încrunte sprâncenele.

— Complici problemele, spuse el. Inseamnă să admiți că cineva știa despre crimă, complice înainte sau după omor. Ce interes avea să ne lase vreo indicație?

— Pot să-mi închipuesc împrejurări în care ar fi putut avea vreun interes. Au mai fost complici cari au voit să scape de el, fără ca ei să-și pună pielea în joc. Și dacă-i așa cunoaștem puțin pe complicele în chestiune.

— Prin deducție, vreau să te fac să înțelegi doar, că d. Smith cunoștea povestea cheii și ceeace putea să ne facă să descoperim. Aceasta nu-i adevărat. În chip logic, mai putea fi cineva care să știe. Este d-na Smith, doamna cu geamantanul cu inițialele O. M. N. Camerista observatoare și care scotocește peste tot, a câștigat un punct.

— Vrei să spui că femeia ar fi complice și ar fi pus cheia în bidon ca să dea de gol pe ucigaș?

— Deocamdată nu văd nici o altă explicație. Ea vrea să arate că d. Smith are o legătură oarecare cu crima. Am putea chiar spune, că el este sau victima sau ucigașul. Care însă din doi?

Să nu ne grăbim să tragem concluzii. Are părul închis și și-a tăiat mâna, dar o mulțime de oameni au păr închis și e ușor să-ți tai mâna. Asta mi s'a întâmplat și mie. Rana a fost poate voită, ca să creeze o asemănare. Ți repet, nu putem ști dacă d. Smith este victima sau ucigașul, dar am putea încerca să-l identificăm prin inițialele T. V. F. care sunt, sau trebuie să fi fost adevăratele lui inițiale.

— Încă o știre pentru reporteri, spuse Arnold. Am să le spun povestea din Scarboough și n'au decât să facă cu ea ce vor vrea. Vreun cititor va avea poate vreun prieten cu inițialele T. V. F. care a dispărut, dela 25 Ianuarie din locul unde ședea de obicei.

— Să nu faci asta. E folositor să publici unele fapte, dar e un mijloc cu care nu trebuie să faci tămbălău. Înțelegi doar că ucigașul urmărește afacerea cu tot atâta interes ca toată lumea. Dacă vei istorisi povestea cheii, îi vei trezi atenția asupra complicelui și vei avea alt omor de descurcat. Eu aș trece sub tăcere ultimele amă-

nunte, ași spune chiar că acea chee n'a dus la descoperirea nici unui fapt nou. Unul din principiile cele mai însemnate este să-l faci pe dușman să se creadă în siguranță.

— Dar cum o să descoperim identitatea lui Smith sau T. V. F.?

— Ai peria de cap. Cineva o fi săpat inițialele pe montura de argint, și nu de mult, fiindcă e aproape nouă. Eu aș întocmi o listă a tuturor magazinelor din Londra, care pot vinde acest articol și le-aș trimite o scrisoare descriind peria, întrebând dacă își amintesc de ea. E foarte plicticos, dar e cel mai bun mijloc.

— Munca unui polițist e adeseori plicticoasă, răspunse Arnold. E ca și când ai sgâria pământul și n'ai recolta decât un cartof din când în când. Cred că ai dreptate ca să nu răspândesc nimic cu privire la perie. Dar nu pot să caut femeea? Să încerc să aflu cine a vândut geamantanul?

— Dacă vrei! Dar eu aș lua-o cu binișorul. Dacă e adevărat că ea ți-a lăsat o indicație, poți să o socotești aproape ca o aliată. N'ai vrea totuși să riști să o sperii sau să o denunți ucigașului? Eu aș lăsa-o deoparte și n'aș încerca s'o aflu decât ca ultimul mijloc de cercetare.

— Nu poți ști niciodată ce se poate întâmpla. Dacă n'o sâcâi poate că-ți mai dă o nouă indicație!

— După părerea ta, ce rol a jucat ea în această afacere?

— Nu știu încă nimic. Am lucrat deajuns astă seară și în așteptare, pun prinsoare că numele victimei începe cu un N sau un F.

Arnold clătină din cap:

— Nu fac niciun rămășag, spuse el, E mai rău să faci presupuneri. Mă duc. Voi trece pe la Scotland Yard înainte de a mă întoarce acasă.

CAPITOLUL VII

Arnold, părăsind Yonderhill, luase cu el piesele pe care voia să le supună unui expert grafolog. Le adăogase foaia din registrul hotelului „Magnifiant” și trecu pe la Scotland Yard ca să capete rezultatul expertizei.

După părerea expertului, adresa, inițialele săpate pe ochelari și acelea depe guerul vestei, erau făcute de aceaș.

mână. Nu exista totuși nici un punct comun între acest scris și acela al semnăturii depe registru. Preciză, că majusculele M. J., S., și L. erau făcute în caractere de tipar. J.-ul și S.-ul din registru nu se asemănau deloc cu acele inițiale observate care sunt altfel formate. După părerea lui, semnătura din registru a fost pusă, s'ar spune de un om sub înrâurirea unei ușoare emoții și neobișnuit să semneze Smith. E un fapt cunoscut, că atunci când semnezi cu numele tău, literele care alcătuiesc numele au, ca să zic așa, o diformare personală. Mulți oameni cari scriu lămurit au o semnătură neciteată și pricinuită de schimonosirea slovelor adunate în acea ordine determinată. În semnătura din registru, se află litere scrise se citeț, deși în grabă, dar fără îndoială de o altă mână. Arnold, înapoindu-se acasă, studia concluziile raportului fără să se îndepărteze de teoriile lui Marrion. Perchea din odaia 253 nu se numea Smith, nume care, se vede nu era al niciunuia din ei. Nu te puteai însă hotărî dacă acest incognito ascundea îndrăgostiți sau oameni cu gânduri rele.

— Marrion era de părere că d. Smith era, fie ucigasul, fie victima. Și raționamentul lui era foarte atrăgător.

Acceptându-l și adăogându-i concluziile raportului, ajungeai în chip logic să deduci adresa și inițialele și că el nu putea fi d. Smith, al cărui scris din registru era deosebit. D. Smith era deci victima, cu atât mai mult cu cât peria, tăetura și culoarea părului, veneau să sprijine această presupunere.

Toate aceste indicii era prea neîndestulătoare ca să sprijine o teorie convingătoare. Dar Arnold învățase, că într'un caz ca acesta, nici o indicație, chiar slabă, nu-i de disprețuit. Luate separat ele putez să nu pară rezistente, dar legate cu nodurile unor frânghii, se dovedeau deajuns de trainice ca să ducă pe cineva la spânzurătoare.

A doua zi dimneată, trebui să se ducă la Scotland Yard ca să cerceteze voluminosul curier alcătuit în urma anunțurilor date în ziare. Din toate colțurile țării soseau scrisori descriind cu totul deosebite de acela pe care le avea. Căușitul trezise mai ales imaginația mulțimii. Cui nu i-a pierit un cușit, sau i s'a furat, ori pierdut în cele mai neînchipuite împrejurări? Câteva scrisori erau chiar dela clarvăzători cari se declarau în

stare să-l vadă pe ucigaș în globul lor vrăjit, numai dacă ar avea în mână arma crimei.

Cel mai tare, care își spunea filozof-magnetizor, avea un mijloc care nu dă greș ca să afle numele ucigașului. Felul lui de a lucra era cel puțin simplu. Inscrisa literele în cerc, pe placă de metal, „care nu magnetizează simpaticul”. După un procedeu a cărui taină o avea, se agăța deasupra, de un fir, un cuțit, care se învârtea. Lama oprindu-se, puncta o literă. Se căpătă astfel, una după alta, toate literele ce formează numele ucigașului. Totul pentru 100 de guinee plătite înainte.

Desfăcând curierul, Arnold găsi o scrisoare scurtă, dată din ajun. Venea dela secretarul spitalului de copii din Mayfair, care-l ruga pe inspector să binevoiască să vină să-l vadă pentru o comunicare ce ar putea să intereseze.

Își aruncă ochii pe celelalte scrisori și fiindcă nici una nu spunea mare lucru, Arnold se duse la secretarul spitalului, care îi spuse:

— Sper, inspectore, că nu te-ai ostenit degeaba.

— Stai jos și am să-ți spun pentru ce ți-am scris. Trebuie să știi că principala mea îndeletnicire pentru întreținerea spitalului, e să trimit cereri și să primesc donații. Mărturisesc nu atâtea cât am dori.

Aceste donații, câteodată anonime, ne sosesc sub diferite forme. Acum câteva zile, funcționara mea deschise un plic care nu cuprindea decât un mandat de 5 shilingi. Ni se întâmplă adesea. Oamenii văd unul din anunțurile noastre și ne trimit un mandat fără să-și pună numele sau adresa. Funcționara mea a aruncat deci plicul, fără să-i dea în gând să cerceteze mai deaproape, așa că plicul a fost ars cu alte resturi din ziua aceea.

Arnold se întrebă unde voia să ajungă.

— Mandatul acesta avea ceva deosebit? întrebă el.

— Nimic, la întâia aruncătură de ochi. A fost pus de o parte cu alte daruri de mică însemnătate. Dar când să-l cerceteze, funcționarei mele i se păru ciudat. Il am aici și am să ți-l arăt.

Scoase mandatul dintr'un sertar al biroului său. Nu avea nimic neobișnuit, afară doar că numele destinatarului nu era trecut pe el, și nici biroul de plată. După stampilă, biroul postului trimițător era la Southampton. Trimițătorul nu trecuse nimic pe el.

— N'are nimic neobișnuit, spuse secretarul râzând. Acum însă, uită-te pe dos.

Pe dos, Arnold văzu cele trei litere A. L. S. tăiate dintr'un ziar și lipite una lângă alta. A patra bucată de hârtie, mai groasă și purtând în relief: „Utopia-Hotel, Swi“, lipsită, deasemenea fiind mai mare și tăiată în formă de triunghi.

— Oamenii au toane ciudate, spuse secretarul. Sunt unii care măzgălesc pe dos numele lor, sau inițiale cu sau fără adresă. Funcționara mea e foarte metodică și n'are timp să citească ziarele. Ea scrisese formula obișnuită de mulțumiri, pe care o trimitem, când putem, și mi-o dădu s'o semnez. Era adresată: A. L. S., Utopia-Hotel, Swi. Altă dată ași fi semnat-o și trimis-o, dar inițialele mă isbiră. Eu citesc ziarele și mă interesasem de afacerea din Yonderhill. Asemănarea inițialelor îmi atrase numai decât atenția și m'a făcut să scriu. Se poate ca să nu fie nimic altceva decât o întâmplare.

— Dimpotrivă, pot fi foarte multe, răspunse Arnold. Îți mulțumesc din inimă pentru osteneala ce ți-ai dat-o. Imi dai voie să iau mandatul?

— Mi-ar fi cam neplăcut să mă despart de el. Cinci shillingi sunt cinci shillingi pe timpurile astea grele și Dumnezeu știe dacă n'avem nevoie de fiecare *penny* pe care-l putem căpăta!

— Ce-ai spune dacă ți-ași da un bilet de zece shillingi?

— Ai fi foarte mărinimos, răspunse secretarul.

După câteva mnute, Arnold părăsi spitalul cu mandatul în buzunar.

Arată mandatul lui Marrion cu care avea întâlnire la dejun.

— Ce zici de asta? întrebă el. Întâmplare? Urmă falsă? sau noroc neașteptat?

— Nu știu, răspunse Marrion cu prudență, trebuie să mă mai gândesc. Văd că mandatul a fost trimis din Southampton la 17 Martie, Sâmbăta trecută. Deci, dacă-i o îndrumare, e întâia ce ni se trimite dela descoperirea crimei.

Apoi, trebuie să ținem seama de grija pe care a avut-o trimițătorul să facă să ne ajungă în mână un mesaj fără să se folosească de scrisul său. Inițialele sunt tăiate dintr'un ziar și celalt capăt de hârtie îmi pare rupt dintr'un plic.

Ași spune chiar că plicul fusese întrebuințat. Se vede bine urma lăsată de o stampilă de primire, cu cerneală neagră.

Arnold o vedea și el acum.

— Că-i o bucată dintr'un plic timbrat sau nu, n'are mare însemnătate, zise el. Lucrul de căpetenie e că cineva și-a dat osteneală să indice inițialele și o adresă fără să-și desvăluie scrisul, și că acel cineva s'a ferit să scrie ceva în colțul mandatului. El sau ea nu voia să riste să fie descopeprit prin scris. Nu prea văd bine țelul, cu toate că intenția mi se pare destul de lămurită.

— Sunt mulțumit că vezi lucrurile așa, căci pentru mine e totul. afară de limpezime.

— Bine. Am să caut să-ți lămuresc ce am înțeles din asta. Să zicem că vreau să te fac să știi unde ai putea să afli vești, neștiind nimic despre mine. Găsesc ceva care, știu, că îți va atrage atenția: în cazul acesta inițialele A. L. S. Nu pot să ți le trimit prin poștă, căci tu ai putea să faci cercetări după stampilă, plic sau scris. Mă gândesc la acest mijloc, știind că nici un slujbaş al biroului poștal nu poate să-și amintească de trimițătorul mandatului, apoi îl trimit, așa cum îl vezi, unui așezământ de binefacere știind că mai devreme sau mai târziu vei primi știrea pe care vreau să ți-o dau.

— N'a fost decât o întâmplare, spuse Arnold. Ți-am spus că, dacă inițialele n'ar fi căzut sub ochii secretarului...

Marrion își sfârși fraza:

— Scrisoarea de mulțumiri ar fi sosit la hotelul „Utopia”, unde destinatarul fiind necunoscut, poliția ar fi fost înștiințată, căci inițialele A. L. S. ar fi trezit atenția. Sau mandatul încasat ar fi căzut sub privirea isteată a unui funcționar. Intr'un chip sau altul tu trebuiai să fi înștiințat.

Repet că intenția e foarte limpede. Dar înainte de a merge mai departe ar trebui să încercăm să înțelegem cine ne-a înștiințat și pentruce. Nu poate fi decât una din cele două persoane.

— Cum dracu ai ajuns la asta? spuse Arnold.

Mandatul a fost dat Sâmbătă 17, deoarece a sosit la spital Luni. Se vede că a fost trimis în aceeași zi sau în ajun. Dar tu n'ai pus decât Luni în curent pe reporteri și deci publicul, despre lucrurile găsite în bidon. Cum a putut deci să cunoască corespondentul nostru semnificația inițialelor A. L. S., când ele nu erau publicate când a făcut expediția?

— E deci iarăși o încercare de a ne pune pe urmă falsă din partea ucigașului, exclamă Arnold.

— Nu tocmai, cu toate că se prea poate. Dar amintește-ți de teoria mea, a unui complice dornic să se facă lumină în chestia crimei, fără să se dea de gol. Aceasta e poate dela el și în acest caz trebuie să continuăm.

— Dar un complice ar fi știut că aceste inițiale sunt improvizate. După tine, ele n'au nimic de a face cu crima și n'au fost repetate decât ca să încurce urma.

Dacă te întâlnesc pe câmp, nu-ți spun „Bună ziua, domnule detectiv inspector Arnold“, ci te strig cu un „Ohe“ sau altfel în acelaș mod. Inițialele sunt acest strigăt și înseamnă, „inspectore Arnold, du-te la hotelul „Utopia“ și vezi dacă nu găsești ceva“. De ași fi în locul tău, ași risca să pierd puțin timp, ca să frunzăresc registrul acestui hotel. Dacă vrei, te însoțesc.

Se duseră împreună la hotelul „Utopia“ o clădire nouă mare, luxoasă, având o parte fruntea din apartamente, spre Belgrave Square. Cerând registrele călătorilor, Arnold și Marrion le fruzăriră d'andaratele. Speranțele pe care le avea Arnold se afla ceva, se spulberseră repede. De altfel, nici el nu știa bine ce căuta. Dar Marrion, încăpățânat, întoarce foaie după foaie cercetând fiecare nume înscris. Insfârșit, scoase o exclamație de izbândă.

— Ce zici de asta? întrebă el, arătând o intrare cu data de 2 Octombrie a anului trecut.

Arnold citi numele arătat de Marrion: „D. Thomas V. Faithorne, Johanesburg, S. A.“ și mai întâi nu trase nici o concluzie din asta.

— Ce ne interesează pe noi omul ăsta? spuse el. Ni-e tot așa de necunoscut, pe cât ni-e de indiferent.

— Nu știm nimic despre el, dar în curând o să știm câte ceva, răspunse Marrion. Citește inițialele! T. V. F.! N'ai uitat cumva de peria de cap?

— Drace, exclamă Arnold, dar sunt mai bine de cinci luni dela trecerea lui pe aici.

— N'are aface. Cheamă pe director și să vedem ce poate să ne spună despre acest domn Faithorne. Cred că suntem însfârșit pe drumul cel bun!

Directorul întrebat se arătă foarte vorbăreț.

— D. Faithorne, spuse el. Oh! da! A stat foarte mult la noi. A sosit în toamna trecută. Mi-a spus că locuiește în Africa de Sud și a venit la Londra pentru patru luni, atât pentru afacerile sale, cât și pentru petrecere. Părea să aibe bani mulți de cheltuit și, după părerea mea, era mai

degrabă un om care petrece, decât un om de afaceri. Ne-a părut tuturor rău când a plecat.

— Când s'a întâmplat asta? întrebă Arnold cu însuflețire.

— Am să vă spun numai decât. Să vedem... la 10 Februarie s'a imbarcat pe „Hadlow Castle“ pentru Africa de Sud.

— Ești sigur?

Directorul dădu din umeri.

— Desigur că nu m'am dus la Southampton, ca să asist la plecare. Dar Compania de Navigație a trimis să-i ia bagajele. Cred deci că avea și biletul. A părăsit hotelul în seara de 9 și am socotit că voia să-și petreacă ultima noapte la Londra. De atunci nu l-am mai revăzut, dar a doua zi de dimineață a trimis să i se ia geamantanul care rămăsese aici.

Poți să mi-l descrii?

— N'avea nimic deosebit pe cât mi-aduc aminte. Foarte tânăr încă, nedepășind vârsta de treizeci de ani. De talie mijlocie, frumos, cu toate că fața îi era cam grasă iar părul închis; era o persoană foarte îngrijită. N'aș putea să vă spun nimic mai mult.

Descrierea aceasta i se părea atât de uimitor de familiară, încât Arnold rămase trăznit.

Marrion venindu-i în ajutor întrebă :

— A stat tot timpul la Dvs., dela 2 Octombrie la 9 Februarie.

— Da, în sensul că și-a păstrat camera tot timpul. Din când în când lipsea totuși una sau mai multe nopți. Cred că se ducea la țară, la niște prieteni. Ultima dată când s'a dus acolo, era cu vreo cincisprezece zile înaintea plecării lui definitive.

Intre timp, Arnold își revenise și telefona Scotland Yardului, ca să i se aducă, cu taximetrul, peria de cap rămasă în birou. El reluă atunci interogatoriu directorului.

— Ai putea să-mi spui dacă d. Faithorne era însurat? întrebă el.

— N'aș putea afirma nimic, răspunse directorul zâmbind. După câte am putut judeca din purtarea lui, aș spune mai degrabă că nu era.

Nu mai era nimic altceva de aflat în privința d-lui Faithorne.

Directorul nu știa, ce fel de afaceri îl aduseseră la Londra și nu putea numi pe nici unul dintre prietenii săi. După câte știa, d. Faithorne nu primise niciodată vizite

în timpul șederii sale la hotel și eșea atât pentru aface-rile sale, cât și pentru ca să petreacă.

Un brigadier dela Scotland Yard aduse peria înfășurată în hârtie. Fără s'a desfacă, Arnold puse să fie chemată camerista care-l servise pe Faithorne și-i întinse pachetul.

— Vrei să-mi spui dacă ai mai văzut obiectul ăsta dinăuntru? spuse el.

Ea privi o clipă peria, apoi chipul i se luminează.

— Cum să nu, d-le, spuse ea cu multă siguranță, l-am mai văzut.

Domnul dela 34, care venea din Africa și care s'a înapoiat luna trecută, avea două bucăți. E una din ele. Mi-a spus că i le-a dăruit o doamnă de ziua lui de naștere.

— Fără să spună nimic, Marrion arată registrul cu numele de Faithorne, în dreptul căruia se citea Nr. 34.

— Mulțumesc, spuse Arnold. Deocamdată n'am să te mai plictisesc. Voi păstra registrul și o să mai viu în curând.

Câteva clipe mai târziu, Marrion și cu el se aflau în camera sa, după ce îl lăsaseră pe brigadier la Scotland Yard.

— Ce zici de asta? spuse Arnold sfidător.

— Nu știu nimic, spuse Marrion. Totul depinde de expeditorul mandatului. Dacă-i complicele, Faithorne e victima sau, ce-i mai puțin probabil, ucigașul. Dacă l-a trimis asasinul, el încearcă să ne poarte pe o urmă falsă. În orice caz, trebuie căutat Faithorne.

Arnold se grăbi s'o facă întrebuintând în acest scop toate mijloacele Scotland Yardului.

Primele vești îi sosiră din partea companiei Union Castle. Faithorne se imbarcase la Captown, ca să sosească la Southampton la 2 Octombrie anul trecut. La 27 Ianuarie, el oprise o cabină de clasa întâia pentru el și soția sa, pe „Hadlow Castle“, părăsind Southamptonul pentru Captown, la 10 Februarie. La 7 Februarie s'a trimis la hotelul „Utopia“ ca să se ia o mulțime de bagaje grele. Dar nici Faithorne, nici soția sa, nu s'au imbarcat pe bordul lui Hadlow Castle și deatunci Compania n'a mai auzit deloc vorbindu-se de ei.

— Incep să înțeleg câte ceva din asta, spuse Marrion. Femeia care era cu Faithorne; — cu care se însurase sau nu — era d-na Smith din Scarborough. Noi trebuie să aflăm acum dece nu s'au imbarcat.

— Faithorne nu s'a imbarcat pentru bunul motiv că era mort, spuse Arnold. E destul de limpede că a fost ucis în

seara sau noaptea când a părăsit hotelul „Utopia“.

— E destul de probabil. Trebuie să procedăm însă cu multă băgare de seamă. Mi s'a părut că a doua zi de dimineață a trimes pe cineva să-i ia geamantanul dela hotel. N'ar fi mai bine să cercetăm în această direcție, înainte de a porni mai departe?

În înțelegere cu Arnold ei se duseră din nou la hotelul „Utopia“.

Portarul își aminti că un domn, care își conducea singur mașina, venise între orele opt și jumătate și nouă de dimineață. Necunoscutul arată o carte de vizită din partea d-lui Faithorne și spuse că trebuie să-l întâlnească la Watherloo, la trenul care ducea în port. A cerut să i se pună geamantanul în mașină și a plecat.

Portarul nu putea să facă decât o descriere vagă. Tre-cuse de atunci mai bine de o lună și nu observase nimic. Mașina era mică, pe cât își aducea aminte, iar bărbatul era înalt, cu înfățișare distinsă, poate un fost ofițer. Nu putea spune nimic mai mult.

Marrion și inspectorul se înapoiară la Scotland Yard, unde îi aștepta expertul chemat să cerceteze registrul hotelului „Utopia“.

— Am comparat scrisul lui Faithorne cu al domnului Smith, din Scarborough, zise el. Nu preget să spun, că sunt scrise de aceeaș mână. Totul se aseamănă, mai ales J-ul dela Johannesburg și J-ul dela J. Smith. Poți s'o constăți și d-ta însuși.

Era o asemănare ce sărea îndată în ochi, chiar unui necunoscător.

— Da, văd că-i așa, zise Arnold. D-ta mi-ai spus că J. Smith nu era un nume familiar al semnatarului. Ce spui însă de Thomas W. Faithorne?

— E cu siguranță semnătura lui personală, răspunse expertul cu hotărâre. Poți să mă crezi, ăsta-i într'adevăr numele său adevărat sau cel puțin o semnătură cu care e deprins, iar nu un nume împrumutat ca în cazul lui J. Smith.

După ce plecă expertul:

— Și acum, spuse Arnold, întorcându-se către Marrion.

— Din toate reese că Faithorne și Smith sunt unul și acelaș, răspunse Marrion.

Cazul devine interesant. Noi vom presupune că el n'a venit să-și caute geamantanul în dimineața de 10 pentru

simplul motiv că nu s'a imbarcat în ziua aceea pe Hadlow Castle. Bine, așteaptă puțin. Luând un creion și o bucată de hârtie, el scrise câteva fraze.

— Ce zici de asta? spuse el întinzând foaia lui Arnold. Inspectorul citi:

— „Se bănuiește că bidonul A. a dispărut de pe platforma lui Hollybud la începutul lui Februarie.

„Faithorne părăsește hotelul „Utopia“ la 9 Februarie“.

„Se crede că bidonul B. a fost furat din dependințele lui Godfrey și Sprot la 26 Februarie.

„Trupul se găsește, probabil, în bidonul A. la 15 Martie“

— Am priceput, zise Arnold. Bidonul A. dispare aproape în acelaș timp cu Faithorne, ucigașul dându-i în gând să facă un recipient ca să bage trupul în el.

— Cred că mai de grabă că a luat mai întâi bidonul și apoi a săvârșit crima. Mi se pare că omorul a fost pus la cale cu multă grijă.

Dar ne mai rămâne încă multe puncte de lămurit, înainte de a înfățișa o teorie definitivă. Nu putem să ajungem la concluzii, fără să riscăm să ne îndepărtăm de urma cea bună. Am să trimit mai întâi o cablogramă poliției din Cap-town ca să afle ce știu despre Faithorne zise Arnold.

— Desigur, e o idee minunată, dar mi se pare mult mai urgent de cercetat un alt amănunt.

— Care?

— Să aflăm urma d-nei J. Smith, alias d-na Faithorne, alias O. M. N. declară Marrion, dacă totuși mai trăește.

CAPITOLUL VII

Tonul lui Marrion era atât de tragic, încât Arnold tăcu câteva clipe.

— Ai mai pomenit de asta, răspunse el. Nu înțeleg de ce această femeie, oricine ar fi ea, n'ar mai trăi?

— Pentrucă joacă un joc periculos, răspunse Marrion. Și e atât de primejdios, încât nu m'ar mira deloc să fi avut un accident, presupunând că Faithorne ar fi victima și nu ucigașul.

— Obiceiul tău de a vorbi în ghicitori mă sâcăie, zise Arnold foarte liniștit. N'ar fi mai ușor să-mi vorbești limpede, arătând lămurit unde vrei să ajungi?

— Am să încerc, răspunse Marrion râzând. Deocamda-

tă, cred că resturile găsite în bidon au făcut parte din trupul unui oarecare Thomas Walter Faithorne. Nu trebuie să uităm, că nu există încă nicio dovadă hotărâtoare. Deocamdată, nu putem admite decât posibilitatea. Ce știm despre acest Faithorne? Foarte puțin! Nimic altceva decât că a plecat din Africa, că a sosit la hotelul „Utopia“, pe care l-a părăsit la 7 Februarie, dată dela care n'am mai auzit vorbindu-se nimic despre dânsul. Nu cunoaștem pricina vizitei sale, afară doar că printre ele se găsea o doamnă despre care avem deasemenea puține amănunte. Mai putem presupune că el a dat unuia sau mai multor inși un motiv destul de puternic ca să-l ucidă. Asta-i tot ce știm, cu oarecare siguranță.

— Uiți pe altul din prietenii lui, observă Arnold, domnul care a venit să-i ia geamantanul.

— Dar nu l-am uitat deloc. S'ar putea însă ca să nu-l cunosc decât de puțin timp. Mai vorbim noi despre asta. Întâia întrebare ce se pune e: „Cine a ucis pe Faithorne și pentru ce? Există o mulțime de răspunsuri posibile. S'ar putea, de pildă, să presupunem că el avea o sumă mare de bani asupra lui, în vederea înapoierii în Africa și că furtul a fost pricina crimei. Dar din puținul pe care-l știm, aș crede mai curând că motivul ar fi o femeie.

— Ce te face s'o crezi? întrebă Arnold.

— Iată argumentele mele: să luăm femeia. S'ar putea să fie, bine înțeles mai multe. Nu-i numai decât nevoie să fie aceeaș persoană pentru care Faithorne a oprit un loc pe vapor. Dar în chip logic, am putea să-i atribuim inițialele O. M. N. aflate pe geamantan. Suntem deci, siliți să facem presupneri, să ne bizuim deci pe existența unei singure persoane și s'a numit O. M. N. Bine. Ce i s'a întâmplat? Faithorne trebuia să se imbarce pe „Hadlow Castle“ la 10 Februarie; n'a făcut-o pentrucă, și trebuie s'o credem, a avut nenorocirea să fie ucis înainte. Dar ce s'a făcut cu O. M. N.? Dece n'a venit pe vapor? A fost ucisă și ea? Dacă nu, dece nu s'a alarmat când Faithorne n'a venit la întâlnirea pe care o hotărâseră? Lămurește-mi asta

— Imi dau seama unde vrei să ajungi, răspunse Arnold. Aș putea răspunde că l-a omorât chiar ea. Atunci se încurcă itele. O femeie n'ar ciopârți un trup cu securea, ca să pună rămăsitele într'un bidon de lapte. Afară numai dacă n'a avut de complice pe bărbosul care împingea o roabă.

Marrion clătină din cap:

— Nu cred, zise el. Este altă explicație: O. M. N. știa sau bănuia că Faithorne a fost ucis tocmai când trebuia să-l întâlnească ea, dar n'a îndrăsnit s'o spună.

Pot elabora o teorie care se potrivește cu datele pe care le avem. În timpul șederii sale la Londra, Faithorne întâlnește o femeie măritată și se plac. Se duce cu ea la hotelul „Magnificent” și se înțeleg să fugă în Africa de Sud. Totul e orânduit pentru înlăptuirea acestui plan.

Din nenorocire se ivește soțul, le strică planul, ucide pe Faithorne și-și amenință soția cu aceeaș soartă dacă nu-și ține gura. Stabilesc faptele cât mai simplu cu putință. Este de bună seamă o întreagă țesătură de reacțiuni psihologice pe care nu le cunoaștem.

Astfel s'ar înțelege tăcerea lui O. M. N., tăcere aparentă, căci eu cred că ea a desvăluit ce a putut. De fapt, ea e complicea mea, închipuită, complice de nevoie și după faptă. Soțul ei a supravegheat-o prea de aproape ca să nu-i îngăduie să spună ceva poliției. Chiar dacă ar fi avut prilejul, ea n'ar fi îndrăsnit să se folosească de el, căci ar fi fost ucisă înainte ca poliția să se fi putut amesteca. A făcut tot ce a putut mai bine: cheia în bidon și mandatul trimis spitalului. Sâmbăta trecută trebuie să mai fi fost în viață. Se pune întrebarea dacă acum mai e vie sau moartă? Arnold își umplu încet pipa.

— E o teorie frumoasă, zise el. Aș merge chiar până acolo ca să spun că cuprinde și ceva adevăr. Dar, după părerea mea se mai pune o întrebare și mai grabnică: unde se află soțul?

— Găsește femeia și-l vei avea pe soț. Și aici e toată greutate. Oricare încercare de a regăsi pe O. M. N. poate să-i fie fatală. Dacă lași să se afle că cunoști identitatea lui Faithorne, aceasta poate să fie primejdios. Lucrează cu cât mai multă băgare de seamă. În locul tău, aș începe o cercetare discretă și prin bănci. El trebuie să-și fi deschis cont în timpul șederii sale și ai putea afla ceva.

Până atunci, nu știm nimic despre bărbatul jignit, pe care în bănuelile mele îl socotesc ucigașul. Dacă O. M. N. e soția lui, numele lui începe cu un M. Nu-i mare lucru ca punct de plecare. Apoi, fără pic de îndoială, el e omul cu roaba. Dar eu n'as da această descriere, căci ar amăgi.

Faptul că era bărbos și accentul lui străin, nu sunt decât prefăcătorii. Adevărata lui înfățișare trebuie să fie aceea a domnului distins care a venit să ia geamantanul.

Și ea se poate aplica multor inși. Cred, de altfel, că nu vei înainta atâta vreme cât nu vei afla ceva nou despre Faithorne și afacerile lui.

— Ce-ai zice de un anunț în ziare, întrebând dacă cineva n'a fost în legătură cu el pe când era la Londra, rugând să comunice poliției?

— Nu! Ar fi ultimul mijloc. Fără să punem la socoteală pericolul la care expunem pe O. M. N. riști să arăți ucigașului intențiile tale. El va ști prea bine că tu cunoști numele victimei.

Lasă-l în neștiința asta cât vei putea mai mult. E o partidă grea; joacă-o încet și va fi bine. Nu pot să fiu alături de tine tot timpul. Diseară am altceva de făcut; trebuie să mă duc acasă, dar mă voi înapoia oricând, dacă vei avea nevoie de sfaturile mele prețioase.

— Mulțumesc, spuse Arnold, sfaturile tale sunt prețioase, dar imaginația ta și mai și. Notez teoria ta și, în așteptare, am să încerc să aflu ceva mai mult despre Faithorne.

Mărțea următoare, 27 Martie, în urma primirii unei telegrame din partea lui Arnold, Marrion se întâlnește iar cu el la Scotland Yard.

— Am aflat ceva nou despre Faithorne, începu inspectorul. Poliția din Johannesburg, mă informează că făcuse tovărășie cu o mare casă de import. A părăsit Africa în Septembrie trecut pentru o călătorie de afaceri: ultimele știri pe care le-au avut, e o scrisoare, la începutul lui Februarie, vestindu-și înapoierea pe Hadlow Castle. Casa aceasta e înfloritoare. Faithorne era foarte bogat și, atât pe cât se poate certifica, afacerile erau în desăvârșită regulă. Nu era căsătorit și trecea drept un holtei vesel.

Marrion aprobă.

— Asta confirmă puținul pe care îl știam. Altceva mai știi?

— Da. Ți-am urmat sfaturile în privința băncilor. Se pare că înainte de a părăsi Africa de Sud, Faithorne și-ar fi deschis un cont la Banca Springbock în Lombard Street, cont care a fost oprit Marți 8 Februarie, când Faithorne și-a retras soldul, care se ridica la câteva sute de lire. Probabil că avea banii acești la el când a pierit.

— Nici nu mai încapă îndoială. Ai numerele bancnotelor?

— Da. Dar să regăsești bancnotele e foarte greu chiar

în cele mai bune condiții. Am putut cerceta contul. A fost deschis printr'un virament de două mii de lire, din Johannesburg, și de atunci nu s'a mai vărsat nici o sumă. Toate cecurile au fost trase pentru diverse sume la ordinul său. Doar un cec de o sută cinci zeci lire, cu data de 5 Decembrie, e la ordinul d-lor Welton și Barning, cari au o întreprindere de construcții de mașini în Reading. Poate că ne vor putea spune câte ceva.

Unul dintre slujbașii băncii își amintea foarte bine de Faithorne. El pretindea să-l recunoască numai după ochii de o culoare deosebită, care i-au atras numai decât atenția. Din păcate n'avem acel cap ca să i-l arătăm.

— N'a putut să-ți facă o descriere mai generală?

— Doar foarte vagă. După el, Faithorne era tânăr, de talie mijlocie, părul închis și făcea impresia că îmbătrânind se va îngreșa. Dar mai e ceva: a schimbat câteva cuvinte cu Faithorne într-o Sâmbătă dimineată când venise să-și încaseze un cec. Am putut să regăsesc această operație care s'a făcut la 27 Ianuarie. Faithorne a spus că s'a înapoiat din Scarborough, unde a petrecut foarte bine.

Funcționarul a zărit o bucată de plasture la rădăcina degetului cel mare a mâinii drepte, pe când Faithorne număra din nou bancnotele.

— Minunat, exclamă Marrion. Dacă ne raportăm la peria de cap, nu mai încapе îndoială că Faithorne era d. Smith. Aș cere prea mult dacă aș întreba dacă funcționarul nu cunoștea cumva câteva din relațiile lui Faithorne la Londra?

Arnold clătină din cap.

— M'am gândit la asta, dar n'a putut să-mi spună nimic. Singura noastră șansă, foarte mică, e ca oamenii aceia din Reading să ne spună ceva. Dar e foarte puțin probabil. Probabil că a fost numai legături de afaceri cu ei.

Cu atât mai rău. Nu putem lăsa să ne scape nici cea mai mică șansă de informații. Te-ai și adresat lor?

— Nu încă. M'am gândit să mă duc mâine la Reading ca să capăt informații directe. Vrei să vii cu mine?

Marrion primi și ei luară trenul a doua zi dimineată. Arnold anunțându-se prin carte de vizită, fură primiți de directorul uzinelor Welton și Barving, de chiar d. Welton.

— D. Faithorne? întrebă el. Da, am tratat câteva afa-

ceri cu el când a fost la Londra. La drept vorbind, aşteptam dela el veşti dela o zi la alta.

— Aţi putea să-mi spuneţi ce fel de afaceri erau?

— Desigur, dar socotiţi-o ca ceva confidenţial.

D. Faithorne face parte dintr'o casă veche, Faithorne & Co. din Johannesburg. D. Thomas Faithorne, care a fost de curând la Londra, a urmat acum câţiva ani, tatălui său la conducere. Noi eram în legături de destul de multă vreme, fără să fi cunoscut vreodată pe conducători.

În timpul anului trecut, am dat o dezvoltare deosebită fabricării unui grup electrogen, destinat să fie întrebuinţat în punctele îndepărtate ale coloniilor. Am trimis prospecte diferitelor societăţi, printre cari şi lui Faithorne & Co. Acesta ne-a înştiinţat de vizita d-lui Faithorne.

În Octombrie, anul trecut, d. Faithorne, pe atunci la hotelul „Utopia“, ne-a scris ca să ne dea o întâlnire şi astfel i-am făcut cunoştinţă.

— L-aţi întâlnit personal? întrebă Arnold.

— Desigur, chiar eu l-am dus de a vizitat uzina şi l-am revăzut de mai multe ori la Londra. Am izbutit chiar ca să fie reprezentantul nostru pentru Africa de Sud. Ne-a plătit chiar unul din motoarele noastre, dintr'un cont personal, ca să-l ducă să facă demonstraţii.

— Aţi putea să-mi spuneţi când l-aţi văzut pe Faithorne ultima dată? întrebă Arnold, săcâit de aceste amănunte care nu-l interesau.

— Am dejunat cu el cu câteva zile înainte de plecarea sa. El a poftit chiar şi o altă persoană, ceea ce m'a plictisit.....

— O femeie? întrerupse Arnold, destul de nesocotit, dar grăbit să afle.

— Nu, răspunse d. Velton râzând. Nu mă plâng aproape niciodată când întâlnesc o femeie. Era un bărbat de care, inspectore, probabil că ai auzit vorbindu-se, un oarecare Harry Cantley.

— Harry Cantley! exclamă Arnold, tipul care a fost amestecat în afacerea fraudelor Messiter?

— Chiar el. V'am spus că-l întâlnisem înainte pe d. Faithorne de mai multe ori. În timpul uneia din convorbirile noastre, el mi-a spus că a întâlnit pe Cantley. L-am înştiinţat de renumele pe care-l avea acel om. Dar Faithorne a râs. El pretindea că acest Cantley îl amuză şi

că, de altfel e destul de mare ca să se apere și singur...

Fraza aceasta „să se apere și singur“, suna ciudat în urechile lui Marrion, în împrejurările de față. Urmărise cu interes convorbirea, iar numele de Harry Cantley îi era tot atât de cunoscut a și lui Arnold. S'a pomenit cu numele ăsta cu prilejul unul șir de iscusite excrocherii, numite fraudele Messiter, după numele aceluia care părea să fie autorul lor principal.

Dar puțini știau că uneltitorul afacerii fusese Cantley și că doar prin șiretenie a putut să scape de urmări.

Cantley era un pungaș cunoscut și întâlnirea lui cu Faithorne nu prevestea nimic bun.

Arnold credea la fel.

— Credeți că d. Faithorne ar fi fost prieten intim cu Cantley? întrebă el.

— După câte am înțeles, ei se întâlneau des. Știi că acest Cantley e mereu în căutarea unui om pe spatele căruia să trăiască. N'ași putea să spun că d. Faithorne era un nătărău, căci mi se părea destul de priceput în afaceri, dar, firește, un om la vârsta lui, singur, cu bani dolidora și venit întâia oară la Londra...

D. Velton își sfârși fraza cu o mișcare expresivă.

— Vrei să spui, hai să zicem, că era cam într'o ureche?

— Exact. Purta totdeauna haine scurte și elegante, ca să atragă atenția. Vorbeai adineauri de o femeie. N'o să fie nimic dacă voi face o aluzie la caracterul lui, bine-înțeles, în chip cu totul confidențial.

Am înțeles că plăcuse pe cineva în timpul șederii lui la Londra și că întâmpinase oarecari greutăți.

— Se întâmplă, spuse Arnold privindu-l pe Marrion. Dar ca să revenim la Cantley. Ai fost foarte sincer, domnule Velton. În schimb, am să-ți spun ce a determinat ancheta mea. E dela sine înțeles, că toate acestea trebuie să rămână între noi.

— Ai cuvântul meu că nimic din ce vei spune nu va eși din acest birou, afirmă d. Welton.

— Mulțumesc, vreau să-ți spun că ne temem că d. Faithorne să nu fi fost ucis în ajunul plecării spre Africa de Sud.

— Ucis! exclamă el. E îngrozitor! Aș putea să te întreb când și unde a fost asasinat?

— N'o știm încă. Fapt e că nu s'a imbarcat pe vapor. Ultima dată când s'a auzit vorbindu-se despre el, a fost în după amiaza zilei de 9 Februarie, când a părăsit hotelul „Utopia“.

D. Welton luă un carnet și-l răsfoi.

— Am dejunat cu el și Cantley în ajun, Joi în 8. Poate că aş putea să vă ajut repetându-vă convorbirea pe care au avut-o atunci. Cantley alerga în dreapta și în stânga ca să caute bani pentru o combinație ce-l interesa și pe care n'o cunosc. Era foarte îngrijorat de o vizită pe care trebuia s'o facă, nu știu cui și încerca să-l convingă pe Faithorne să-l revadă înainte de a pleca. Pretindea că de ar refuza, va pierde o avere, etc. Stăruia să-l revadă a doua zi după masă, la gara din Westburry.

— Gara Westburry, exclamă Arnold. Știi pentru ce a ales acel loc de întâlnire?

— N'am dat niciodată însemnătate, spuselor lui Cantley. Dar pe cât îmi pot aminti, trebuia să plece undeva în apusul Angliei în aceeaș după amiază. Cred că în apropiere de Exeter ca să vadă pe cineva care trebuia să aducă banii într'o afacere de a lui. După aceea urma să se ducă undeva în Scoția. Călătoria asta îl silea să treacă prin gara Westburry și-i spunea lui Faithorne că trenul său o să se oprească destul de mult ca să poată sta de vorbă câteva minute împreună. „Suficient ca să ne îngăduie să punem la cale afacerea“, au fost cuvintele pe care l-am auzit rostindu-le.

— Faithorne voia să se ducă într'acolo?

— N'aș putea spune. Nu dasem destul de multă atenție convorbirii. Mai întâi, asta nu mă privea, apoi nu doream deloc să mă interesez, de teamă ca nu cumva Cantley să încerce să mă atragă în afacere. Nu cred că d. Faithorne să fi făgăduit să se ducă a doua zi la Westburry. Impresia mea e că n'a primit decât dacă o avea timp, sau cam așa ceva.

— Mai știi de alte legături ale lui Faithorne în timpul șederii sale în Anglia?

— Nici un nume! Dar cred că s'a întâlnit cu o mulțime de oameni de afaceri. Prima dată când l-am văzut, mi-a spus că avea de gând să cunoască pe oamenii cari aveau legături cu firma lui „Faithorne & Co.“. Sunt totdeauna gata să vândă tot ce aduce câștig, dela butoni de cămăși până la locomotive. Dacă s'o fi întâlnit cu toți aceia dela cari se cumpăra marfă, o fi văzut atunci, mai bine de o sută de persoane. Cât privește femeia, știu cum a întâlnit-o.

— Nu-i știi numele?

— Numele de familie, nu. Imi amintesc însă că am luat

un cocktail într'un bar, cu Faithorne și că i-am întins o farfurie de măsline la teighea.

A zâmbit destul de ciudat și a șoptit ceva cu privire la cuvântul „Olive“. În aceeași zi, după masă, el a făcut aluzie la o întâlnire cu o femeie minunată. Habar n'am cine ar fi putut să fie.

După câteva clipe de discuție, Arnold și Marrion se înapoiară la Londra și numai când fură din nou singuri, Arnold vorbi de Cantley.

— Tinerii bogați din colonii sunt cele mai căutate prăzi pentru oameni de soiul lui Cantley, zise el. Individul e un escroc desăvârșit. Dacă îi vei răsfoi dosarul, vei vedea o mulțime de lucruri pe care nu toată lumea le cunoaște, dar cu privire la care noi n'avem suficiente dovezi spre a ne convinge. L-ai mai întâlnit?

— Nu, răspunse Marrion, dar i-am văzut fotografia în ziare, pe vremea afacerii Messiter.

— Știi prin urmare de cine e vorba. A servit în cel mai bun regiment de cavalerie, dar a fost reformat. Are aproape cincizeci de ani. Are înfățișarea unui desăvârșit om de treabă și l-ai lua drept model de cinste. De altfel, jumătate din succesul lui se datorește acestui fapt.

— Ce a spus portarul hotelului „Utopia“? întrebă Marrion. „Înalt și cu înfățișarea distinsă, ar fi putut fi fost un militar“.

— Da, la asta m'am și gândit numai, de 'ndată ce Welton a vorbit de Cantley. Mi-e teamă, dragă prietene, că teoria d-tale despre soțul înșelat să nu fie serios sdruncinată. Pe câte știu, Cantley nu e însurat și dacă ar avea nevastă, nu i-ar ucide amantul, ci l-ar șantaja.

— Pentru mine pare un om glumeț. Crezi că s'a descotorosit de Faithorne?

— Când dispare un om, după ce a hotărât o întâlnire cu un excroc cunoscut tuturor, creierul meu începe să lucreze, răspunse Arnold. Sunt mult prea lesne încrezător. ca să fiu bănuitor, sunt însă cazuri când și cel mai nepri-ceput reușește să înțeleagă.

— Înțeleg bine, răspunse Marrion încruntând sprâncenele. Dar toate astea sunt prea încurcate. Și dintre atâtea locuri, tocmai gara din Vestburry! Să ne înapoiem oare la itinerariul din Exeter și la hârtia din portvizit?

Trenul ăsta dela Exeter la Glasgow oprește câteva minute a Vestburry dar nu văd nici o legătură.

— Nici eu. E vădit că Faithorne s'a dus acolo. O clipă,

să caut un itinerar al rețelei Great Western și să încercăm să deducem ceva. Marrion răsfoi cartea dată de Arnold.

— Iată ce am găsit, zise el. Trenul direct dela Exeter la Glasgow sosește la Vestburry la 16,58 și pleacă la 17,18. Dacă Faithorne a luat trenul de 15,30 la Paddington, ar fi ajuns la Vestburry la 17,03 și ar fi avut 15 minute ca să-l vadă pe Cantley. Eu cunosc însă gara din Vestburry, e foarte însuflețită, și nu pot crede că Faithorne a putut fi ucis, fără să mai punem la socoteală că a fost ciopârțit și pus în bidon, fără să fi văzut cineva.

— Fie, dar să zicem că scoborând din tren, Cantley ar fi dus pe Faithorne într'un loc mai dosnic, chipurile ca să vorbească mai în liniște și că l-ar fi omorât acolo?

— E drept că alături de gară sunt într'adevăr vechile ateliere, zise Marrion. Trebuie numai să treci șoseaua ca să ajungi acolo, și ar fi fost foarte ușor pe o noapte întunecată. Dar ceeace nu înțeleg, e pricina pentru care Cantley l-ar fi ucis pe Faithorne. Din punctul lui de vedere, însemna să omori găina cu ouă de aur înainte de a fi ouat.

— Nu pierde din vedere, că Faithorne avea la el o sumă mare de bani, spuse Arnold.

Aproape două sute de lire. Multe crime sunt săvârșite cu inimă ușoară pentru mai puțin decât atât. Cantley ar fi făcut-o însă? Mă îndoiesc. Micile lui combinații se ridică de obicei, la sute de mii.

— Am înțeles. Admit însă că în clipa aceea Cantley era curățat. Tipii ăștia n'au uneori o para chioară în buzunar. Atunci, ar fi putut fi ispășit și pentru două sute de lire. Sau, să zicem că Faithorne ar fi descoperit escrocheria și l-ar fi amenințat să-l dea de gol? Cantley știa că faima lui s'ar duce dracului după a doua poveste și că n'ar fi putut să scape. L'o fi omorât pe Faithorne ca să se apere.

Marrion nu fu de părrea asta.

— Faithorne n'a fost ucis dintr'o dată, zise el. Dacă s'a săvârșit vreodată o crimă dinainte chibzuită, apoi asta-i. Nu zic că înțeleg ultimele fapte și că aș putea lămuri ce a căutat femeea, O. M. N. O e pentru Olive, și d-ta ai înțeles?

— Eu cred că te frământă gândind la femeea asta, răspunse Arnold. La urma-urmii, teoria ta nu-i decât un mănunchi de presupuneri. Nu cred să existe un soț. Mai

degrabă cred că a fost tovarăşa lui Cantley şi i-a slujit ca să-l atragă pe Faithorne în plasa lui.

Marrion oftă.

— Pentru mine, toate astea sunt prea senzaţionale, e o adevărată melodramă: banditul de meserie cu purtări alese şi frumoasa aventurieră. Ceeace ne lipseşte e o pricină plauzibilă.

— O vom avea probabil după o mică discuţie cu Cantley, răspunse Arnold cu vioiciune.

— Aşa dar ştii unde se află?

— Avem motivele noastre să-l supraveghem pe Cantley. În Kingswort, există un birou, o afacere ale cărei acţiuni sunt în mâinile lui. Vrei să-l vezi?

— Bine, hai, acolo; mi se pare să trebue să fie interesant.

CAPITOLUL VIII

Intreprinderea lui Cantley era „Moorland Development Trust” pentru extragerea turbei. Fusese însărcinat să o lanseze primind în schimb o mare parte din capital.

Arnold şi Marrion găsiră cu oarecare greutate biroul, care se cumpuna dealtfel dintr-o singură odă, a cărei uşă avea o deschizătură pentru scrisori şi cuvântul „Particular” zugrăvit cu slove mari.

Arnold râse răutăcios.

— Prietenului nostru nu-i prea plac vizitele, murmură el. Majoritatea afacerilor le face de bună seamă prin corespondenţă. O scrisoare dela „Moorland Development Trust” însuflă mai multă încredere decât o convorbire cu prea cunoscutul Cantley. Fiindcă-i sunt însă prieten atât de vechiu, nu mai e nevoie să batem la uşă. Deschizând brusc uşa văzură o odă, care n'avea decât un birou şi câteva scaune. La birou sta un individ trecut de 40 de ani, cu părul cărunt. Părea să aibă mult sânge rece şi că n'a observat acea intrare neaşteptată. Fără să pară mirat, termină în linişte ce avea de scris, apoi ridică privirile.

Marrion văzu atunci o faţă cu trăsături regulate, o mustaţă aspră, albă dar îngrijită, şi ochi cenuşii cu o privire pătrunzătoare.

Cantley se ridică zâmbind.

— Ia te uită, zise el. Prietenul meu, inspectorul Arnold. Lipsa de ceremonie a intrării d-tale m'a făcut să prevăd

un chip cunoscut. Dar nu cred să fi întâlnit încă pe tovarășul d-tale. Vrei să mă prezinți?

— Nu te sinchisi de asta, zise Arnold cu asprime. Am venit să-ți pun câteva întrebări și te înștiințez dinainte că-i mai bine să-mi spui adevărul.

— Vai! exclamă Cantley, cu ton de reproș. D-ta trebuie să știi că faptul de a spune adevărul e singura mea calitate. Ai uitat procesul recent în care am fost martorul principal?

Poate că dorești ca și prietenul d-tale, care pare să prefere anonimatul, să stați jos; n'am decât două scaune. Luați loc. Mie îmi place să șed pe colțul mesei.

Marrion era uluit de îndrăsneala lui Cantley.

Iși dădea foarte bine seama de priceperea lui în excrocherii mari și-i părea rău de graba lui Arnold de a-l vizita. Dacă interogatoriul se schimba într'un duel spiritual între ei doi, nu mai încăpea nici o îndoială cu privire la sfârșit.

Intâia întrebare pe care o puse Arnold nu prea dovedea agerime.

— Când l-ai văzut ultima dată pe d-l Thomas Faithorne? întrebă el, fără cruțare.

Marrion, cercetând privirile lui Cantley înțelese că acesta sesizase scopul vizitei. Chipul lui se destinse ca al unui jucător care ar fi înțeles jocul adversarului și nu răspunse deadreptul la întrebare.

— Curios, spuse el, ce v'ar putea interesa acest tânăr sud-african?

— Nu d-ta, ci eu pun întrebările, răspunse Arnold. Când l-ai văzut ultima dată?

— Am avut plăcerea să dejunez cu el două zile înainte de a se fi imbarcat.

— Erați prieteni?

Cantley zâmbi cu blândete.

— V'am spus-o. D-l Faithorne era un băiat fermecător, răspunse el.

L'am întâlnit din întâmplare, puțin timp după ce debarcase. Am început o convorbire la un aperitiv. Părea că nu cunoaște decât puțină lume pe aici și ne-am împrietenit și mai mult. Mi-era teamă să nu dea de o tovarășie proastă. După cum o știi, inspectore, sunt p'aici mulțime de escroci cari pândesc pe Faithorne când sunt singuri.

Și Cantley scoase un oftat atât de dramatic, încât Marrion nu se putu opri să nu zâmbească.

— Il socoteai în mâini mai bune cu d-ta, decât cu alții? zise Arnold. Ai isbutit să-l interesezi în ultima-ți escrocherie?

Cantley tăcu jignit.

— Inspectore, nu-mi place să mi se vorbească așa, răspunse el mai târziu. Pot să te încredințez că Moorland Development Trust e mai presus de orice bănuială. Pot chiar să ți-o recomand, d-tale și prietenului d-tale dacă vreți să plasați bani cari să aducă câștig mare. Gândește-te la miile de hectare de turbă care nu produc decât bălării.

— Lasă asta! exclamă Arnold nerăbdător. Am venit să-ți vorbesc de Faithorne, iar nu să ascult planurile d-tale ademenitoare. L-ai interesat în această afacere, da sau nu?

— Cred că aș putea spune că i-am trezit oarecare interes. Din păcate, a trebuit să plece înainte de a da urmare uneia din propunerile mele, dar aștept știri dela el cu prima poștă.

— Ai prânzit cu el cu două zile înainte de plecarea lui. deci Joi 8 Februarie. După aceea ce ai făcut?

Cantley își frunzări carnetul.

— Da, chiar la data asta, spuse el. După prânz, am luat trenul de 15,30, la Paddington, pentru Exeter, unde aveam o întâlnire cu unul din prietenii mei. Am tras la Grand Hotel și-mi amintesc că am petrecut acolo noaptea.

— A doua zi ce-ai făcut?

— Dimineața am mijlocit câteva afaceri, iar după amiază am luat un tren ca să mă duc în Scoția, unde mă așteptau alți prieteni pentru week-end.

Arnold părea mulțumit de răspunsurile lui Cantley. Privirea lui străbătu odaia, apoi se pironi deodată brusc asupra obrazului mios al omului din fața lui, ce sta pe marginea mesei.

— Cantley, ce s'a întâmplat la Vestburry? zise el

Acesta îl privi gânditor și mirat.

— Mă întreb ce te poate îndemna să mă întrebi asta! exclamă el. Stai puțin. Ai vorbit cu un al treilea care era de față la prânzul nostru, nu-i așa?

— Răspunde la întrebările mele, în loc să te strecuri într'una, răspunse Arnold cu asprime.

— Nu încerc deloc să mă strecur. Sunt încântat că am

prilejul să te ajut. Mă întrebi ce s'a întâmplat la Westbury? Imi pare rău să-ți spun că nu s'a întâmplat nimic.

— Te așteptai totuși să întâlnești pe d-l Faithorne?

— Mă așteptam e poate prea mult spus. Speram că o să vină. L-am și îndemnat chiar în interesul său propriu. Dar fără îndoială că a fost împiedecat de alte îndatoriri.

— Ai plecat prin urmare în Scoția fără să-l fi văzut?

— N'aveam încotro, afacerea mea era gabnică și nu puteam aștepta. Mi-a părut foarte rău că d-l Faithorne a scăpat ultimul prilej ne a mă vedea înainte ne plecarea.

— Spui că ai șters-o în Scoția? Atunci cum se face că Sâmbătă dimineată ai fost văzut la Londra?

Cantley răspunse dând din cap:

— Iartă-mă, inspectore, te-ai înșelat, spuse el. Am ajuns la Glasgow sâmbătă dimineată, de unde am luat primul tren pentru Oban.

La numele de Oban, Marrion nu fu deloc mirat. De când Cantley recunoscuse că a luat acest tren din Exeter, el se aștepta să audă că Oban era destinația lui. Indicațiile din bidonul cu lapte erau deci cu rost. Dar cine le-a pus acolo? Să fie oare iarăși opera tovarășului necunoscut?

Aceleași gânduri frământau fără îndoială și mintea lui Arnold.

— Unde te-ai oprit la Oban? întreabă el.

— La hotelul Royal Scotland, în George Street. Pot să-ți-l recomand călduros, dacă te duci cumva pe acolo

Inspectorul dădu din umeri.

— Pari să ai darul ciudat de a te afla în două locuri în acelaș timp, spuse el. Dacă te aflai în Scoția, cum ai putut să te duci să ieși geamantanul lui Faithorne, dela hotelul „Utopia”, Sâmbătă dimineată?

Cantley încruntă din sprâncene.

— Nu-ți înțeleg jocul, nici rostul lui, răspunse el. Nu știu nimic de geamantanul d-lui Faithorne. Nu pot decât să-ți repet că Sâmbătă mă aflam în Scoția. Dacă te îndoiești, poți foarte ușor să cercetezi la hotelul „Royal Scotland”, ora sosirii mele, la Oban.

— Când te-ai înapoiat la Londra?

— Nu înainte de Lunea următoare, când d. Faithorne se și afla pe mare.

Arnold apropiindu-se de el.

— Nu știi prin urmare că nu s'a mai imbarcat?

Trăsăturile lui Cantley exprimară din nou uimire.

— Nu s'a imbarcat? repetă el. Ce i s'a întâmplat? Vrei să spui că a dispărut de atunci și că deaceea te interesezi

atât de el? Doamne Dumnezeule, inspectore, acum îmi amintesc că d-ta ești însărcinat cu afacerea bidonului de lapte. Crezi așa dar că trupul pe care l-ai găsit este acela al nenorocitului meu prieten, d. Faithorne?

— Nu cred că-i ceva nou pentru d-ta, bombăni Arnold. Cantley răsese încetisor.

— Acum înțeleg. Faithorne a fost ucis și d-ta bănuiești că ucigașul sunt eu. Ei bine, nu! Am să fiu cât se poate de sincer cu d-ta. Speram să scot dela el câteva mii de lire. Era bogat și nu le-ar fi simțit lipsa.

Nu puteam să trag nici un folos depe urma morții lui.

— Dacă nu l-ai omorât d-ta, cine ar fi putut-o face? Recunoști că ai fost în legături destul de strânse cu el. Ultima dată când a fost văzut ieșind dela hoelul „Utopia”, Vineri după amiază, în ajunul plecării unde se ducea, dacă nu să te întâlnească la Vestbury?

— Nu pot să spun unde se ducea, dar aș putea presupune. Avea o prietenă la Londra și a trebuit pe semne să se ducă să-și ia rămas bun.

— Cine era acea prietenă?

— Acta nu știu, răspunse Cantley. Faithorne când voia, știa să tacă. Știu doar că avea. N'a spus niciodată numele ei sau cine-i. Cred însă că a întâlnit-o la niște oameni cu care era în legături de afaceri.

— Știi câteva nume de ale acestora?

— Deloc. Nu vorbeam nici odată cu Faithorne despre afacerile lui.

Mă purtam cu el ca un prieten desinteresat, gata ori-când să vină să ia un aperitiv sau o masă. Știu că a făcut cunoștință cu mai multe persoane având legături de afaceri cu firma lui și că, în multe prilejuri, a fost primit în familia lor. Era un tânăr încântător și pe deasupra cu bani mulți.

— Nu l-ai văzut niciodată în tovărășia acelei femei?

— Niciodată. Avea dealtfel grijă să nu-l văd. De mai multe ori a pomenit de o viitoare întâlnire și am înțeles că nu dorea deloc să fiu și eu de față.

— Știi că s'a dus la Scarborough?

— Da! S'a dus cu puțin timp înaintea plecării sale. Mi-a spus că-i pentru o afacere, dar eu cred că femeia aceea era adevăratul motiv.

— Faithorne își făcuse dușmani în timpul șederii sale?

— După câte știu eu, nu. Nu era deloc omul care să aibe dușmani. Foarte mărinimos, trăind pe picior mare

și bun camarad. Nu pot înțelege de ce a fost omorât. Erau alte victime mult mai interesante.

Arnold aruncă o privire lui Marrion și se sculă deodată.

— Cantley, spuse el, te înștiințez că am să cercetez amănunțit spusele d-tale. Am să aflu cine l-a ucis pe Faithorne și să te păzească Dumnezeu să am cea mai mică bănuială împotriva d-tale. De astă dată, o să stai pe banca acuzaților și nu pe aceea a martorilor. La revedere.

— Vino la mine, spuse Marrion, să stăm puțin de vorbă. Sunt încântat că l-am întâlnit pe acest Cantley. E un tip, interesant. Desigur că nu cred nici un cuvânt din tot ce a spus, până nu s'o dovede că n'a mințit. Dar întâlnirea aceasta nu ne-a făcut să înaintăm de loc.

Arnold bâlgui ceva de neînțeles. Marrion, simțindu-se la largul său, în fața focului la el acasă, începu:

— Nu cred că am dat de urma cea bună. Cred că acest Cantley ne-a spus adevărul. Când sunt mințit cu hotărâre, mă simt totdeauna prost și n'am avut această impresie în birourile trustului „Moorland Development”. Nu cred totuș, că presimțirile te pot convinge.

— Deloc, răspunse Arnold cu glas aspru. Omul e un excroc și șmecher al dracului.

— Dar nu-i numai decît un ucigaș. Ceeace m'a isbit, e vizita lui la Exeter și la hotelul din George Street, din Oban. Asta se poate cerceta. Personal, nu mă îndoesc că a spus adevărul. Asta se apropie prea mult de ce am găsit noi în bidon. Atât de mult, că ajunge să ne încurce al dracului.

— Cunoști teoria mea asupra ucigașului și a tovarășului său și am să rămân la ea. Ce s'a găsit în bidon corespunde cu acea călătorie a lui Cantley și cu timpul când bănuim noi că a fost făptuită crima, ca și cheia care ne-a dus la Scarborough.

— Dacă ar fi vinovat, Cantley, n'ar fi pus desigur acele lucruri care te-ar fi dus la el. O soluție e că asta e isprava complicei. Dar mai e și alta, că să le fi pus chiar ucigașul și că acel ucigaș nu-i Cantley.

— Toate astea sunt foarte nedesluite, observă Arnold.

— Nu chiar atât de nedesluite, dacă stai să te gândești că ar putea exista un om viclean și destul de bine informat, care să zicem că știa de legăturile lui Cantley, de călătoria plănuită și de întâlnirea ce ar fi urmat să aibă

cu Faithorne la Vestbury. În toate astea, nu-i nimic cu neputință. Prietenul nostru Velton le știa și nu-i un motiv să nu le fi știut și alții.

Aceia, hotărând să-l ucidă pe Faithorne, se gândesc cum să arunce bănuiala asupra lui Cantley care are faimă proastă. Pregătesc deci orariul și înseamnă înăuntru trenul. Având în mână hârtia, scriu pe la Oban și adresa. Urma duce deci la Cantley și ți se lasă grija să o urmărești. Ucigașul pare să fi judecat în felul următor: a căutat să ascundă identitatea victimei, dar (așa s'a și întâmplat) în cazul când e descoperit, o să se facă o anchetă printre cunoștințele lui Faithorne și cu indicațiunile găsite în bidon, o să se ajungă la Cantley.

— Bine, bine, spuse Arnold. La tine-i însă prost că ai prea multă imaginație. Ești atât de pornit să cauți punctele ascunse, încât îți scapă ceea ce e vădit. Imi place să cred mai bine lucrurile limpezi și să-l văd pe ucigaș în persoana lui Cantley.

— Fie. Să cercetăm faptele. Trenul lui Cantley se oprește douăzeci de minute la Vestbury. Admiți că n'a avut timpul să-l ucidă pe Faithorne să-l clopârțească și să-l pună în bidon? Fără să mai ținem seama că ar fi putut avea martori interesați. Deci, dacă se dovedește că acest Cantley era în tren după Vestbury, el e nevinovat.

— Nu-i tocmai așa. Tot ce ar putea dovedi, e că Faithorne n'ar fi fost omorât Vineri seara, și nici nu se știe dacă a fost. Noi știm doar că a fost văzut în după amiaza aceea. A putut fi ucis câteva zile mai târziu.

— Dar ce s'a întâmplat cu el în timpul ăsta?

— Nu știu, dar cum ai dat frâu liber imaginației tale, am lăsat-o la rândul-mi și pe a mea să sburde. Iată o teorie tot atât de valabilă ca oricare alta de-a ta. Cantley avea motiv să-l ucidă pe Faithorne. Vreau să admit că, deocamdată, nu-l cunoaștem, dar îl vom afla. E un om care are legături în acele cercuri și probabil să i-a fost ușor să găsească o complice. A făcut-o să-l întâlnească pe Faithorne, care s'a îndrăgostit de ea.

Intr'o Vineri după amiază, Faithorne se duce s'o vadă ca să pună la punct ultimele amănunte ale plecării lor în Africa de Sud. Ea îi pune un narcotic în ceai sau în oricare altă băutură. Odată adormit, femeea îl ținea în starea asta o zi sau două. Cantley are timp să-și pregătească alibiul, apoi se înapoiază la Londra unde, ajutat de femeie, omoară, taie și-l pune pe Faithorne în bidon. Ce zici?

— Ideea ta poate fi acceptată, dar ridică chestiuni greu de deslegat. Cine a pus celelalte lucruri în bidon? Desigur nu Cantley. Pot jura că nu. Femeia? Dece? Femei de felul acesta, nu's făcute să aibe remușcări mai târziu. Pentru că s'ar fi certat cu Cantley și voia să se răsbune? Destul de primejdios. Cantley n'ar fi stat pe gânduri să desvăluie rolul pe care l-ar fi jucat, dacă i-ar fi fost capul în pericol. Apoi, cine ar fi fost individul care s'a dus Sâmbătă de dimineață să ia geamantanul dela hotelul „Utopia”?

— Fără îndoială, vreunul din oamenii lui Cantley, răspunse Arnold.

— Mă întreb cine o fi, spuse Marrion gânditor. Asta însemna încă cineva care știe tot ce se întâmplase. Nu cred ca el să-și fi încredințat secretul atâtor inși. Excrocii n'au încredere în semenii lor și s'ar fi putut teme să nu fie dat de gol.

Mai e și alt drum de urmat și care ar fi interesant: cine a furat cele două bidoane, pe care noi le-am numit A și B.? Noi am bănuir că ucigașul. Au fost amândouă furate în vecinătatea Tolshamului și la date pe care noi le cunoaștem cu aproximație. Cantley era prin împrejurimi pe vremea aceea?

Apoi, la 14 Martie, a fost văzut omul deghizat. Unde era Cantley pe atunci? Mi se pare că voi l-ați supravegheat destul de aproape. Ați trebui s'o știți. Fiindcă veni vorba știi unde locuiește Cantley?

— Cred și eu. Are un apartament la Vrotam Mansions. Portarul e dăscălit de noi să nu-l piardă din ochi și să ne înștiințeze de câte ori pleacă și vine în oraș.

— N'ai decât să cauți în fișele d-tale. În locul tău, aș face-o numaidecât.

Arnold telefonă ca să i se aducă dosarul lui Cantley.

— Bine că-l supravegheăm. Uite, zi de zi observațiile asupra mișcărilor lui. Se pare că n'a părăsit Londra la începutul lui Februarie. Nici odată până la 8, când a lipsit până la 13. Asta-i timpul întrebuintat pentru călătoria la Exeter și Oban. Apoi, a stat la Londra până la 7 Martie când a lipsit până la 10. De atunci, se pare că n'a mai plecat.

— Așa dar, n'a furat el bidoanele, răspunse Marrion. După cum n'a depus nici bidonul cu trupul lui Faithorne în noaptea de 14 Martie, pe platforma lui Hollybud. De

altfel, cum s'ar putea ca un om aflat sub supravegherea poliției să se plimbe cu un bidon de lapte?

În clipa când Arnold voia să răspundă, sbârnâi soneria telefonului.

— E pentru tine, dela Yard, spuse Marrion care răspunse.

Arnold se duse la aparat și ascultă vreo două minute. „Bine, viu și vom vedea” zise el. Apoi către Marrion:

— S'a adus dela biroul lucrurilor găsite un geamantan cu inițialele A. L. S. Știind că asta mă interesează, mi-au telefonat să viu să-l văd. Vii și tu?

Sărind într'un taximetru, porniră spre Yard, unde geamantanul îi aștepta în biroul inspectorului. N'avea nimic deosebit, fiind făcut din imitație de piele. Părea aproape nou, iar inițialele nu erau gravate, ci scrise doar cu vopsea verde. Foarte mic, aproape treizeci de centimetri pe douăzeci.

Fusese depus de un șofer de taximetru, care luase o femeie la Victoria și o dusesse la Charing Cross. N'avea decât un geamantan pe care un hamal îl pusese în mașină și pe care l-a scos ea singură sosind la Charing Cross.

Toate acestea cu puțin înainte de ora treisprezece. Șoferul nu văzuse cât e ceasul decât mergând să mănânce. Era tot atât de categoric afirmând că doamna nu se suise decât cu un geamantan, cât și ca să garanteze că geamantanul nu se afla în taximetrul lui înainte de acest drum. Cufărul nu era încuiat, era gol și nu cuprindea decât un exemplar îndoit din „Times” din ajun. Ei nu găsiră nimic altceva, dar desfăcându-l Marrion exclamă:

— Ia te uită! Înăuntru e un anunț însemnat cu creionul chimic.

El arăta în coloana „Grădinărit” anunțul următor:

„Cumpărați acum azalee și alte flori pentru împodobirea locuinței. Soiuri alese și mare varietate. Catalog franco la Bulger și fiul, pepineriști la Dorking”.

Afară de crucea cu care era însemnat acel anunț, cuvântul „azalea” era subliniat cu creionul chimic.

— Pista azaleelor, mormăi Marrion. Fiindcă veni vorba, odaia ta are o înfățișare cam tristă. Nu te superi că ți-o spun? Ce-ai zice dacă ți-ai cumpăra o frumoasă azalee galbenă ca s'o mai învii puțin?

— Nici n'aș ști să recunosc o azalee, răspunse Arnold întărâtat.

Toate astea nu înseamnă nimic. E altcineva care are aceleași inițiale A. L. S. Asta-i totul.

— Eu nu sunt atât de sigur, spuse Marrion dus pe gânduri. Aș crede bucuros că aici e un mesagiu pentru noi. Dar ceeace poate să spună, mi-ar fi tare greu s'o lămuresc.

Arnold râse disprețuitor.

— Un mesaj! exclamă el. Ce dracu mă pot sinchisi a-zalele sau alte flori? Și în orice caz, nu mă interesez nici de frică de geamantanele uitate în taximetre de femei nepăsătoare.

— O clipă, spuse Marrion. Să judecăm cu mai multă chibzuință.

Mi se pare că în toate acestea e ceva. Dacă am dreptate, femeea aceasta, oricine ar fi, e grozav de șireată. Ca mijloc mai bun de a comunica cu poliția? Șoferul trebuie să-l aducă, mai curând sau mai târziu, la biroul lucrurilor găsite. Dar geamantanul acesta trebuia să fie remarcat și asta-i explicația inițialelor A. L. S. ce trebuiau să trezească atenția.

— Toate acestea sunt foarte frumoase, dar de ce să trimeată un mesaj pe care nimeni su-l poate înțelege? Trimițătorul își închipue că n'am altceva mai bun de făcut decât să desleg ghicitori?

— Totul atârnă de personalitatea celui trimițător. Aceste inițiale ne-au dus la descoperiera identității lui Faithorne. Eu mai cred încă în existența unei complice care vrea să fie descoperit vinovatul, fără ca ea să iasă la iveală. Spun „una” căci mă gândesc că O. M. N.: al cărui pronume pare să fie Olive, nu îndrăznește să comunice deadreptul cu tine, fiind supraveghiată foarte de aproape. S'a folosit de aceste aluzii nelămurite care n'ar putea trezi bănueli dacă ar cădea în mâna altuia. Noi am putut să le înțelegem foarte bine. Să încercăm și să isbutim iarăși.

— Tu crezi că O. M. N. este femeea din taximetru? întrebă Arnold cu neîncredere.

— O cred și socotesc că locuște undeva în sudul Londrei. Trebuie să fi cărat cufărașul în valiza ei să fi luat trenul până la Victoria. În taximetru a scos-o în voce știind că o să-ți ajungă cum ți-a sosit și mandatul. Asta ar avea interes și ar fi în acelaș timp plin de învățăminte de făcut o listă de toate locurile de unde se poate ajunge la Charing Cross sau Victoria. O să găsești o mulțime.

— Ar fi mult mai simplu să mă informez la gară, dar e o metodă prea simplă pentru tine. Poate mi-ai putea lămurii acest mesaj, dacă e într'adevăr mesaj?

— Eu socotesc că poate fi ghicit. O. M. N. ți-a trimes mandatul ca să te ducă la hotelul „Utopia” și să te facă să descoperi identitatea lui Faithorne. Aș merge până acolo să spun, că ea a pus dela început cheia în bidon. Dar nu știe dacă indicațiile ei și-au atins ținta.

Tu n'ai înștiințat încă ziarele că știi cine e mortul. Asta trebuie să fie o încercare în acest sens. Nu văd însă cum trebuie să fie tălmăcită.

— Poate că azaleele erau florile care-i plăcea mai mult lui Faithorne spuse Arnold în batjocură.

— E ușor să râzi dar cred că asta ascunde ceva de o însemnătate nebănuită. Cuvântul azalee trebuie să fie un fel de chee. Când trăia Faithorne, a avut poate de a face cu Bulger și Fiul. Dorking nu e departe. N'ar fi rău să ne repezim până acolo.

— N'am să mă duc diseară, răspunse Arnold. Dacă nu voește nimic urgent, vreau să mă duc acolo mâine dimineață. După mine unul, înseamnă să ne pierdem timpul.

Nu se întâmplase probabil nimic grav, căci a doua zi de dimineață, când Marrion îi telefonă, Arnold primi să se ducă la Dorking și sosiră împreună la pepinieriile lui Bulger și fiul. Era greu să te înșeli, căci o seră lungă adăpostea azaleele de toate culorile, cari nu desmințeau anunțul. D. Bulger se înfățișă chiar cu mânecile cămășii sumese și cu o tufă de fibre de rafia în mână. Părea impresionat de vizita unui inspector dela Scotland Yard, dar nu putea da nici o lămurire.

— Faithorne? zise el. Nu, n'am auzit niciodată de numele ăsta. Nu-i unul din clienții noștri, pot să vă asigur.

Arnold aruncă o privire lui Marrion, ca și cum ar fi vrut să-i reproșeze aceasta călătorie zadarnică. Dar Marrion nu se dădu bătut. Porni o discuție lungă asupra azaleelor, cu toată nerăbdarea vădită a inspectorului. Ceru să viziteze sera, ceeace Bulger primi cu plăcere, iar Arnold, mormăind într'una, îl urmă.

Pepinieristul îi duse până la capătul serii, lăudându-și florile și era tocmai să se înapoieze, când Marrion observă două plante crescând la o parte, în două ghivece de aceeaș mărime, dar cari părea de o calitate mai proastă și mai puțin puternice. Marrion se gândea că se vor ofili.

D. Bulger observă privirea lui Marrion și se grăbi să-i spună că florile nu erau ale lui.

— Nu le-aș da nici un loc aici dacă ar fi ale mele. Mi-au fost date în păstrare de un domn care părea să țină le ele.

Aceea pe care o privești crește probabil într'un pământ care nu-i prieste, dar domnul mi-a recomandat anume să nu le scot din ghiveci. O să se înapoieze în curând și n'are decât să facă ce vrea.

— Ți se lasă adeseori în păstrare plante? întrebă Marrion alene.

— Mi se întâmplă din când în când, mai ales cu clienții mei. Dar pe domnul acesta nu-l cunosc. A venit într-o zi cu mașina, Vineri acum o săptămână, cu aceste două plante de preț. De preț! Ghivecele în care stau, au o valoare mai mare!

— Domnul ăsta și-a spus desigur numele.

— Mi-a dat cartea lui de vizită și mi-amintesc că la început mi s'a părut c'am mai auzit de acel nume. Ce-am făcut cu carta aceea de vizită? Cred că am pus-o în buzunar. Da, iat'o!

Scoase o carte de vizită foarte murdară pe care era tipărit numele lui Harry Cantley.

Arnold părea că nu se interesează de loc de convorbire. Iși aprinse pipa și admiră minunata colecție a d-lui ulger. Marrion îi făcu semn.

— Știai că prietenul tău Cantley sădea azalee? îl întrebă el. Întrebarea îl trezi pe Arnold din visare.

— Ce e? răspunse el.

— A lăsat astea două azalee în păstrarea d-lui Bulger. N'ai vrea, d-le Bulger, să repeți inspectorului ce mi-ai spus mie?

Pepineristul se supuse și Arnold îl ascultă din ce în ce mai mirat. Luă carta de vizită și o răsuci între degete.

— Ți-a lăsat adresa? întrebă el.

— Mi-a spus că locuște lângă Guilford și că va veni să-și ia plantele când va fi gata sera.

— Ai putea să-l recunoști dacă l-ai mai vedea?

— Foarte ușor. Nu-i un om pe care să-l uiți. Înalt, cu fața acoperită de păr negru, mustată, barbă și totul. N'am văzut în viața mea un om la fel. Dar asta, poate fiindcă nu-i englez. Se cunoaște după vorbă.

Marrion zâmbi. Descrierea îi era prea cunoscută. Fără nici o îndoială, ăsta era omul cu roaba care depusese bidonul pe platforma lui Holybud. El părea să aibe mania de a lăsa toate să trăgănească. Dar de ce a lăsat azalee la d. Bulger?

— Cum a venit aici? întrebă Arnold.

— Într-o mașină mare pe care o conducea chiar el. Era

singur și voia cu orice preț să le ducă chiar el în seră. Părea că le prețuește mult valoarea și nu eu puteam fi acela care să-i deschid ochii. Nu știu ce o să spună când va găsi una pe jumătate moartă. Dar nu-i vina mea, căci le-am îngrijit ca și pe ale mele.

— Sunt sigur că nu-i vina d-tale, zise Arnold. Spui că ai mai auzit de numele de Cantley? Il vei citi în ziare?

— Poate, răspunse Bulger cu prevedere, dar nu-mi amintesc cu ce prilej.

— Aș putea să te ajut. Ai urmărit afacerea fraudelor Messiter?

D. Bulger se întunecă.

— Ah? Asta-i de bună seamă, exclamă el. Cantley a fost acel martor cu care judecătorul a fost atât de aspru. I-a spus că avea noroc că nu-i pe banca acuzaților, mi se pare. Dacă mi-ași fi adus auinte, i-aș fi spus să-și ducă aiurea blestematele lui plante.

— Sunt foarte mulțumit că n'ai făcut-o, d-le Bulger. Dar sunt gata să te scap de orice răspundere în privința lor. Lasă-mă să telefonez la Yard. Am să pun să le ia cu mașina.

D. Bulger fu încântat de această propunere. Marrion și Arnold se duseră să se răcorească și se înapoiară în clipa când sosea mașina poliției. Puseră să se așeze înăuntru plantele și, suindu-se în mașină, porniră.

— Ei bine, aveai dreptate, zise Arnold. Anunțul acela însemnat era într'adevăr o îndrumare, dar mărturisesc că nu înțeleg nimic din jocul lui Cantley.

— Nu Cantley duce partida, zise Marrion. De fapt, mă gândesc că asta-l scoate pe Cantley cu totul afară din cauză. Gândește-te puțin. Dacă a adus Cantley plantele la Bulger, a făcut-o sub o deghizare. Dar nu te deghizezi ca să-ți lași apoi propria ta carte de vizită.

— Așa e, spuse Arnold. Acum opt zile, într-o Vineri, a spus Bulger; a fost deci în 16, a doua zi după ce a fost găsit trupul în bidon. Și două zile după aceea, un om cu toate semnalmentele date de Bulger era văzut la Tolsham împingând o roabă. Ți amintești de presupunerea mea că roaba putea fi transportată într-o mașină mare? Ceeace am auzit pare să confirme.

— Da, dar asta nu ne ajută să aflăm cine a fost omul bombăi Arnold. Și convorbirea lor se încheie cu această notă pesimistă.

N'o reluară decât în clipa când se aflară din nou în

biroul inspectorului la Scotland Yard, cu două ghivece de flori pe masă. Marion le admira.

— E adevărat ce ți-am spus, că florile înveselesc o odaie ca a ta. Nu-ți dai seama?

— Țin prea mult loc, zise Arnold cu arțag. Acum, ce facem cu ele aici?

— Propun o mică lecție de horticultură. Ar fi curios de știut pentrucă una din ele e gata să se ofilească cu toate îngrijirile date de d. Bulger. Avea dreptate, trebuie să aibe un pământ prost.

— Eu nu sunt grădinar, zise Arnold. de altfel, ce are a face?

— Nici eu nu sunt specialist, îi întoarse Marrion. Dar, stând la țară, capeți cunoștințe. De pildă, eu știu că azaleele cer pământ gras ca să crească bine. Ce-ar fi să ne uităm mai de aproape la pământul acestor ghivece.

— Fie, răspunse Arnold, asta trebuie să facă parte din ghicitoare; dar de unde începe?

— Cel mai bun lucru, e să întindem ziare pe jos și să răsturnăm ghivecele.

Sub supravegherea lui Marrion, Arnold întinse ziare; apoi, lovi ghiveciul de marginea mesei și ținându-l răsturnat, pământul se desfăcu într-o dată cu planta și rădăcinile.

— Curios miros, zise Marrion. S'ar spune un dezinfectant și altceva; nu văd pământ amestecat cu substanțe vegetale. S'ar spune că nu-i decât lut. Cred că bărbosul se pricepe mai puțin la azalee decât pretindea. Să sfărâmăm bulgărele și să vedem rădăcinile.

Marrion ingenunclă și începu să fărâmițească bulgărele cu degetele.

Se opri deodată și se ridică repede de tot.

— Cred că ar fi mai bine să urmezi tu, dacă vrei, spuse el. Inspectorul îl privi uimit.

— Dece? Ce-i? Îți vine rău? Pari caraghios de tot!

— Mi-e mai bine, răspunse Marrion. O slăbiciune trecătoare.

Arnold ingenunchie la rândul-i. Dar mișcările lui erau mai puțin dibace decât ale lui Marrion. Desfăcu un bulgăre mare de lut și rămase nemiscat, ca și înghețat, uluit de ceeace vedea. Apoi, înfrigurat, desfăcu bulgărele până ce nu mai rămase decât mijlocul tare, care nu se fărâmițea.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Cu toate că încă acope-

rit de lut și de nerecunoscut, se ghiceau acolo conturile unui craniu omenesc.

— Te așteptai la asta? zise Arnold întorcându-se către Marrion.

— Da, la ceva de soiul ăsta. Ai face mai bine să nu-l mai atingi și să chemi pe medicul legist.

Acoperiră capul cu un ziar, așteptând sosirea inspectorului și răsturnară celalt ghiveci care n'avea însă nimic neobișnuit.

Când sosi medicul legist. El ceru o găleată de apă caldă și se puse pe lucru.

— E într-o stare de conservare cu adevărat nemaipomenită, zise el. E doar puțin descompus. Cu siguranță că s'a pus înăuntru un produs care să-l păstreze, iar lutul bine presat, a contribuit ca să împiedice trecerea aerului. Văd că părul e închis.

— Ai putea să-l compari cu firele de păr găsite pe perie? întrebă Arnold.

— Desigur, acum când capul e curățat. Vrei să-ți arunci puțin privirea?

El pusese craniul pe masă ca ceilalți să-l poată vedea. Era capul unui bărbat încă tânăr, cu părul de culoare închisă, cu trăsături regulate. Ochii mari păstrau încă o ciudată culoare violetă. Nici Marrion, nici Arnold nu se îndoiu că acesta era capul nenorocitului Faithorne.

Medicul legist, urmându-și examenul, lui declară:

— Pare să fi fost retezat dintr-o singură lovitură. Cio-părțirea amintește pe aceea a trupului din bidonul cu lapte. A fost tăiat după moarte. Iată și altceva nou: craniul a fost spart în spate, în toată lărgimea lui. Lovitura aceasta ar fi fost deajuns să pricinuiască moartea.

— Ai putea atesta că această lovitură a pricinuit moartea? Medicul legist se porni pe răs.

— Nu numai după cap. Cum aș putea ști, de pildă, dară victima n'a fost înjunghiată în inimă, înainte de a i se fi tăiat capul?

— Asta așa e, zise Arnold. De altfel, asta-i tocmai ce vreau să știu. Poate, deasemenea să dovedim că acest cap aparține trupului găsit în biron?

— Există metode de comparații științifice, care îmi îngăduie să alcătuesc un raport pe care am vi-l trimit. Deocamdată, nu văd nici un motiv contrariu, dacă el aparține corpului, după observațiunile pe cari le-am făcut, cred că lovitura dată la baza craniului a fost adevărata

pricină a morții și că lovitura de pumnal a fost dată îndată după aceea.

Cred că victima a fost lovită cu o armă grea, dar mlădioasă, cum ar fi un sac cu nisip.

Lovitura a fost dată apoi ca să golească trupul de sânge și în cele din urmă a fost îmbucățit.

— Înainte de a lua capul cu d-ta, aș voi ca cineva să-l identifice, zise Arnold. El puse să fie chemat funcționarul băncii Springbok, care cum văzu capul, îl recunoscu fără să șovăească. Aceeaș identificare fu făcută mai târziu de directorul hotelului „Utopia”. Pe înserat, medicul legist trimise raportul său lui Arnold, care pentru acesta nu înfățișa decât o grămadă de termeni tehnici de neînțeles.

Se desprindea din raport, că într'adevăr capul aparținea trupului și că firele de păr găsite pe perie erau tot ale lui. Aceste două puncte erau certificate în chip absolut și nu lăsau nici o îndoială. Marrion, care luase și el cunoștință de raport, părea mulțumit.

— În această problemă erau două necunoscute, zise el: identitatea victimei și aceea a ucigașului. Am deslegat întâia, dar n'am înaintat deloc în ce privește a doua. Și cred că putem admite că, fără un ajutor din afară, n'am fi găsit nimic.

— Ce vrei să zici, adică? întrebă Arnold.

— Fără ajutorul cheii, al mandatului și al azaleei, răspunse Marrion.

Mai mult ca nici odată sunt convins că acest sprijin ne-a fost dat cu bună știință de o persoană care a voit să ne facă să aflăm identitatea victimei; va dori tot atât de mult să ne ajute să găsim pe aceea ucigașului?

— Tot, mai crezi că O. M. N. ne-a procurat indiciile?

— Cred și sunt liniștit c'o știu că încă eri era în viață.

— Joacă un rol foarte îndrăsnit și ceeace mă plictisește și mai mult este că nu pot s'o ajut decât descoperind pe ucigaș. Ori ceace știm despre el e ca și nimic. Să rezumăm ce știm. Thomas Faithorne un tânăr bogat și simpatice sosește la Londra pentru plăcerea și pentru afacerile sale.

Trage la hotelul „Utopia” și face cunoștință cu o mulțime de inși, printre cari și cu prea cunoscutul Cantley. Întâlnește și o doamnă pe care noi o cunoaștem ca O. M. N. cu care își petrece noaptea de 25 Ianuarie la Scarborough. La 9 Februarie, Faithorne pleacă dela hotel, în preziua plecării lui pentru Africa de Sud și nu se mai aude nimic despre el.

Două puncte sunt legate de această plecare și nu trebuie să le pierdem din vedere. Mai întâi că a oprit o cabină pentru soția lui. Ceeace ne îndeamnă să credem că dorea să o ia cu el pe O. M. N. Apoi cineva, care ar putea fi Cantley, dar care cu siguranță că nu era el, a venit la hotelul „Utopia”, în dimineața de 10 Februarie ca să ia geamantanul lui Faithorne și, pentru asta, omul s'a înarmat cu o carte de vizită de a victimei.

Scena se mută apoi în apusul Angliei.

Un bidon de lapte, căruia noi i-am spus A., dispare de pe platforma lui Hollybud, la începutul lui Februarie. Altul, pe care l-am numit B., e furat dela Godfrey și Sprot, la Chanterfod, la 26 Februarie. În după amiaza de 14 Martie, se ivește la Tolsham un personagiu ușor de recunoscut, care pentru noi e omul cu roaba. Puțin după aceea un bidon gol, pe care noi îl presupunem a fi B. e găsit pe platforma lui Hollybud. Totul face să creadă că omul cu roaba l-a pus acolo. În ziua de 15 dimineața, bidonul acesta pare să fie înlocuit printr'un bidon plin pe care noi îl credem a fi A.

Deschizându-l se găsesc înăuntru lucruri surprinzătoare între altele un trup ciopârțit, care în cele din urmă a putut fi identificat ca fiind al lui Faithorne. La 6 Martie, cineva, răspunzând întocmai semnalmentelor omului cu roaba, lasă două ghivece de azalee la d. Bulger, în Dorking, cu cartea de vizită a lui Cantley. Se cercetează aceste ghivece și într'unul se descoperă capul lui Faithorne. Cred că merge ca o recapitulare?

— Merge, dar la ce slujește asta? întrebă Arnold.

— La asta: că omul cu roaba, deghizat, este acelaș cu cel care a scos geamantanul lui Faithorne dela hotelul „Utopia”. Nu-mi închipui un criminal încredințând altuia sarcina de a se descotoroi de trup. Să încercăm acum să-i pătrundem amănunțit planul.

Mai întâi trebuie să admitem că l-a ucis pe Faithorne pentru o pricină oarecare. Nu vreau să stăruiesc asupra pricinii, dar nu cred că O. M. N. ar fi străin de asta. Aș zice chiar că boroboata ei de la Scarborough a fost întâmplarea hotărâtoare. Orișicum, la începutul lui Februarie, eu aș spune mai degrabă înainte de 9, viitorul ucigaș fură bidonul A dela Hollybud.

Bun. Dece l-a furat? A hotărât să se descotorosească de Faithorne și știa cum s'o facă, dar fi mai rămânea să vadă cum să facă să dispară trupul. S'a gândit să-l pună

într'un bidon de lapte și să-l lase la marginea drumului. Observă că platforma lui Hollybud, e la adăpost de priviri indiscrete. Într'o seară, el sosește în aceea mașină mare de care am auzit vorbindu-se, și duce la el acasă bidonul gol, pentru omor.

Urmarea e ceva mai nelămurită. Cred că Faithorne a fost omorât la 9, puțin timp după ce a părăsit hotelul „Utopia”. Ideea ta că a fost ținut în viață, dar amețit cu narcotice se poate admite, dar nu-i văd rostul. Eu cred, că ucigașul i-a dat întâlnire într'un loc unde se afla bidonul. A. L-a pândit, l-a ucis și și-a urmat planul. Observă că el trebuie să fi avut doza de formol, pregătită. Ai auzit vorbindu-se de un farmacist care să fi vândut o cantitate atât de mare?

— Nu. În aceasă privință, ancheta n'a dus la nici un rezultat, răspunse Arnold.

— Poate că ucigașul o avea la îndemână, fără să fie nevoit s'o cumpere. Apoi, mă gândesc ce a putut face cu bidonul până la 14 Martie? Trebuie să fi cunoscut un loc unde să-l ascundă, fără să poată fi descoperit.

— Pentru ce să riște asta? Dece nu s'ar fi descotorosit de bidon numai decât?

— Poate că nu erau încă sfârșite pregătirile. El și-a ales foarte bine clipa crimei lui. Disparația lui Faithorne nu putea să trezească nici o bănuială, prietenii lui socotindu-l plecat. Cât privește compania de navigație dacă totuși a fost îngrijoată, o fi crezut că a pierdut vaporul. Dar nu era poate încă clipa aleasă de criminal, ca să hotărască ce are de făcut cu leșul.

I s'o fi părut primejdios să lase să se descopere trupul prea devreme; era mai bine după părerea lui, să se scurgă mai întâi puțin timp ca Faithorne să fie uitat și ca nimeni să nu poată lega crima de plecarea lui. Compania de navigație ar fi putut semnala poliției lipsa călătorului pe „Hadlow Castle”. Pentru ucigaș, lucrul de căpetenie părea să fie să nu lase să se descopere identitatea victimei sale.

— Asta pare vădit, zise Arnold. Totuși, ce-i așa însemnat din toate astea?

— Pentru că, răspunse Marrion, odată identitatea cunoscută, îl era teamă ca bănuelile să nu cadă asupra lui. Și în această direcție trebuie să ne punem și noi pe muncă.

CAPITOLUL IX

Arnold încruntă sprâncenele, socotind că imaginația lui Marrion îl ducea la raționamente greu de înțeles.

— E o direcție care nu făgăduiește mult, spuse el.

— Nu la prima vedere, dar să pătrundem mai bine în mentalitatea ucigașului. El ciopârțește trupul și-l închiide în bidon împreună cu lucrurile care urmează să facă poliția să greșescă. Nu trebuc totuși să pierdem din vedere că unul din acele lucruri ne-a dus la Cantley. Mă întorc numai decât. Mai socotea că trupul n'o să poată fi identificat, și nici n'ar fi fost de altfel fără indicațiile date de O. M. N. Dimpotrivă, capul ar fi putut fi recunoscut îndată de prietenii lui Faithorne. Trebuia deci să dispară. De aici lovitura cu azaleea și depunerea ei la Bulger, care nu se îndoia de nimic.

Ar fi rămas acolo la nesfârșit fără mesagiul anunțului. Desigur că până la urmă s'ar fi golit ghivecele, dar capul n'ar mai fi putut fi recunoscut.

Trebue observat că el a putut să ascundă două ghivece mari de azalee și un bidon de lapte. La nevoie, bidonul se poate păstra într'o pivniță, dar plantele au nevoie de lumină și de aer. Cred fără pic de îndoială, că omul nostru are o seră sau o grădină de iarnă.

Asta nu-i în sine o indicație foarte folositoare, dar poate să servească.

Apoi a pus mâna pe un al doilea bidon. Nu pot să mi-o lămuresc decât astfel: bidonul A. cuprinzând trupul, era într'un loc unde nimeni nu se gândea să se atingă de el. Ca să-l scoată, trebuia să-l înlocuiască cu altul, ca dispariția lui să nu trezească bănueli. Să furi un bidon dela Goodfrey și Sprot e o treabă de copil. Un lacăt obișnuit cu o chee falsă. Înarmându-se cu o chee, ucigașul s'a dus într'o mașină mare la Chanterford. A furat bidonul B. asta la 26 Februarie. Apoi, la Tolsham, la 14 Martie, se ivește cu roaba lui și schimbă bidoanele, iar două zile după aceea, lasă azaleele la Bulger. Munca lui sfârșită, el o admiră cu grijă

— Dar celalalte lucruri din bidon? întrebă Arnold.

— Ajung și acolo. E vădit că vesta și cuțitul au fost puse în bidon, ca să te facă să greșești. Asta te determina să cercetezi un om înjunghiat și purtând o astfel de vestă. Cuțitul a fost al lui de bună seamă. Nu risca să-l desco-

pere; vesta a putut foarte bine fi furată în acelaș timp cu bidonul depe vreo frânghie de rufe, puse la uscat la țară. Portofelul l-o fi avut. L-o fi găsit, într'o zi, și uci-gându-l pe Faithorne, i-a dat în gând să se slujească de el. Intâia lui intenție a fost să răspândească inițialele A. L. S. Ochelarij i-o fi avut de multă vreme. Toate astea te făceau să urmezi o pistă falsă. Apoi i-a dat în gând să-l învinuească pe Cantley.

Nu mai poate încăpea nici o îndoială că scrisoarea și Indicatorul n'au fost puse acolo decât ca să-ți atragă atenția asupra deplasării lui Cantley. Ucigașul știa că Faithorne urma să se întâlnească cu Cantley. Acolo trebuia de altfel, să restrângă câmpul tău de cercetări.

— Welton, acela pe care l-am văzut la Reading, știa, spuse Arnold.

— El și mulți alții. Ei au putut fi informați de Faithorne sau de Cantley. Noi nu cunoaștem încă pe nimeni care a fost în legături cu Faithorne la Londra.

— Pentrucă ai stăruit atât de mult să nu fac cunoșcută identificarea lui Faithorne, observă înțelept Arnold. Dar acum, având confirmarea oficială a personalității victimei, nu mai putem s'o ascundem multă vreme.

Marrion se sculă și străbătu odaia în lung și'n lat.

— Știu, spuse el, o să trebuie să ajungem aici mai curând sau mai târziu, dar nu pot să nu mă gândesc la O. M. N.; dacă ucigașul află că ea a contribuit să se descopere identitatea mortului, trece printr'un mare pericol.

Arnold înlătură obiecția asta:

— Nu-ți fie teamă pentru ea; dacă presupunerile tale sunt exacte, O. M. N. este soția ucigașului, așa că, omorând-o, el s'ar acuza în chipul cel mai formal. Faptul că la un moment dat a făcut să dispară un om ca Faithorne, care era pe punctul de a pleca, fie, dar e altceva să-ți omori propria-ți soție. Oamenii sunt grozav de curioși și îl vor întreba ce s'a întâmplat cu ea.

Marrion înălță din umeri.

— Fă cum vrei, spuse el. Tot ce pot să-ți spun, e că dacă aș fi agent de asigurări, n'aș trata, cu nici un preț, o afacere cu O. M. N.

Dumnezeule! e miezul nopții. N'aș fi crezut că-i atât de târziu.

Era să plece, când se auzi telefonul. Arnold ridică receptorul, apoi se întoarse către Marrion:

— Feciorul tău, Newport e aici, zise el.

— Newport! exclamă Marrion. Ce-o fi având cu mine! Ii dai voce să vie sus?

Arnold dădu instrucțiuni ca să fie condus în biroul lui. Newport era o veche cunoștință. Făcuse parte din marina regală și era mai degrabă prietenul lui Marrion, decât sluga lui. Trecuseră împreună prin multe aventuri și Marrion nu pleca niciodată la Londra, fără a-l lua și pe Newport. I se părea însă curios că venise să-și vadă stăpânul, la Scotland Yard, atât de târziu și noaptea.

— Crede, poate, că nu ești în stare să te întorci singur acasă, zise Arnold glumind.

— Atunci, nu și-o fi făcând o părere prea bună despre disciplina Yardului, replică Marrion. Uite-l. Sunt nerăbdător să știu ce vrea.

Newport fusese adus de brigadier și sta în picioare, într-o așteptare espectuoasă.

— Ei, Newport, ce-i? întrebă Marrion. Ce te aduce la ceasul ăsta din noapte?

Newport păru mirat și cam supărat.

— Dar d-le, adineaori m'ați chemat doar la telefon. Am luat autobuzul și am venit numai decăt.

— Te-am chemat eu la telefon? exclamă Marrion. N'am telefonat nimănui prietene. Vei fi visat.

— Dacă nu m'ați chemat, d-le, e a doua întâmplare ciudată de astă seară, răspunse Newport fără să-și piardă cumpătul.

— Ce ar fi să ne spui povestea dela început? îi tăia cuvântul Arnold.

— Stai jos, Newport, vorbește-mi de aceste întâmplări ciudate.

Newport așezându-se, începu:

— Neștiind când o să se înapoieze d. Marrion, sau dacă o să vrea ceva la întoarcere, așteptam în bucătărie. D-ta cunoști apartamentul d-lui Marrion; e deasupra unui magazin și oamenii îl părăsesc pe la șapte. Din acea clipă, nu mai există nimeni în clădire. Voiam să citesc ziarul de seară, când sună soneria de la ușe. Credeam că-i d. Marrion care nu-și putea deschide ușa; căci se întâmplă ca zăvorul să alunece și nu se mai poate deschide de afară. S'a întâmplat de mai multe ori. D. Marrion poate să v'o spună.

— E chiar așa, răspunse Marrion. Odată sau de două ori am trebuit să sun ca să intru.

— Deci, urmă Newport, am coborât ca să deschid ușa.

Nu era d. Marrion, ci o doamnă. Înainte de a putea întreba ce vrea, ea s'a strecurat înăuntru ca și când se fereea să nu fie văzută depe stradă.

Arnold clipi din ochi spre Marrion.

— Curioasă purtare, zise el. Și ce-ai făcut atunci?

— Nu știam ce să fac. Știam că d. Marrion e aci, am crezut că doamna e una din prietenele dvs.

Marrion râse.

— Cred că Newport te bagă politicos în cofă, spuse el. Newport, doamna ți-a arătat pricina purtării ei?

— Mi-a spus că știe că d-ta ești un prieten de-al inspectorului Arnold și cerea să te vadă. I-am răspuns că, după câte știu, vă aflați tocmai cu d. inspector la Scotland Yard și că ar face mai bine să se ducă acolo să vă găsească. Ea mi-a spus că nu putea să se ducă acolo și m'a rugat atât de mult s'o las să vă aștepte, încât n'am avut curajul s'o dau afară. Am poftit-o în salon, dar era nervoasă și-și frământa tot timpul degetele.

— Cum arăta? întrebă Arnold.

— N'aș putea-o spune lămurit. Purta un mantou mare de blană cu gulerul ridicat și o pălărie cu voaletă. Întorcea capul din lumină, ca și când se temea să nu fie recunoscută. Dar era o doamnă din lumea bună. Mi-am dat seama după felul cum vorbea.

— Nu înțeleg nimic, zise Marrion. Ce s'a petrecut apoi?

— Am lăsat-o în salon și m'am înapoiat la bucătărie. Am lipsit doar câteva clipe și a sunat telefonul. Un glas gros și aspru mi-a spus că-i telefonistul dela Yard și că d-ta mă rogi să mă duc acolo, și-mi transmite comunicarea d-tale telefonic.

— E interesant. Ce cuprindea această comunicare?

— Că d-ta ești cu inspectorul Arnold și că trebuie să vii. Apoi a întrebat dacă a venit o doamnă. Am răspuns că da. A spus că d-ta așteptai tocmai una, dar că trebuie să plec fără s'o înștiințez. Că de altfel ea putea să aștepte întoarcerea d-tale.

— Ia spune, Marrion, pare un mijloc iscusit ca să fi jefuit, zise Arnold. Am să telefonez la postul din Wine Street ca să trimeată un om la tine. Noi o să ne ducem pe urmă. Poate că-i prindem asupra faptului.

Arnold telefonă, apoi chemă o mașină a poliției. Se dușeră atât de repede la fața locului, încât omul Wine Streetului nu se afla încă acolo. Marrion coborî întâi din mașină și băgă cheia în broască, dar ușa se deschise singu-

ură. O aruncătură de ochi era de ajuns ca să-ți dai seama că s'a săvârșit o spargere. Un miros de ars îi întâmpină, când suiră scările. În salon nu era lumină, dar o lumină roșie strălucea prin ușa întredeschisă. Se repezără acolo și văzură focul care ardea încet în cămin. Focul nu cuprinsese încă restul odăii.

Newport alergă în bucătărie și se întoarse cu o găleată de apă, cu care potoli focul. Un nor de aburi se ridică, prea dens ca să se poată vedea ceva. A doua găleată de apă făcu la fel, dar stinse focul. Marrion întoarse comutatorul și așteptară să se risipească fumul. O priveliște îngrozitoare îi ului. Un foc destul de puternic trebuie să fi ars în cămin, așa cum își puteau da seama după cărbuni. Carbonizat cu capul pe grătarul sobei, zăcea trupul gol al unei femei. Hainele păreau să fi fost smulse și aruncate în foc. Nu mai rămăsese decât cenușa, printre care se mai zăreau câteva bucăți de blană.

Scârbiți, ei rămaseră îngroziți în fața acestei vedenii înspăimântătoare. Apoi Arnold înepu, în genunchi, să cerceteze mai de aproape amănuntele. Starea femeii nu mai lăsa nici o nădejde. Capul îi era atât de ars, încât trăsăturile îi erau de nerecunoscut.

Arnold dădu la o parte trupul, pe când Newport căuta un cearceaf cu care o acoperiră.

Tăcerea din odaie fu întreruptă de șgomotul pașilor grei ai unui agent care suia scările. Apăru, cu un tesac în mână, și aruncă asupra grupului o privire amenințătoare.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el.

— E în regulă, zise Arnold. Eu sunt inspectorul Arnold dela Scotland Yard și d-ta trebuie să fi omul pe care l-am trimis eu din Wine Street. Șterge-o repede la post și spune-le să-mi trimeată pe omul de gardă și un doctor. Dar iute.

Agentul, care recunoscuse pe Arnold plecând, și ei auziră pașii lui grăbiți scoborând scările. Apoi Arnold se îndreptă spre Marrion și întrebă:

— Ce vrea să zică toate astea?

Marrion, abătut de lovitură, se prăbuși într'un jilt.

— Sălbatec, sălbatec, scârbos, spuse el. Dacă nici asta nu-l duce la spânzurătoare, nu mai e dreptate pe lumea asta. Biata micuță, o fi urmărit-o tot timpul și cum a plecat Newport de acasă...

Newport, mai puțin impresionat decât stăpânul său, și obișnuit prin lungul lui serviciu din timpul războiului în

marină, se duse spre etajera de vase și umplu două pahare mari de whisky pe care le întinse inspectorului și lui Marrion.

Fapta lui părea atât de firească, încât Marrion își reveni în fire.

— Bravo, băete, spuse el, toarnă-ți și ție. Merge. Urmează, Arnod.

— Cât era ceasul când ai plecat de acasă? întrebă Arnold pe Newport.

— Intre 12 fără 20 și 12 fără un sfert, cum mi s'a transmis comunicarea telefonică. Bătea 11 și jumătate când soneria dela ușa de intrare a sunat și m'am dus să deschid doamnei.

— Ce făcea când ai privit-o ultima dată?

— Stătea în jilțul mare în fața focului. Mai pusei câțiva cărbuni ca să aibă căldură. Dar vă spuneam, era foarte agitată.

— N'ai auzit nici un sgomot în odaia asta după ce ai părăsit-o și înainte de a pleca?

— Nu, d-le n'am auzit nimic. Doar câteva clipe mai târziu soneria telefonului.

— Când ai eșit, ai închis din nou ușa ca de obicei?

— Da, d-le și am controlat ca să văd dacă e încuiată.

— Ai observat dacă dădea cineva târcoale pe afară?

— N'am văzut pe nimeni. M'am dus drept până la Piccadilly, unde am luat un autobuz. Dar desigur că nu bănuiam nimic.

— Totu-i limpede, oftă Marrion. Această biată femeie e O. M. N. și acela care a omorât-o e ucigașul lui Fairhorne.

— Dar ce i-o fi venit să vină aici? întrebă Arnold.

— N'o vom ști probabil niciodată cu siguranță, dar putem să bănuim. Unul sau două ziare au pomenit că tu ești la Yonderhill cu prietenul tău, Desmond Marrion. Numele meu se află în anuarul telefonic. O. M. N., neștiind dacă indicațiile date de ea și-au atins în parte ținta lor, s'a hotărât să povestească totul. O fi crezut că a găsit prilejul să dejoace supravegherea asasianului. Dar n'a îndrăsnit să se ducă la Yard. A preferat să vadă pe prietenul inspectorului. Urmarea e limpede. Poate că ucigașul a lăsat-o chiar să creadă că supravegherea ei a mai slăbit ca să vadă ce vrea să facă. Dar n'a încetat s'o urmărească. Newport spune amănunțit ce s'a petrecut după ce i-ai deschis ușa?

— S'a strecurat înăuntru și a împins ușa aproape s'o închidă din nou. Mi s'a părut că vrea să se ferească spre a nu fi văzută că vine la noi.

— Și discuția voastră a urmat în vestiar în dosul ușii întredeschise?

— Da, d-le, am schimbat câteva cuvinte, înainte de a o pofti să urce.

— Și în timpul acestei convorbiri, ai spus că mă crezi cu inspectorul Arnold la Scotlan Yard? Că ar face mai bine să se ducă acolo?

Ai înțeles, Arnold? Omul care o urmărea, o fi ascultat în dosul ușii. Aflase astfel tot ce dorea să știe: că lipseam de acasă și unde eram, și că femeea dorea să aștepte înapoerea mea. Omul care ți-a telefonat, Newport, ți-a spus pe nume?

— Nu, d-le! M'a întrebat doar dacă eram servitorul d-lui Marrion.

— E lesne de înțeles; nu-ți știa numele. Voia doar să te îndepărteze de acasă, ca s'o găsească pe nenorocita femeie singură, și asta sub pretext pe care tu n'ai fi putut să-l bănuiești. Cum ai închis ușa, el s'a dus la o cabină telefonică, apoi s'a înapoiat și a așteptat plecarea ta, ascuns undeva. Odată drumul liber, a spart broasca, s'a suit, apoi...

Marrion aruncă o privire spre cenușă și se înfioră.

— Probabil că a fost așa, spuse Arnold istovit. Individul a venit pe neașteptate. Dacă stătea pe scaunul ăsta, era cu spatele la ușe.

Dar de ce barbarismul ăsta după ce a omorât-o? Omul ăsta e maniac?

— Dimpotrivă, îl cred foarte sănătos la minte, zise Marrion.

Dar a ars-o în felul ăsta, ca s'o slujească și să facă cu neputință identificarea ei. Poate că spera chiar ca să ardă de tot, ștergând orice urmă de crimă înainte de a ne întoarce.

— Dacă am fi sosit câteva clipe mai târziu, casa era pradă flăcărilor, spuse Arnold. Uite, vine cineva. Poate că o să aflăm ceva nou.

Noul sosit era un agent, acela care era de gardă și al cărui post era în strada aceea. Trecuse de mai multe ori prin fața ușii, dar nu observase nimic, nici chiar între 11 și 11 și jumătate.

Nu era de mare folos, așa că Marrion îi puse o întrebare hotăritoare:

— N'ai observat, din întâmplare, în timpul schimbului d-tale, pe un bărbat înalt cu barbă, favorite negre și sprâncene stufoase?

— Da, da. Imi aduc aminte că l-am văzut, răspunse agentul. Eșea din cabina telefonică publică, tocmai din colțul străzii, cam pela 12 fără douăzeci. Mi-a spus bună seara cu un accent străin.

— Nu știi unde s'o fi dus? întrebă Arnold.

— Nu! Dar când a eșit din cabină, se grăbea ca și când s'ar fi dus la o întâlnire cu o femeie.

— Avea una, zise grav Arnold. Bun. Merge. Dar dacă întâlnești cumva pe omul acela, arestează-l.

Fu apoi rândul doctorului poliției să intre în odaie. I se descrise poziția corpului și el începu examinarea.

— Nici o nădejde de identificare, zise el. Nu i se poate vedea nici măcar culoarea ochilor sau a părului. Dinții sunt perfecti, nu pare să se fi făcut nici o lucrare dentară. Spuneți că biata femeie zăcea cu fața pe grătar? Deci, fractura craniului nu se datorește căderii.

— Ai putea să ne spui, doctore, cam ce a pricinuit-o? spuse Arnold.

— Tot același instrument contodent de care am vorbit, dar în cazul acesta nu există sânge, pielea n'a fost sfâșiată. Pe semne că a fost lovită cu un sac de nisip.

— După o asemenea lovitură, moartea a fost imediată? întrebă Merrion.

— Nu știu dacă a fost imediată, dar biata femeie n'a mai simțit nimic pe urmă. Liniștiți-vă. Bănuți cam cine ar putea fi făptașul.

— Aș vrea să știu ce ai putea să ne spui, răspunse Arnold cu șiretenie.

— Nu lucru mare. E prea tare arșă. Trebuie să fi fost tânără, nu mai mult de treizeci de ani și probabil măritată. Nu poartă inel, dar se vede urma unei verighete. Ați face bine să duceți trupul la morgă. Poate că după autopsie aș putea să vă mai dau câteva indicații.

Ambulanța sosi puțin după aceea ca să ridice leșul. Arnold și Marrion începură atunci să cerceteze cenușa și bucățile de haine ce scăpaseră de flacări. Adunară câteva bucăți de mătase și de piele care mai avea încă blană pe ea. O descoperire mai importantă fu o suviță de păr negru, roșit de foc, dar încă de recunoscut.

Marrion făcu această descoperire și pricepu numai decât urmarea ce o putea avea.

— M'am gândit la întâmplare, vorbind de omul cu roaba, dar am avut dreptate, zise el. Sălbatecul acela a venit aici în travestirea lui și după ce a omorât femeea, a aruncat-o în foc. A părăsit casa ras și cu o înfățișare distinsă, așa cum ne-a descris portarul pe omul care a venit să ia valiza lui Faithorne. Dar unde s'o fi dus? Mult aș da s'o știu.

— Il găsim noi, spuse Arnold printre dinți.

Cruzimea acestui omor, trezise o dorință de răsbunare în mintea de obicei nepăsătoare a inspectorului.

— Cum vom ști cine-i această femeie, o să avem o indicație asupra identității lui. Mă înapoiez la Yard și am să fac așa ca mâine să iasă asta în toate ziarele.

— Da, zise Marrion trist, nu mai e nevoie acum să ascundem nimic. Tot timpul mi-a fost teamă să nu se întâmple asta. Probabil vrei să las odaia în aceeași stare ca acum?

— Da, dacă asta nu te stingherște. O cercetăm mâine iar.

— Incui-o și țină cheia. N'am acum nici o poftă să rămân aici. Și spune unuia din oamenii tăi să supravegheze ușa. Nu mai doresc vizite în noaptea asta.

CAPITOLUL XI

După ce plecă Arnold, Marrion se duse să se culce. Dar nu isbutea să adoarmă. Crima săvârșită în odaia dela un cat mai jos îl întărătase peste măsură. Incercă să citească, dar nu putu. Cuvintele tipărite nu făceau nici o impresie asupra creierului său. În cele din urmă asvârli cartea și așezându-se în pat își aprinse o țigară. Nu se putea opri decât asupra unui singur gând: o dorință nebună de a răsbuna victima. Până acum, interesul lui în acest caz nu fusese decât doar obiectiv. Se pusese o problemă și activitate lui cearebrală urmărirea s'o deslege. Faithorne și ucigașul lui nu existau ca personalități. Ei nu fuseseră decât niște pioni în jocul pe care îl jucau el și cu Arnold. Dar acum se schimbaseră totul. Se făcuse un omor sălbatec chiar în apartamentul lui. Intrevedea o luptă între dânsul și ființa diabolică, făptașul crimei. Puțin câte puțin, puterea lui de judecată îi reveni. Nu mai putea fi vorba de somn, era deci mai bine să se ocupe de fapte și să încerce să tragă o încheiere logică. Totul părea să dovedească temeinicia puținelor lui bă-

nueli. Nu era totuși mulțumit. Nu încăpea nici o îndoiială, femeea ucisă era O. M. N. și era ea, pentru că știa cine omorise pe Faithorne și voia să-l dea de gol. Ucigașul o urmărise poate și știa de trimiterea mandatului și de geamantanul uitat în taximetru. Poate că era de multă vreme în căutarea clipei propice s'o facă să dispară fără să se primejduască. Drama n'avea nici o taină pentru Marrion. Faithorne, în timpul șederii sale la Londra, se întâlnise cu viitorul lui ucigaș, care îi recomandă pe soția lui. O simpatie reciprocă se născuse între ea și Faithorne, simpatie pe care ei o credeau neștiută de soț. Petrecuseră împreună o noapte la Scarborough și poate chiar și aiurea. Părăsind hotelul din Scarborough, femeea luase cu ea cheia din nebăgare de seamă, așa cum Faithorne își uitase una din perii? În clipa aceea, sau chiar înainte, hotărâseră să plece împreună în Africa de Sud. Credea că soțul aflând asta, va cere divorțul. Socoteau că el nu știe nimic și că puteau pleca în liniște, când, dimpotrivă, el știa totul și la rândul-i își făcea pregătirile lui.

Faptele lui erau atât de infiorătoare, încât Marrion se cutremura.

Să nu arate nimic, să lase pe Faithorne și pe soția lui să creadă în neștiința lui, să aștepte până la plecarea lui Faithorne, când dispariția lui n'ar mai mira pe nimeni, și doar atunci să dea lovitura atât de cu grije pregătită.

Dar când și unde? Cum a fost numit Faithorne în locul unde se aflau jalnicele pregătiri? Un mesaj fals al lui O. M. N. să-l fi făcut să părăsească hotelul ca să se îndreptpe spre moarte?

Marrion se întreba care erau planurile făcute de O. M. N. și de Faithorne pentru plecarea lor. Nu credea că au ales ziua de Vineri ca să plece împreună, astfel Faithorne nu și-ar fi lăsat geamantanul la hotelul „Utopia”, în ajunul imbarcării lui pe „Hadlow Castle”. Probabil că și-au dat întâlnire a doua zi dimineată, la Waterloo, cu puțin înainte de plecarea trenului pentru vaporul din Southampton.

Cât privește pe O. M. N., ea aflase omorul dela soțul ei? Se putea ușor închipui scena groaznică dintre soți. Inapoarea soțului într'o clipă oarecare în seara de Vineri, spunând soției că e de prisos să se mai ostenească a doua zi de dimineată să se ducă la gară, Faithorne

fiind mort. Apoi întunecata amenințare cu aceeaș soartă dacă va vorbi.

Avea de ce să fie buimăcită. Vestea neașteptată că soțul ei știa de aventura ei și vestirea amenințătoare a morții amantului erau deajuns ca s'o doboare cu totul. Și totuși, în chiar clipa aceea, ea găsea mijlocul să lase o dovadă ca poliția să descopere pe ucigaș, fără ca ea să fie în primejdie. Căci numai ea a putut așeza cheia în așa fel ca să ajungă în bidon.

Apoi, a stat liniștită, până în clipa când, crima fiind descoperită, ziarele erau pline de amănunte. Ea și-a dat seama cât de dibaci a fost ucigașul și că doar cheia nu putea duce la descoperirea identității victimei. Aci vine, datorită inteligenței ei treze, trimiterea mandatului, care nu putea trezi bănuelile soțului. Dar ea nu îndrăznește să scrie, scrisul ei fiind punctul de plecare al unei anchete, și atunci și asta ar fi însemnat osândirea ei. Pune inițialele pe mandat și firma hotelului „Utopia”.

Dacă s'ar fi oprit aici, soțul n'ar fi ucis-o. Dar nerăbdarea și graba ei de a-și răsbuna amantul, i-au cășunat pierderea. A fost atât de îndrăzneță, încât să facă să se descopere capul, iar încrederea ei oarbă în neștiința soțului ei au îndemnat-o să-l întâlnească pe Marrion. În această vizită ucigașul a găsit prilejul căutat s'o facă să tacă pe veci.

Avea dreptate Arnold? A doua victimă va însemna pierderea ucigașului?

El se dovedise un criminal de o șiretenie rară? Dacă dispariția neașteptată a soției putea să-l dea de gol, s'ar fi primejduit el s'o omoare?

Marrion adormi. Avu un somn sbuciumat și se trezi sdorbit. După micul dejun pe care-l luă târziu, deschise ziarele.

Inspectorul lucrase bine. Descoperirea capului lui Fairhorne și identificarea lui era povestită cu o mulțime de amănunte. Se cerea oamenilor cari l-au cunoscut să vestească poliției. Dimpotrivă, întâmplarea din timpul nopții, era povestită pe scurt și fără să lase să se creadă că ar fi vreo legătură între cele două fapte.

— Va fi oricând timp să se facă instrucție, zise Arnold intrând. Sper că vom afla câte ceva despre O. M. N. Acuma să vedem din nou cenușa, dacă n'ai nimic împotrivă.

Nu găsiră nimic. Tot ce putuse arde era mistui, iar

ucigaşul părea să fi luat tot ce nu putuse arde. Arnold se înapoie la Yard fără nimic nou. Acolo găsi pe doctorul poliţiei, care sfârşise autopsia şi pe medicul legist care examinase trupul lui Faithorne. Ei nu spusese nimic nou. Moartea fusese pricinuită de o lovitură sălbatică la ceafă şi femeea a murit probabil numaidecât, adaogă medicul.

— Cu toate că organele erau destul de sănătoase, femeea era foarte slăbită în clipa morţii. S'ar putea spune aproape că pe jumătate moartă de foame. În timpul examenului nostru, am găsit urme de injecţii pe antebrat, ceea ce ne-a făcut să tragem încheerea că era o femeie care lua foarte multe droguri. Dar în urmă a trebuit să ne schimbăm părerea.

Se opri şi privi pe doctorul poliţiei, care-l încurajă să urmeze.

— Urmând examenul, am găsit pumnii şi glesnele femeii pline de vânătăi şi umflate. După părerea noastră, urmele astea n'au fost pricinuite în clipa morţii, ci sunt urmarea mai multor zile de chinuri cu o frânghie. S'ar spune chiar că a fost legată destul de multă vreme. S'ar putea ca în acele clipe să-i fi injectat altcineva morfină.

După amiază, Arnold repetă lui Marrion declaraţiile medicilor. Acesta nu părea deloc mirat.

— Mă cam aşteptam la asta, zise el. Ucigaşul se temea ca ea să nu-l denunţe. A luat deci măsurile cuvenite. Dar nu pot înţelege cum a putut-o sechestra fără să trezească bănuelile prietenilor săi. Hai să încercăm să reconstituim ce ştim despre ea. Trupul lui Faithorne a fost depus la 14 Martie la Tolsham, sau cel mai târziu în dimineaţa de 15. Capul a fost depus la Bulger, la Dorking, la 16. Mandatul era datat din 17 ziua expediţiei, din Southampton. Atunci, putem fi siguri că ucigaşul era şi el acolo ; n'ar fi lăsat-o să se plimbe singură.

— Şi eu cred că „Hadlow Casle“ trebuia să plece în Africa de Sud din acel port, observă Arnold. Crezi că-i vreo legătură între aceste două fapte ?

— Nu cred ; se poate totuşi. Nu mai auzim vorbindu-se de O. M. N. până alaltăeri când a lăsat geamantanul în taximetru. Era în 28. A doua zi seara, ea vine aici unde urmărită şi ucisă. Deci, dacă a fost legată şi sub influenţa morfinei, asta s'a întâmplat între 17 şi 27. Dar pentru ce o fi deslegat-o ucigaşul ? Ca să vadă ce-o să facă ? Pe semne !

— Nu crezi oare cu putință ca ea să fi desfăcut legăturile? întrebă Arnold.

Marrion clătină din cap.

— Nu cred, zise el. Dacă O. M. N. ar fi scăpat din mâinile ucigașului ar fi alergat să caute ocrotire. E vădit că s'ar fi dus la poliție să istorisească totul.

Cred mai de grabă că el a deslegat-o pentru un motiv personal înștiințând-o că o urmărește. Altfel n'ar fi avut curaj să vie până lângă un comisariat. I-a fost teamă să nu fie prinsă înainte chiar de a fi ajuns la ușe. De aici șiretenia cu geamantanul. Nu pot să spun ce s'a petrecut aseară. O fi scăpat și s'a refugiat mai curând aici decât să se ducă la Scotland Yard. Dar aș crede mai curând ca ucigașul și hotărîse să o omoare și că aștepta prilejul ca să se poată descotorosi de cap. Însfârșit, n'avem decât să așteptăm.

În cele două zile următoare, Arnold fu copleșit de corespondență, pe care Marrion îl ajută s'o aleagă. Faithorne părea să fi cunoscut o mulțime de inși în timpul șederii lui. Trebuia văzute repede toate aceste persoane și să-ți dai seama cam ce ar putea spune. Muncă sâcâitoare și fără prea mari rezultate.

Afară doar dacă putea ajunge să scoată ceva din obiceiurile lui Faithorne în timpul șederii sale, datorită cercetărilor. Toți aceia cari l-au cunoscut, spuneau că îi plăcea să petreacă, și că era îndatoritor, fiind în acelaș timp om de afaceri foarte priceput și că a încheiat afaceri foarte interesante pentru casa lui. La începutul șederii lui, fusese mereu poftit acasă de acei pe cari îi întâlnea. Către sfârșit, înlătura însă invitațiile sub cuvânt că are de făcut scrisori însemnate. Din Decembrie, eșise foarte rar seara, chiar pentru masă. Ziua era foarte harnic, gata oricând să primească invitații la dejun, pentru plăcerea lui sau pentru afaceri, dar după câte spunea, seara era foarte prins.

Arnold se informă asupra existenței uneia dintre prietenele lui, al cărui pronume să fi început cu O., Olive spunea el și numele cu N. Nu putu afla nimic în privința asta. Mulți inși se îndoiau că el avea o legătură, după propriile lui aluzii și credeau chiar că seara își vedea de corespondență. Nimeni nu dădea vreo lămurire folositoare.

Din ancheta pe care Arnold o făcu la hotelul „Utopia“, află câte ceva din obiceiurile lui Faithorne. Își petrecea

puțin timp la hotel, dar nu lipsea decât rareori noaptea. În deobște se înapoia după micul dejun dela 9. Revenea câteodată să mănânce. După amiaza rămânea din nou în oraș, apoi se înapoia să se schimbe, spre a lua masa în oraș. Afară de Sâmbătă și Duminică cina rareori la hotel. În zilele astea, după prânz, era adeseori văzut întârziind în odăile de recepție ca să scrie scrisori. În celelalte zile se înapoia cam după miezul nopții.

Era deci o umbră de adevăr în pretextele lui, observă Marrion.

Trebue să fi avut corespondență de făcut și-si petrecea serile de Sâmbătă și Duminică să și-o scrie. Cum își petrece însă celelalte cinci seri din săptămână? Nu mi se pare să fi fost omul care să iasă singur să mănânce sau să se ducă, tot singur, la teatru. De aici se poate trage concluzia că-si petrecea acest timp cu O. M. N.

— Dar dece numai în zilele săptămânii și nu și în zilele de odihnă? întrebă Arnold.

— Mi se pare că-i destul de vădit. Ea era liberă în timpul săptămânii, iar bărbatu-său, care lucra afară din oraș, trebuia să se înapoieze Sâmbetele și Duminicile. Dacă am putea descoperi cel puțin identitatea ei!

Nu primiră nici o indicație în această direcție. Deasemenea, nimeni nu semnală dispariția vreunei rude sau prietene. Se dădu mai multă publicitate anchetei cu femeea moartă. Arnold primi scrisori dela mame ale căror fiice erau plecate, dar acestea fură regăsite aproape toate spre marele lor necaz.

Inspectorul făcu chiar o descindere în diferite localuri ale hoților, ca să vadă dacă nu se poate afla ceva. El își spuse că în spatele lui „O. M. N.“ se ascundeau poate niște șarlatani de meserie, cari se hotărîseră să-l despoaie pe Faithorne. Dar dădu greș. Nimeni nu știa nimic și fură chiar indignați de grozăvia crimei.

— Nu înțeleg nimic, exclamă Marrion a douăzecea oară. Iată două ființe care există, una dintre ele, femeea, dispare fără ca nimeni să pară a fi observat acest lucru. Ce poate să răspundă un hoț, când nevasta lui lipsește de unde trăește de obicei? Nu poate să spună că a murit pe neașteptate sau că a fost omorâtă într'un accident. Toată lumea l-ar întreba de înmormântare. Sau poate să spună chiar că a părăsit-o? Dar nu, asta ar deslega limbile și mai mult încă și cu prilejul anunțului descoperirii

cadavrului unei femei necunoscute, cineva ar fi venit la tine.

— E într'adevăr ne mai pomenit cum poți să dispari fără ca asta să se observe, zise Arnold.

— Da, dar puțini oameni pot să aibe situația asta. Uite un om având o mașină mare, dispunând de un local ca să ascundă un bidon de lapte și o seră ca să cultive azalee. Soția lui se îmbracă elegant și poartă o blană scumpă. E caraghios să crezi că oamenii ăștia n'au o droaie de prieteni, fără să mai vorbesc de traiul lor și de servitorii lor. Totuși, femeea dispare din acest mediu, al cărui membri primesc acest fapt ca ceva cât se poate de firesc. Trebuie să fie aici o explicație logică. Dar să mă ia dracu dacă o găsesc!

— Mă întreb ce o fi știind Cantley de toate astea, observă Arnold. L-am răsucit pe toate fețele și n'am scos nimic. E sigur că n'a fost în seara crimei la tine, căci a stat acasă dela 10. Am dovada precisă. Atunci, ce rost are cartea de vizită dată lui Bulger?

— Intr'o mulțime de feluri. Eu nu cred că ucigașul l-a cunoscut pe Cantley, sau dacă-l cunoștea, Cantley nu-l cunoștea pe dânsul. Asta o dovedește șiretlicul de a te pune pe urma călătoriei lui Cantley. L-ai întrebat despre persoanele cari ar fi putut ști ceva despre planul lui de călătorie la Exeter și Oban?

— Da, răspunse Arnold obosit. Mi-a jurat că nu știa nimeni de acel plan, afară de cel pe care urma să-l vadă la Exeter și cel din Oban, până la dejunul cu Faithorne, când i-a vorbit. Welton pare să fi auzit o parte din discuție, dar el spune că n'a vorbit pentrucă nu-l interesa. De altfel, trebuie să iau drept bune declarațiile astea, pentrucă n'am nici un mijloc ca să cercetez dacă sunt sau nu adevărate.

— Cred că le poți primi fără teamă, spuse Marion. Trebuie să fie exacte. Persoana care l-o fi informat pe ucigaș nu-i altul decât Faithorne.

— De unde știi? întrebă Arnold.

— Tot imaginația mea. Faithorne n'avea deloc de gând să-l vadă pe Cantley în Vinerea aceea. Va fi primit doar pe jumătate, ca să-l oprească de a mai stărui. Perspicace cum era, el l-o fi judecat pe loc pe Cantley. Voia să-și petreacă seara cu O. M. N., ca de obicei, dar mai înainte trebuia să se ducă la o întâlnire.

Nu trebuie să pierzi din vedere legăturile dintre Fait-

horne și soțul d-nei O. M. N. Prin el trebuie s'o fi întâlnit Faithorne și, ca să nu-i trezească bănuelile, trebuia să rămână prieten cu el. Pe de altă parte, soțul, aflând adevărul și hotărât să-l omoare pe amant, nu voia să se dea de gol, certându-se cu el.

După planul lui, ucigașul trebuie să-l fi întâlnit pe Faithorne, fie după amiaza, fie târziu în seara de Vineri. Pretextul trebuie să fi fost ușor, poate pentru afaceri. În orice caz, ei se aveau bine și era ultimul prilej de a se vedea înainte de plecare. Faithorne nu-l putea refuza, chiar dacă ar fi vrut. S'au întâlnit deci la locul unde era depus bidonul. Soțul îl primește și se interesează de tot ce face, îl întreabă și printre altele îl întreabă dacă mai avea și alte întâlniri înainte de a se imbarca. Trebuie s'o știe, căci dacă Faithorne avea să întâlnească pe alții, aceștia ar fi putut fi îngrijorați și să cerceteze pricina dispariției lui. Se interesează deasemenea dacă Faithorne vorbise de vizita lui.

Cum singura persoană cu care trebuia să se întâlnească era O. M. N., Faithorne răspunse că nu mai avea nici o întâlnire în Anglia. Pomeni de Cantley, care îi propusese o întâlnire la Exeter,, dându-i amănunte asupra orelor și scopului acestei călătorii, și citându-i un hotel în George Street, în Oban, punându-l astfel pe soț în curent.

Ceeace s'a petrecut pe urmă s'a încheiat cu o lovitură dată în cap.

Totul era pregătit, nenorocitul fu desbrăcat, ucis, măcelărit și pus în bidon. Ucigașul l-o fi buzunărit înainte de a-i nimici hainele. A găsit o carte de vizită pe care i-o fi dat-o Cantley. E chiar aceea pe care a dat-o lui Bulger.

Cum el urzise dinainte omorul, soțul avea deci portofel, ochelari, vestă și cuțit. Dar i-a dat altceva în gând când a aflat d. Cantley.

Acesta din urmă e cunoscut ca excroc, o să se creadă lesne că e ucigaș. Dece să nu-l facă să fie bănuț de omorul lui Faithorne? Plănuise să-l întâlnească la Exeter. Cine putea să știe că Faithorne nu s'a dus acolo?

Soțul luă deci un creion chimic, al cărui scris nu va fi șters de lichidul din bidon, scrie adresa pe hârtia din portmoneu, părându-i rău că Faithorne nu și-a amintit de numele hotelului, ceeace ar fi fost și mai compromițător. Mai târziu, își procură un orariu și făcu pe el o

însemnare la trenul luat de Cantley. Încă un indiciu, se gândea el. Cred că el nu l-a pus în bidon decât înainte de a-l depune pe platformă lui Hollybud. Dacă l-ar fi pus mai devreme, s'ar fi făcut îferfenită.

Ce o fi făcut ucigașul după ce l-a omorât pe Faithorne, nu știu. S'o fi înapoiat probabil acasă și a spus nevastă-să că nu mai e nevoie să-și împacheteze lucrurile, căci Faithorne nu va mai fi la trenul pentru vapor, a doua zi dimineată. Și dacă ea a vrut să se împotrivească, el o fi legat-o, i-a pus căiușul în gură și i-a injectat morfină ca să stea liniștită. A doua zi dimineată, a trecut pe la hotelul „Utopia“, să ia geamantanul, ca să nu lase nici o urmă. Asta dădea impresia că Faithorne s'a imbarcat. Ce zici de reconstituirea mea ?

— O găsesc minunată, răspunse Arnold. Din nefericire, ea nu dă nici un răspuns la două întrebări cari își au însemnătatea lor.

— Cari ? întrebă arrion.

— Cine-i soțul și unde s'a săvârșit crima ?

— La urma-urmii, asta-i și ce căutăm !

CAPITOLUL XII

Inspectorul Arnold nu era omul care să lase să treacă timp într'un caz atât de amăgitor ca acela de care se ocupa. Fiecare lucru fu încredințat experților pricepuți, în nădejdea că ochii lor deprinși vor descoperi ceeace scapă privirilor lui obișnuite. Dar rapoartele lor nu aduseră nici o lumină asupra identității criminalului.

Totuși isbutiră să descopere că peria de păr fusese cumpărată în Decembrie de o doamnă, care spunea că vrea să facă un dar de Crăciun fratelui ei.

Alese periile, le plătise și pusese să fie trimise domnului Thomas Faithorne, la hotelul „Utopia“. Nu se știa numele și adresa doamnei.

— Trebuie să fie O. M. N., zise Marrion. Femeile simt totdeauna nevoia să născocească lămuriri. Dar asta nu duce la nimic. Mai e ceva pe ziua de azi ?

Se afla la Arnold, o lună după descoperirea corpului, iar inspectorul părea umilit și obosit. Marrion se gândea să ceară un concediu pentru el și să-l ducă pe vreo cincisprezece zile, în casa lui dela țară, ca să-l scape puțin de acest chin.

— Nu, răspunse Arnold. Nu-i nimic nou și cred.. Uite-te cine o fi? Intră !

Ușa se deschise și se ivi expertul însărcinat să serceze montura ochelarilor găsiți în bidon.

— Ei bine, zise Arnold, înăcrît de repetatele desamăgiri, ai venit să-mi spui numele proprietarului ochelarilor ?

— Nu, nu pot să-ți spun, răspunse expertul. Montura asta părea la fel cu acelea ce se purtau acum o sută de ani, totuși n'a fost fabricată decât acum vreo douăzeci de ani.

— Nu se poate ! zise Arnold, nepăsător. Că-i veche de o sută de ani sau de douăzeci de ani, nu-i mare deosebire. Poți, cel puțin să-mi spui când au fost sgâriate inițialele depe ei ?

— De curând ! Nu de mult, căci sgrunțurile se văd încă. Cred că nici montura nu-i prea veche. Ti-am spus că n'ar avea nici douăzeci de ani. As fi trebuit să spun că-i de unul sau doi ani. Sunt chiar destul de sigur că n'a fost niciodată purtată și că nu i s'a pus niciodată sticle, căci ar fi lăsat vreo urmă în șanțulețul prevăzut ca să le prindă și la examenul microscopic nu se vede nici una.

Arnold ascultă aceste amănunte fără să le dea prea mare însemnătate. Asta n'o să-l facă să găsească pe proprietar. Dar Marrion privi ochelarii cu destul de multă curiozitate. Expertul pusese montura pe masă și forma ei veche părea să-i desmintă spusele.

— Nu se mai fabrică, desigur asemenea ochelari de modă veche, zise Marrion.

— Așa e, zise expertul zâmbind. Nu sunt de os, ci o imitație. Se fabrică foarte rar asemenea ochelari; se mai întâmplă câteodată, ca accesorii de teatru, de pildă. De obicei se adaptează sticle simple, iar montura nu-i de celuloid, materie prea inflamabilă, ci de galalit.

— Ce materie-i asta? întrebă Arnold.

— N'o cunoști, dar cred că ai văzut-o adeseori. E un produs plastic de caseină pură tratată cu formol. I se poate adăuga culori ca să se obțină imitații de os, de fildeș, scoică, chihlibar. Poate fi turnată în orice formă, așa cum au fost turnați ochelarii ăștia.

— Nu mă interesează compoziția ei, spuse Arnold, dar aș vrea să știu dacă se poate vedea unde a fost cumpărată.

Expertul dădu din umeri.

— Cred, zise el, că vei avea noroc dacă ai afla de unde provi. Am venit să vă spun tot ceea ce știu. Rămâne ca d-ta să continui. Dacă mai ai să-mi ceri altceva, știi unde mă găsești. La revedere.

Marrion luase distrat montura. Ca tot ce fusese găsit, și aceasta părea să fie o taină de nedeslegat. Nu mai încăpea nici o îndoială că ucigașul a pus ochelarii ca să fie căutat un om care i-ar purta și cu inițialele A. L. S., dar pentruce să fi ales un model atât de vechi care nu servise niciodată și n'a avut niciodată sticle? Desigur, că ar fi putut găsi alții dela, să spunem, o prăvălie de vechituri.

Întrebarea asta îl făcu pe Marrion să se concentreze din nou. Nici un gest al ucigașului n'a fost lăsat la voia întâmplării. Avea un motiv precis pentru fiecare măsură pe care o luase. Doar alegerea asta părea fără rost. Ni-meni, în zilele noastre, nu mai purta un model asemănător și pentruce să puie o montură, când un expert putea descouperi că n'a fost niciodată întrebuințată? Care i-o fi fost gândul?

Deodată, lui Marrion îi dădu în gând o lămurire posibilă.

— Ia spune, exclamă el, dacă O. M. N. o fi pus ochelarii în bidon, iar nu ucigașul?

Arnold îl privi cu răceală.

— Fantezia ta nu se astâmpără? întrebă el.

— Intocmai. S'a pus în mișcare și nu zadarnic. Nu pot să înțeleg de ce i-a pus ucigașul acolo.

— Ai auzit, totuși părerea expertului, zise Arnold. De altfel, n'am aflat noi originea portmoneului și asta nu ne-a dus la nimic bun? Mi-e lehamite de afacerea asta afurisită! Nenorocul meu să fiu trimis în văgăuna aceea de Yonderhill, când s'a descoperit afacerea. Aș vrea...

— Haide, curaj, întrerupse Marrion. Mai poți găsi deslegarea și asta o să te ridice în ochii șefilor. Nu fi atât de pesimist. Poate că O. M. N. a vârât această montură în bidon, când bărbatu-său sta cu spatele la ea.

— Și apoi? spuse Arnold nu prea încântat.

— Trebuie să ne întrebăm de ce a făcut-o. Și la asta nu-i decât un singur răspuns: a făcut-o ca să ne dea o indicație pe care noi n'am înțeles-o încă. Ca să descoperim fie pe victimă, fie pe vinovat!

— Ar fi putut găsi ceva mai lesne de înțeles, bombăni Arnold.

— Ea n'a putut să ne servească decât ceea ce-i cădea sub mână și pe care le putea întrebuința fără să riște prea mult, răspunse Marrion. Ce încheere putem trage dintr'o pereche de ochelari vechi? Că stăpânul lor era oculist, sau un negustor de accesorii de teatru, ori poate chiar un actor de meserie sau amator.

— Dar acum știm că Faithorne nu era nimic din toate astea.

— Cred că ochelarii n'au nici o legătură cu el. Dar ce să zicem de soțul doamnei O. M. N.? Știm că avea obiceiul să se deghizeze.

Nu crezi, dar că ar fi putut avea una din aceste identități?

— E foarte posibil răspunse Arnold. Dar admitând-o, eu nu cred că asta ne va ajuta mult în cercetările noastre. Am încercat totul ca să găsesc pe acest om și stau pe loc. Imi vine aproape să cer șefului să predea altuia afacerea.

— Trebuie să înlături această obsesie câtva timp, spuse Marrion observându-l. Ia spune-mi. E ora șase, hai cu mine să luăm un aperitiv. Vom cina și apoi vom merge la un spectacol. Asta o să-ți facă mult bine.

Arnold se lăsă dus și cei doi prieteni petrecură o seară destul de veselă. Totuși, Marrion se înapoie în apartamentul lui, preocupat mereu de problemă. Toate urmele de crimă pieriseră și el rezemă picioarele de cămin chiar pe locul unde zăcuse corpul nefericitei femei. Goni din minte gândul superstițios că ea va veni să-l inspire și se concentră asupra celor ce ar fi vrut să spună victima în legătură cu ochelarii.

Își reaminti cu grijă cuvintele expertului și ajungând la compoziția de galalit, caseină și formol, tresări deodată. Caseina era extrasă din lapte, iar formolul nu era decât o soluție de aldehidă formică. Lichidul din bidon era compus din formol și lapte. Incepu să străbată odaia dela un cap la altul încercând să scoată ceva precis din această asociație de idei. Rostul ochelarilor nu sta în întrebuințarea lor, ci în însăși compoziția lor. Oricare alt lucru ar fi putut sluji, numai să fi fost de galalit. O. M. N. făcuse aluzie la galalit și în această direcție trebuia să cerceteze. Marion turnându-și de băut, se așază tihnit în jilțul lui obișnuit. Nu părea să fie nici o legătură

între galalit și Faithorne. Putea să fie vreuna între această materie și ucigaș? Făcea el negoț cu ea? Sau, Dumnezeu, era fabricant? Faithorne făcuse cunoștință cu diferiți fabricanți, de ce nu și cu unul de galalit? Un asemenea fabricant primea lapte mult pentru fabricarea caseinei. Și laptele acesta trebuia să-i fie trimis după toate probabilitățile, în bidoane.

Nu s'ar fi observat un bidon mai mult sau mai puțin. Și el avea câțimi mari de formol. De fapt, avea tot ce fusese descoperit odată cu trupul lui Faithorne.

Marrion era atât de înflăcărat de aceste idei noi, că rămase multă vreme să analizeze amănuntele. Fără îndoială că omul o fi luat cu el acasă perechea de ochelari și uitase de ei. O. M. N. s'a slujit de ei, ca să poată lăsa o dovadă hotărâtoare.

Când fu să se culce Marrion, și stabilise calea de urmat. A doua zi de dimineață, se duse la Arnold care ca totdeauna nu se înflăcăra deloc.

— Iar blestemata ta fantezie și mereu presupuneri, zise el. Totuși, ca să-ți fac pe plac, am să alcătuesc o listă de toți fabricanții de galalit.

După ce fu încheiată, lista cuprindea mai mult de 12 nume, dintre care trei erau ale fabricanților din vecinătatea Londrei. Arnold se lăsă convins să-i viziteze rând pe rând. Dar toate răspunsurile fură aceleași: nimeni n'a auzit de numele Faithorne, până când a apărut în ziare, în împrejurări atât de dramatice.

Erau să părăsească birourile lui British Plastic Products din Isleworth, când directorul acelea fabrici, căroră ei îi făcuseră o observație în treacăt, le zise:

— Aș fi dorit ca d-nul Nailsworth, șeful serviciilor de export să fie aici. Dacă, Faithorne o fi cerut informații, atunci a stat cu siguranță de vorbă cu el.

Un nimic, poate simplă potrivire a unei inițiale făcu pe Marrione să se înfioare.

— Dvs spuneți că d-nul Nailsworth lipsește? întrebă el

— Da. A pecat acum câtva timp în Noua Zeelandă și nu-l așteptăm decât spre toamnă. Speră să ne deschidă piața din Australia și în Noua Zeelandă. Noi fabricăm și bachelită și diferite obiecte din acest material.

— D. Nailsworth se ocupă de fabricație când e în Anglia? întrebă Marrion.

— Nu, efectiv mă lasă pe mine în cea mai mare parte a timpului, răspunse directorul. Pe el îl interesează deci

mult exportul, și în deosebi lucrările de laboratoare. E un chimist foarte priceput, și lui îi datorăm multe din procedee. Petrece uneori ceasuri întregi singur, ca să deslege vreo problemă tehnică.

— Știi că mi se pare că-mi amintesc de acest nume, zise Marrion pe gânduri. Mi se pare că l-am întâlnit pe acest domn Nailsworth. Puteți să mi-l descrieți?

— E înalt, bine făcut, de vreo cincizeci de ani. Are mustață albă și o înfățișare foarte distinsă. Se spune adeseori că pare mai curând ofițer decât chimist.

— Asta trebuie să fie omul pe care l-am întâlnit. Are mi se pare nevastă cu mult mai tânără decât el? Foarte frumoasă pe cât îmi aduc aminte.

— Da, d-na Nailsworth e foarte frumoasă. E a doua lui soție. S'au luat de vreo doi, trei ani.

— Acum îmi aduc aminte. Imi pare rău că nu l-am găsit pe d-nul Nailwodth. Aș fi ținut mult să-l revăd. Unde șade acum?

— Are o casă foarte frumoasă la Sevenoaks, pe care a închiriat-o mobilată în timpul lipsei lui.

Marrion privi pe Arnold, ca pentru a arăta că e rândul lui să vorbească.

— Când a plecat d. Nailsworth? întrebă inspectorul. Să vedem. Cam pe la mijlocul lui Martie. Știu că s'a imbarcat a Southampton, într'o Sâmbătă. Dar nu-mi amintesc data exactă. Așteptați, am să-l întreb pe secretar. El trebuie să știe.

Directorul ieși și se înapoiă după câteva clipe.

— D. Nailsworth s'a imbarcat la Southampton pe „Antipodes” la 17 Martie, zise el, A luat-o și pe d-na Nailsworth cu el; acum trebuie să fi ajuns în Noua Zeelandă.

— Cam prea departe ca să-i fac o vizită, răspunse Marrion. Ei bine, inspectore, cred că ar fi timpul să plecăm și să nu mai facem pe director să-și mai piardă vremea cu noi.

— Imi pare rău că nu pot să vă fiu mai de folos, zise acesta. Dar puteți să mă credeți, nimeni nu știe nimic despre d. Faithorne.

— Ai văzut, zise Arnold abătut. Minunata ta idee nu ne-a folosit la nimic.

— Nu se știe, răspunse Marrion. Aș vrea să știu ceva mai mult despre acest d. Nailsworth. Nu te-a isbit că descrierea lui se potrivea aceleia făcută de portarul ho-

telului, vorbind despre omul care a venit să ia geaman-canul?

— Descrierea asta putea să fie aceea a o sută de persoane. E rândul meu să-ți pun o întrebare: n'a fost isbit de faptul că d. și d-na Nailsworth imbarcându-se la 17 martie, i-ar fi fost greu s'o omoare în apartamentul tău la 29?

— Desigur, dacă n'aș fi dat importanță și faptului că au plecat din Southampton. N'ai uitat mandatul și mesajul lui. A fost trimis de acolo la 17 Marie! Îți amintești Arnold încruntă sprâncenile.

— Ai o imaginație grozavă, Marrion, dar când începi să îmbini fapte care n'au nici o legătură între ele, devii săcâitor. Așa m'ai făcut să pierd o zi întreagă.

— Cinci minute mai mult pierdute, nu vor însemna nimic, răspunse Marrion, cu voce bună. În drumul nostru spre Yard să ne oprim la birourile lui Green Cross Line. Sunt amatorii lui „Antipodes”, se află la Lockspun Street. N'o să fim siliți să facem nici un ocol.

Cere-le să-ți arate lista călătorilor.

Arnold primi, cu nu prea multă bună voință. Dar când cercetară lista călătorilor lui „Antipodes”, se însufleți. Nu era pe ea nici d. și d-na Nailsworth și nimeni dela Green Cross Line nu auzise vreodată vorbindu-se de ei.

— Iartă-mă, dragă, răspunse Arnold. Afacerea asta m'a mâhnit atât de mult, încât am pierdut orice nădejde s'o mai descurc. Să zicem că ideea e bună. Acum ce facem

— Să cercetăm unde se ascunde Nailsworth, răspunse Marrion cu seriozitate excepțională. Observă că nu știm nimic definitiv în privința lui. Ar fi putut să plece în Noua Zeelandă pe altă linie de navigație; cu toate că, în acest caz, nu văd de ce ar fi spus celor dela uzină că se imbarcă pe „Antipodes”. In locul tău, aș cerceta la toate companiile de navigație. Dar cred că o să aflu că nici unul, nici altul n'au părăsit țara. Povestea asta a plecării i-a folosit mult.

— Ca să îndreptățească dispariția lui din jocurile pe unde era văzut.

— Intocmai, în cazul lui Faithorne. Nici O. M. N. nu mai e văzută la ceaiurile obișnuite, ea a plecat în Noua Zeelandă. Ce femeie fericită să aibe un soț care o ia cu el într'o călătorie atât de frumoasă!

Urmarea acestei discuții fu că Arnold își începu ancheta la societățile de navigație. Așteptându-le răspunsurile,

el și cu Marrion se duseră la Sevenoaks. Nu le fu greu să-l găsească, pe agentul care se îndeletnicea cu închirierea.

Povestea era simplă. Pe la sfârșitul lui Ianuarie, d. Nailsworth venise să-i spună că el și cu nevastă-sa vor pleca în Martie în Noua Zeelandă; că aveau de gând să lipsească șase luni și că voiau să închirieze casa lor mobilată. Nu voiau decât un preț foarte modest, așa că agentului nu-i fu greu să găsească un chiriaș. D. Nailsworth îi încredință cheile Vineri după amiază, în 16 Martie, iar chiriașul s'a mutat Lunea următoare.

— Nailsworth-ii și-au lăsat servitorii acasă? întrebă Marrion.

— N'aveau decât doi, o bucătăreasă și o jupâneasă care serveau și la masă. Nu-i casă mare. Li s'a dat drumul, căci chiriașii voiau să-și aducă servitorii lor. Nu știu ce s'a făcut bucătăreasa, dar jupâneasa care-i depe aici, a găsit loc în oraș.

Arnold notă adresa ei, apoi, însoțit de Marrion se duse la casa lui Nailsworth. Era o locuință, destul de retrasă la șosea. O alee ducea la ea. Pe stânga, în fața grilajului, se vedea o seră mare cu o poartă, care dădea în grădină. Poarta de intrare se afla la câțiva yarzi.

— Cred de prisos să supărăm deocamdată pe chiriași, zise Marrion.

Hai să vorbim cu fata din casă. O să aflăm aproape tot ce vrem să știm.

Fata, care răspundea la numele de Lucy, se dovedi foarte deșteaptă și vioaie.

Stătuse la Nailsworth-ii mai bine de un an și îi plăcea mult la ei. Felul în care-l descrisese pe Nailsworth semăna cu al directorului fabricii „British Plastic Products Ltd.”. Admira foarte mult pe d-na Nailsworth. Iși rezumă impresia într'o singură frază: „E atât de frumoasă, că nu poți să n'o povestești”.

— Ii știi pronumele, întrebă Arnold.

— Da, d-le, se numea Olive. Olive Marry Nailsworth.

— Avea vreun geamantan cu inițialele O. M. N.?

— Da, d-le. Il lua totdeauna în călătorie. I l-a dat d. Nailsworth când s'au căsătorit. Era bine îmbrăcată.

— D-na Nailsworth lipsea adeseori?

— Destul de des, noaptea, când d. Nailsworth era la Londra. Mama ei, după câte mi s'a spus, locuia undeva la țară și se ducea să o vadă.

— Zici, când d. Nailsworth era la Londra. Lipsea adeseori?

— Pleca adeseori de Luni până Sâmbătă, mai ales în ultimele săptămâni înaintea boalei d-nei Nailsworth. De atunci, dânsul își petrecea aproape tot timpul lângă doamna. Dar înainte petrecea mai totdeauna la club.

— Când s'a îmbolnăvit d-na Nailsworth?

— Acum vreo lună sau cinci săptămâni înaintea plecării lor. Mi-aduc aminte că era într'o Vineri, pentru că era seara când eram liberă. M'am înapoiat cam pela 11 și mi-a deschis d. Nailsworth. Eram atât de mirată că-l văd, căci d-na mă anunțase de plecarea lui pentru a doua zi, ca de obicei. Mi-a spus că s'a înapoiat pe neașteptate, pentru că d-na Nailsworth e suferindă. N'are nevoie de doctori, mi-a spus dânsul, căci nu era decât nervii. A lăsat-o să doarmă.

— Aș vrea să-mi dai data, Lucy. Nu era cumva într'o Vineri 9 Februarie?

Lucy se gândi.

— Cred că da. Știu că văzusem pe mătușa mea, întâia oară după aniversarea ei, care fusese în 6.

— Cât timp a fost bolnavă d-na Nailsworth?

Aproape până la plecarea lor, d-le. Nu înțelegem nimic. Dimineata aceea de Vineri mi s'a părut ciudată. Doamna a cutreerat casa în lung și lat fără a ști ce caută. A început să-și împacheteze rochiile și eram mirată, căci nu trebuia să plece decât peste o lună. Era ca și când ar fi avut un șoc nervos, așa cum spusese d. Nailsworth.

Marrion își închipui lesne scena. Olive Nailsworth, în ajunul fugii cu amantul ei, cu mintea vălmășită de gânduri nelămurite, dar păstrând destul din instinctul ei feminin, ca să împacheteze tot ce i-ar fi trebuit pentru călătorie. Apoi seara, sosirea soțului vestindu-i crud moartea lui Faithorne. Da, el spusese adevărul. Lucia o văzuse adormind, dar în urma morfinei pe care i-o injectase.

Lucy își urmă povestea:

— La sfârșitul acelei săptămâni, d-le, nu l-am văzut deloc. D. Nailsworth a plecat cu mașina dis de dimineată, ca să aducă din Londra ceva care să-i facă mai bine. Mi-a spus că doamna mai dormea și să nu mă duc în odaia ei, afară doar dacă o suna. Doamna nu m'a sunat, iar d. Nailsworth s'a înapoiat puțin după 9, cu un geaman-tan. Căd că erau niște lucruri pe care le aducea dela club. În zilele următoare, domnul a văzut de d-na Nailsworth.

aducându-i sus de mâncare. Doamna nu a coborât decât luni. Părea că îi e foarte rău; abia putea să vorbească. Și de atunci până la plecarea lor, d. Nailsworth n'a mai părăsit-o nici o clipă. O ducea la biroul său, oricând eșea cu mașina.

— Ce fel de mașină era?

— Domnul avea o mașină mare cu conducere internă, iar d-na Nailsworth una mică. D. Nailsworth a plecat Sâmbătă dimineata cu mașina mică.

— Și când au plecat împreună, pe care au luat-o?

— Pe cea mare. Au luat-o pentru o noapte cu două sau trei zile înainte de plecarea lor, cred că era într-o Miercuri seara.

— În noaptea de 14 Martie, zise Arnold semnificativ. Altceva vreau să te întreb, Lucy. D. și d-na Nailsworth primeau mulți mosafiri?

— Nu prea d-le. Aveau în fiecare Sâmbătă câteva mese de bridge, când d. Nailsworth era acasă.

— D. Nailsworth a adus vreodată acasă cunoscuți de afaceri?

— Din când în când. A fost în deosebi un domn tânăr, care a venit vreo două sau trei Duminici la rând, cu puțin înainte de Crăciun.

Voinic, destul de bine și oacheș. Când dam la masă, îl auzeam vorbind foarte mult de Africa sau de un loc de felul acesta.

— Ai mai revăzut, Lucy, pe omul ăsta și în ce împrejurări?

Lucy se înroși.

— Cred că da, d-le. Adică...

Și ea urmă șovăind:

— ...Dacă nu mă înșel, căci pot să mă înșel, o săruta pe d-na Nailsworth.

Iși încheie repede de tot fraza ca și când s'ar fi hotărât că acesta e cel mai bun mijloc de a-și sfârși spusele.

CAPITOLUL XIII

Marrion și Arnold erau în aceeași stare ca și vânătorul când câinii i arată urma vânatului. Dar Arnold isbuti să-și stăpânească nerăbdarea.

— Lucy, ai putea să ne povestești ce s'a petrecut în seara aceea? întrebă el.

— Ei bine, d-le, urmă Lucy cu sfială, era într-o Vineri

aducându-i sus de mâncare. Doamna nu a coborât decât luni. Părea că îi e foarte rău; abia putea să vorbească. Și de atunci până la plecarea lor, d. Nailsworth n'a mai părăsit-o nici o clipă. O ducea la biroul său, oricând eșea cu mașina.

— Ce fel de mașină era?

— Domnul avea o mașină mare cu conducere internă, iar d-na Nailsworth una mică. D. Nailsworth a plecat Sâmbătă dimineața cu mașina mică.

— Și când au plecat împreună, pe care au luat-o?

— Pe cea mare. Au luat-o pentru o noapte cu două sau trei zile înainte de plecarea lor, cred că era într-o Miercuri seara.

— În noaptea de 14 Martie, zise Arnold semnificativ. Altceva vreau să te întreb, Lucy. D. și d-na Nailsworth primeau mulți mosafiri?

— Nu prea d-le. Aveau în fiecare Sâmbătă câteva mese de bridge, când d. Nailsworth era acasă.

— D. Nailsworth a adus vreodată acasă cunoscuți de afaceri?

— Din când în când. A fost în deosebi un domn tânăr, care a venit vreo două sau trei Duminici la rând, cu puțin înainte de Crăciun.

Voinic, destul de bine și oacheș. Când dam la masă, îl auzeam vorbind foarte mult de Africa sau de un loc de felul acesta.

— Ai mai revăzut, Lucy, pe omul ăsta și în ce împrejurări?

Lucy se înroși.

— Cred că da, d-le. Adică...

Și ea urmă șovăind:

— ...Dacă nu mă înșel, căci pot să mă înșel, o săruta pe d-na Nailsworth.

Iși încheie repede de tot fraza ca și când s'ar fi hotărât că acesta e cel mai bun mijloc de a-și sfârși spusele.

CAPITOLUL XIII

Marrion și Arnold erau în aceeași stare ca și vânătorul când câinii i arată urma vânatului. Dar Arnold isbuti să-și stăpânească nerăbdarea.

— Lucy, ai putea să ne povestești ce s'a petrecut în seara aceea? întrebă el.

— Ei bine, d-le, urmă Lucy cu sfială, era într-o Vineri

să-i revadă, dar se sili să-i ajute cât putu. Ei aflară că Nailsworth se ducea în toate zilele la laboratorul său, afară doar când avea întâlniri în altă parte și că în ultimul timp soția lui venise să-i ajute în lucrările lui. El lucra acolo uneori foarte târziu seara, laboratorul având o intrare deosebită. Pleca oricând voia. Neavând cheia, directorul nu-i putut lăsa să viziteze, cu atât mai mult cu cât d-l Nailsworth era foarte cârcotaș din pricina lucrărilor sale. Directorul era sincer, dar Arnold făcându-l să înțeleagă că la nevoie o să recurgă la un mandat de percheziționare, el propuse să-i lase să intre pe o ușă care dă în celelalte încăperi și care fusese închisă de mult. O făcea, spunea el, ca să înlăture o publicitate de prisos.

Câteși trei ajunseră la ușă și isbutind s'o deschidă intrară într'un culoar lung care se sfârșea la celălalt capăt, printr'o ușă obișnuită. De o parte a culoarului se afla o odăie care slujea de cămară, de cealaltă, laboratorul. Pardoseala era cam povârnită și un șanțuleț ducea la un bazin uscat.

Marrion îl observă îndată și fața lui luă un aer interesant, pe care directorul trebuie să-l fi văzut, căci se grăbi să-l lămurească:

— D-l Nailsworth făcea experiențe pe o scară mare s'întrebuința cantități de lichide neplăcute. Acid carbonic formol și chiar lapte. Era greu să împiedici să nu se verse din ele, așa că a fost nevoie de o astfel de instalație. În colț, e un robinet și un furtun care îngăduie să se curețe pardoseala repede de tot.

— Înțeleg, zise Marrion. Privirea lui pătrunzătoare vedea și alte amănunte: o bancă lungă de lemn, pe care era adunat un asortiment de diferite scule, un foarte mare hârdău de spălat și într'un colț o mașină cu gaz aerian, ca o enormă mașină de bucătărie. Apoi la celălalt capăt al odăii, un mare bidon de lapte gol. I-l arătă lui Arnold și-l cercetară împreună. Pe metal, erau bătute cuvintele „Goodfrey și Sprot, Chanterford”.

— De unde vine bidonul ăsta? întrebă inspectorul.

Directorul își aruncă o privire nepăsătoare.

— De bună seamă, dela furnizorii noștri obișnuiți, răspunse el. Întrebuințăm mult lapte pentru fabricarea galalitei. Nu știam că-i aici un bidon gol. Probabil că d. Nailsworth o fi uitat să-l ia. E ciudat că la punctat nu s'a observat că lipsește unul.

— O să trebuie să-l lăsați acolo unde e, răspunse Arnold.

Te rog să-l cercetezi și să-mi spui dacă vine dela unul din furnizorii Dvs. Apropiindu-se, directorul privi mai de aproape.

— „Goodfrey și Sprot”? zise el. N'am auzit niciodată de ei. Desigur că nu sunt furnizorii noștri obisnuiți. D. Nailsworth l-o fi luat el sigur.

Cum se cheamă localitatea? Chanterford? Dar...

Se opri deodată și privi speriat pe Arnold înfrozit.

— Bidonul acela în care s'a găsit un trup acum câțva timp! exclamă el. Mi-amintesc că am citit-o în ziare. Nu veneau dela Chanterford?

— Da, iar Goodfrey și Sprot erau proprietarii lui, răspunse Arnold. O să înțelegi dece doream așa de mult să vizitez laboratorul.

Îți amintești să fi citit în ziare descrierea unei perechi de ochelari?

— Nu prea citesc mult ziarele, dar îmi amintesc într'adevăr de așa ceva.

— Bine, zise Arnold. Uite montura ochelarilor, aruncă o privire asupra lor și spune-mi ce crezi.

Directorul luă ochelarii și-i sgârie puțin cu vârful unghiei.

— Nu-i os adevărat, exclamă el. E galalită, una din materiile pe care le fabricăm aici. Și e ciudat, dar mi se pare că am mai văzut o montură la fel.

— Unde? întrebă Arnold cu însuflețire.

— Chiar aici, la uzină. Și sunt aproape sigur că-i așa. N'am făcut-o chiar noi, dar unul din clienții noștri ne-a trimis-o rugându-ne să-i spunem dacă putem să-i furnizăm monturi la fel. Cum nu era exact aceeași materie pe care o fabricăm noi, d. Nailsworth a luat-o ca să descopere aceeași substanță. Izbutise. Dar de atunci n'am mai văzut ochelari așa.

— Când a fost asta?

— Acum aproape un an. Clientul căruia i le-am trimis ca mostră, i-a primit.

— Incă o întrebare. Cum venea dl. Nailsworth la lucru?

— Intr'o mașină mare. Când era aici, o puneă la adăpost în fața ușii laboratorului.

Incredințându-se că ușa era din nou bine închisă și lăsând vorbă să nu se atingă nimic, Arnold și Marrion se înapoiară la Scotland Yard unde începură să studieze tot ce aflaseră și ce urmau să facă.

— Reconstituirea a fost destul de exactă, zise Marrion.

Știm acum cine a ucis pe Faithorne și cum a făcut-o. L-a pus să vină la laborator, unde, după ce toate operațiile erau sfârșite, putea să facă să dispară urmele și să păstreze bidonul cât trebuia. N'a făcut decât o greșală.

— Care? întrebă Arnold.

— Aceea de a-și aduce soția cu el la laborator. Și ce groaznic să se găsească în aceeași odă cu amantul ei ciopârțit! Dar el nu îndrăsnea s'o lase singură și nici nu putea s'o țină mereu sub efectul morfinei. Dar ea a știut cu rar curaj să se folosească de împrejurări.

— Ce vrei să spui?

— Cheia dela hotel și montura ochelarilor. Ea o fi luat cheia cu care a sgâriat inițialele pe montura ce se găsea în laborator, inițialele trebuind să fie semnul de care s'a slujit ea dacă vreodată ar fi putut face să se descopere crima. Inchisă în laborator ea le-a strecurat în bidon.

— Nu vom mai avea ajutorul ei, spuse Arnold mâhnit. Trebuie să ne bazuim doar pe străduințele noastre. Acest Nailsworth trebuie să se afle undeva în libertate. Propun să răspândim pretutindeni și cât mai exact cu putință, descrierea lui.

— Bună idee. I-am putea lua urma din unul din cele două locuri. Se pare că a plecat cu soția lui din Sevenoaks într-o Vineri 16 Martie. Acolo-i punctul de plecare pe care trebuie să-l luăm noi.

— Cum a întrevăzut putința uciderii lui Faithorne, a și născocit pretextul unei călătorii în Noua Zeelandă și asta după descoperirea aventurii soției lui. D-na Nailsworth l-o fi crezut și a primit planul. Dece nu? Când ea avea de gând să fugă cel mai de vreme peste cinci săptămâni cu Faithorne. Chiar și după omor, Nailsworth a continuat să joace comedia. Socotea că e mai bine să dispară, până ce va fi trecut vâlva pricinuită de descoperirea trupului. S'o fi dus chiar până la Southampton, ca și când ar fi voit să se îmbarce pe „Antipodes”.

— De unde știi? întrebă inspectorul.

— Nu știu nimic, dar asta mi se pare mai mult decât posibil. Iar ai uitat mandatul? Soția lui l-o fi trimis a doua zi din Southampton. Și-o fi petrecut acolo noaptea de Vineri. Ea și-o fi închipuit că-i ultimul ei mijloc să comunice înainte de a debarca în Noua Zeelandă. Apoi, tocmai înainte de a se îmbarca, Nailsworth i-o fi spus că n'o să mai plece.

— Trebuie să știu unde s'au dus, zise Arnold.

Marrion făcu un gest că nu știe.

Rămâne ca tu s'o afli. Ai un punct de plecare, dar fi sigur că el trebuie să fi schimbat tot ce ar fi riscat să-l dea de gol.

Ți-a luat-o cu mult înainte. Trebuie să ai noroc în urmărirea ta.

Cât de puțin prielnic ar fi fost șansele, Arnold era hotărât să facă tot ce-o putea. Neavând imaginația prietenului său, el nu se bizuia decât pe stăruința lui îndrăcită. Simțea Scotland Yardul și posibilitățile lui în spate, și dacă ar fi fost nevoie să treacă țara prin ciur, ar fi făcut-o ca să-l regăsească pe Nailsworth.

Pentru început, urmând sfaturile lui Marrion, cerceta plecarea lui Nailsworth, la 16 Martie din Sevenoaks. Află astfel că Nailsworthii au uat cu ei vreo cufere grele, etichetate pentru Southampton. Cercetă în regisrele diferitelor hoteluri din acel oraș, dar nu află nimic, numele lor fiind schimbate probabil. Dar el se aștepta la asta și făcând descrierea lor amănunțită, le putu da de urmă la hotelul „Canute”.

În ziua de 16 Martie, o pereche cu numele de d. și d-na Northon sosiră acolo noaptea târziu. Trecu mult timp până să poată căpăta o descriere amănunțită, dar cei de acolo își aminteau bine că d-nei Norton nu îi era bine și se culcase cum sosise. D. Norton eșise devreme, iar d-na Norton se coborâ ca să roage pe portar să trimeată un comisionar să ia un mandat de 5 shilingi. Mai târziu, în timpul zilei, nu se putea stabili când, au plecat pentru o destinație necunoscută. Nimeni nu-și amintea să fi observat bagaje multe.

Arnold se întreba ce vor fi făcut bagajele. Din ancheta lui la sala de bagaje a docurilor află că un domn depusese acolo șase cufere mari și că le scosese a doua zi dimineata.

Slujbașul își amintea numele, căci era exact acela cu al nevastei lui.

Fu căutat apoi hamalul care scoase cuferele. Din fericire, el își amintea că dăduse cuferele la gara din Graet Western; fiindcă domnul n'avea decât un sigur bilet de întâia, slujbașul îi înștiință că o să trebuie să plătească un supliment mare. El părea nemulțumit. Cercetând apoi toaletele suplimentare bagajelor eliberate la data aceea, Arnold văzu că în dimineata de 17 Martie s'a plătit un ma-

re supliment pentru șase cufere însoțite dela Southampton la Oxford, via Nerburry, și Didcot.

Până aici, lucrurile mergeau bine. Fără nici o îndoială că aera vorba de Nailsworth, dar dece un singur bilet? Desigur că nu-și lăsase soția la Southampton? De altfel, personalul hotelului „Canute”, adevărate că au plecat împreună. Arnold se duse la Oxford. Din nou funcționarii gării îi fură de mare ajutor. Dar se petrecu un fapt ciudat. Bagajele sosiseră într'adevăr, dar nu le scosese nimeni.

Fuseseră depuse la obiecte nereclamate, unde se mai găseau și acum.

Arnold având împuternicire, puse să le deschidă: cele șase cufere nu cuprindeau decât ziare vechi și bolovani. Scârbit, el se înapoe la Londra cu acele cufere.

Marrion se afla la el acasă, unde Arnold îl găsi și-i povesti căătoria lui.

— Ceeace noi am fi putut prevedea, zise Marrion. Nailsworth menține până la capăt amăgirea. Sâmbătă dimineața trebuie s'o fi adormit pe d-na Nailsworth ca s'o facă să stea liniștită, dar obișnuită, doza nu și-a făcut efectul dorit și a putut să trimeată mandatul.

El s'a dus la gară, unde a scos un bilet pentru Oxford și în acelaș timp unul pentru Northam sau St. Denys.

A înregistrat bagajele cu biletul de Oxford, și s'a suit în tren ca să se creadă că pleca. Ajuns, să zicem la Northman, care-i la aproape o milă de docurile din Southampton, s'a dat jos și s'a suit liniștit în tramvai, înapoindu-se la hotel. Mai târziu, în timpul zilei, întovărășit de nevastă-sa s'a dus la locul pe care-l alesese dinainte.

— Toate astea sunt foarte bune, bombăni Arnold dar cum vrei să dau de locul acela?

— Tot prin raționament, răspunse Marrion. E o muncă de răbdare și de anchete îngăduind să găsim un amănunt aici, altul colo, ca să ajungi la un rezultat.

— Toată munca poliției e mai mult sau mai puțin așa, zise Arnold. Un joc de răbdare care nu lasă nimic pe seama întâmplării. Dar imaginația ta pătrunzătoare n'o să-mi vie cu nimic într'ajutor?

— Ca să-ți spun doar aceasta: Nailsworthii părăsesc Southamptonul la 17 Martie. D-na Nailsworth lasă un geamantan în taximetru la 28 și e ucisă la 29. Unde și-a petrecut soțul ei aceste unsprezece zile? Nu interesează unde. Dar adu-ți aminte ce am sugerat eu când s'a adus

geamantanul: că d-na Nailsworth a ajuns la Londra prin gara Victoria și că a plecat din nou prin Charing Cross. Fă o anchetă în împrejurimile acestor două stațiuni și o să afli poate ceva. Mai e acum și altceva: Nailsworth, acum că l-ai identificat ca fiind ucigașul, e afară din lege. El trăește deghizat și sub nume fals. N'o să îndrăsnească să se înfățișeze sub personalitatea lui adevărată, să scoată, de pildă, bani dela bancă.

— Deocamdată n'are nevoie; am luat informații. A scos dela bancă cinci mii de lire ca să-și plătească cheltuelile călătoriei în Noua Zeelandă.

Marrion dădu din umeri.

— Atunci, n'o să mai auzim vorbindu-se de dânsul, zise el.

CAPITOLUL XIV

Deși s'a răspândit, pe cât s'a putut mai mult, descrierea lui Nailsworth, Arnold nu putu afla nimic nou. Sute de inși fură interogați de inspectori răbdători, dar tuturor li s'a dat drumul, putând să-și dovedească identitatea.

Dar dimpotrivă, află dela un hotelier din Kent, după un raport al poliției, că un domn scrisese din Londra la 12 Martie ca să oprească o odaie pentru el și soția lui bolnavă. Scrisoarea, păstrată îngădui lui Arnold să recunoască scrisul lui Nailsworth sub semnătura de Norris.

D. și d-na Norris sosiseră cu trenul în seara de 17 Martie. În prima săptămână a șederii lor, d-na Norris a stat cea mai mare parte a timpului în pat. Soțul părea că ține mult la ea și n'o părăsise deloc. Cam pe la 28, îi fu mai bine și soțul ei o lăsă. Ieșise dimineata, lăsând-o în pat. Puțin după aceea, spre mirarea hotelierului, ea părăsi hotelul. Se întoarse după amiază, cu puțin înaintea soțului ei.

A doua zi, ca deobiceiu, urcă în odaia ei îndată după masă. Fu văzută părăsind hotelul câteva clipe mai târziu, cu pălăria și o haină de blană. Urcând la rândul său și negăsind-o, soțul întrebă și aflând că eșise, nu păru mirat. Spuse atunci că s'o fi dus probabil să-și vadă mama suferindă la Londra, dar o s'o urmeze, căci era prea slabă ca să călătorească singură.

A doua zi, d. Norris se înapoiă singur, spunând că nevastă-sa rămăsese lângă mama ei greu bolnavă. Impa-

chetă lucrurile și părăsi hotelul înapoiindu-se la dânsa. De atunci nu s'a mai auzit vorbindu-se despre ei.

Arnold înțelegea foarte bine care au fost telurile acestei călătorii. Intâia pentru geamantan, iar a doua care s'a încheiat printr'o crimă. Urma era din nou pierdută.

Unde era acum Nailsworth și cum să-l regăsească în mulțime?

Chiar Marrion obosise. Cu banii pe care îi avea, ucigașului îi era ușor să se ascundă. După părerea lui, s'o fi stabilit pe undeva, căci cu cât călătorea mai mult, cu atât era în primejdie mai mare să fie recunoscut.

Convorbirea lor se ținuse la Scotland Yard. Înainte ca Arnold să fi putut răspunde la observațiile lui Marrion, telefonul începu să sune. Luă receptorul și deodată fața i se luminează.

— Bine, zise el. Viu numaidecât.

Apoi, întorcându-se către Marrion:

— O comunicare a postului de poliție din Fulham, zise el. Spun că au o știre însemnată în afacerea bidonului cu lapte. Vii?

Graba cu care primi Marrion, artă cât de mult se interesa de caz. Luară o mașină și fură primiți la postul din Fulham de Walker, inspectorul de serviciu, un vechi prieten al lui Arnold.

— Ei bine, amice, cred că mica ta problemă e deslegată, zise el vesel.

— Cum! exclamă Arnold. Vrei să spui că l-ai găsit pe Nailsworth?

— Intocmai. Vrei să-l vezi?

— Cred și eu, răspunse Arnold. E destul de mult timp decând doresc să dau de el.

— Urmează-mă, zise Walker.

— Dar, în loc să-l ducă spre celule, cum se aștepta Arnold, eșiră în stradă.

— Ia spune-mi, unde mergem? întrebă Arnold mirat.

— Nu așa departe, vreo două sute de yarzi și vom fi îndată acolo.

Marrion și Arnold îl urmară în tăcere pe Walker. Ajunseră într'o ulicoară unde se aflau prăvălii. Pe una era scris „De închiriat“, dar ușa era deschisă și o păzea un agent.

Walker intră în prăvălie; ceilalți îl urmară. Ajunseră în odaia din dos unde lumina pătrundea anevoe printr'o

fereastră îngustă. Lui Arnold îi trebuiră câteva clipe până să se deprindă cu penumbra.

Văzu atunci, în mijlocul încăperii, trupul prăbușit al unui bărbat.

Walker rânji:

— Uite 'tipul pe care îl căutați, zise el. Din nefericire, n'o să aveți plăcerea să-l vedeți spânzurat. S'a spânzurat singur. Dacă vreți amănunte: „Addis, strigă el, spune-i inspectorului ce știi“.

Agentul de pază, care intrase începuse:

„Pe la ora 18 și 10, treceam la capătul străzii, când văzui un om care alerga spre mine. M'am oprit ca să văd ce-i cu el. Mi-a spus că în prăvălia asta s'a spânzurat un om. L-am însoțit și intrând în încăperea asta, am văzut un om spânzurat de o frânghie. Convingându-mă că e mort, l-am deslegat.

— Dacă n'ar fi fost, l-ai fi lăsat, zise Arnold cu nerăbdare.

Ridicând capul căzu un cârlig de care mai atârna o bucată de frânghie. Ochii lui, obișnuiți cu întunericul, priviră forma depe jos. Era trupul unui bărbat sdravăn, cu părul tăiat scurt, și având o barbă căruntă. Hainele lui, deși vechi, erau curate și în bună stare. Mai avea în jurul gâtului, nodul cu care se spânzurase înainte ca Addis să fi tăiat frânghia.

— I-am scotocit buzunarele și nu mai încapă nici o îndoială asupra identității lui, zise Walker. Uite, în colțul ăsta lucrurile pe care le-am găsit.

Arnold le cercetă. Era un lanț de chei, o chee aparte, câteva monede de argint și o tabacheră cu două țigări, o cutie cu chibrituri, un ceasornic de aur pe care erau săpate inițialele C. N., un permis de conducere pe numele de Charles Nailsworth și adresa din Sevenoaks, și însfârșit, un plic cu o foaie de hârtie îndoită.

Arnold scoase hârtia și văzu că-i acoperită cu câteva fraze ale unui scris pe care-l învățase de mult să-l recunoască la întâia aruncătură de ochi.

„Tuturor acelora pe care îi interesează asta: Subsemnatul, Charles Nailsworth, din Sevenoaks și dela „British Plastic Products“ Ltd., am hotărît să mă sinucid. Imi dau seama că pot să fiu oricând descoperit, ceeace ar face să fiu prins de poliție. Decât să fiu mereu astfel în primejdie, îmi prefer să aranjez treburile în felul meu. Nimeni altul nu-i răspunzător. Charles Nailsworth.

— Asta-i! zise Walker când Arnold puse scrisoarea la loc în plic.

Nu poți găsi o identificare mai vădită. Omul a fost cuprins de spaimă, așa cum se întâmplă adesea și și-a pus în cap s'o ia înainte călăului. Păcat, dar viața nu i se mai poate înapoia.

Arnold nu răspunse. Sta în fața trupului și încrunta sprâncenile. Marrion avusese dreptate. Nailsworth era cu totul schimbat. Părul pieptănat ca o perie, barba aspră, haine eftine, totul contrar aparenței pe care o avusese. Cuprinsul buzunarelor și scrisoarea, nimic nu mai lăsa să dăinuiască vreo îndoială. Mai rămâneau câteva puncte de lămurit.

— Ce s'a făcut cu acela care l-a chemat pe Addis? Unde s'a dus?

— Nu stă departe, e un fel de agent de imobile, locuiește la colț.

Dacă vreți, haidem să-l vedem și o să auziți ce o să spună.

Se duseră acolo și găsiră un omuleț, gros și scurt, care folosisese desigur wiski-ul ca leac împotriva loviturii pe care o suferise. Cele ce spunea, erau puțin cam nelămurite, dar dădură de rostul povestii. Un om venise după amiază, spunând că vrea să închirieze prăvălia pentru fiul lui care se căsătorise. Omul era înalt, vorbea bine. Era destul de vârstnic, avea bătăi și schiopăta puțin.

— I-am dat toate lămuririle, iar el a luat cheia ca s'o vadă, zise agentul de imobile; trebuia să mi-o aducă la plecare. Abia când trebuia să închid, dactilografa mea mi-a amintit că cheia nu-mi fusese înapoiată. Mi s'a părut ciudat. M'am dus la prăvălie. Ușa era închisă, dar nu încuiată. Am putut să intru și cum nimeni nu răspundea la chemările mele, am înaintat și am văzut acea priveliște grozavă a unui om bălăbănindu-se de capătul unei frânghii. Am ieșit să chem poliția.

Faptele erau destul de limpezi. Arnold observă schiopătatul pe care Nailsworth îl adoptase ca să-și completeze deghizarea.

Când se înapoiară la prăvălie, Marrion îl trase la o parte și-i vorbi.

— Pot să-i pun o întrebare lui Addis? întrebă el.

— Întreabă-l tot ce poțtești, răspunse Arnold.

Folosindu-se de această încuviințare, Marrion se apropie de Addis;

— Înainte de a fi tăiat frânghia, ai observat distanța care despărțea picioarele de pământ?

— Cam vreo 60-70 de cm. răspunse repede de tot agentul de poliție. Marrion mulțumindu-și astfel curiozitatea, Arnold adună lucrurile găsite în buzunarele spânzuratului și se înapoiară la Yard.

— Totu-i limpede, zise Arnold. Nailworth, fiindu-i teamă că o să-l arestăm, și-a făcut seama.

— Simplu ca totul, răspunse Marrion. Afacerea bidonului s'a încheiat. Dar n'ai observat nimic în dosul prăvăliei?

— Nu era nimic de observat, încăperea era goală, afară de trup și lucrurile înșirate pe jos. Recunoaște-mi cel puțin însușirile de observație mediocre.

— Foarte bine, zise Marrion, era goală și tocmai asta m'a isbit.

— Ce credeai să găsești în dosul unei prăvălii goale?

— Era ceva de găsit acolo, zise Marrion. Gândește-te puțin.

Stăruința lui Marrion părea să întărească pe prietenul său.

— Să mă gândesc? exclamă el. La ce dracu vrei să mă gândesc? Un om găsit spânzurat într'o încăpere, goală. Ce vrei mai mult?

— Imi trebuie, spuse Marrion foarte serios, lucrul pe care s'a cățărat ca să-și treacă nodul în jurul gâtului.

Arnold îl privi mirat. El continuă totuși:

— Lipsește o verigă. Găsești un om spânzurat, cu picioarele la vreo 60 cm. deasupra pământului și în mijlocul unei încăperi. Cum a putut să se agațe singur de tavan? Dacă a isbutit n'a făcut-o decât urcându-se pe ceva. de cel puțin 60 cm., trecându-și frânghia în jurul gâtului, apoi împingând acel lucru. Ce s'a făcut deci cu acel lucru?

Nu se putea tăgădui logica acestui raționament. Arnold, venind să răspundă, zise:

— O fi intrat cineva în prăvălie și l-o fi luat. Nailworth a avut cheia pe la ora cincisprezece, iar agentul de imobile n'a venit s'o caute decât la ora 18. A fost destul timp ca cineva să intre și să ia lucrul, un scaun de pildă.

Marrion clătină din cap:

— De obicei, nu se fură scaune în locurile unde e un om spânzurat.

După părerea mea, nu-i o sinucidere, ci o crimă.

— Crimă! exclamă Arnold. Vrei să spui că Nailsworth nu s'a spânzurat, ci că l-a omorât cineva?

— Nu, nu vreau să spun asta, răspunse încet Marrion. Pretind că Nailsworth a săvârșit al treilea omor. De unde știi că cel spânzurat e chiar Nailsworth?

— De unde știu? zise Arnold arătându-i lucrurile înșirate pe masă. Privește scrisoarea, scrisă de mâna lui. Vrei să-ți dau și alte amănunte? Țigările pe care le fuma chiar când intrupa pe omul cu roaba, ceasornicul cu inițialele lui, permisul de conducere pe numele ui? Ce vrem ai mult?

— E aproape prea mult, răspunse Marrion. Inchipuește-ți că eu doresc să-mi dovedesc moartea mea, ca fiind singurul chip să nu mă mai urmărească poliția. Caut pe cineva care seamănă cu mine, nu-i prea greu, căci la o adică, nimeni nu mă cunoaște bine de tot, cel puțin deajuns ca să-mi recunoască un semn particular al trupului meu. Găsindu-l îl aduc la prăvălie. Acolo, o lovitură cu un sac de nisip (și eu știu să umblu cu el) și l-am dat gata.

Apoi, îl spânzur și-i umplu buzunarele cu lucrurile mele. Scotland Yardul își freacă mâinile pentru sfârșitul unui caz plictisitor, iar eu pentru liniștea mea regăsită. Și cred că tocmai așa a făcut și Nailsworth.

— Dar dacă nu-i Nailsworth, cine-i spânzuratul?

— Nu știu nimic. Dar dacă aș fi fost Nailsworth, aș fi căutat pe un vechi osândit de care nimeni nu se mai sinchisește. În locul tău, aș lua amprente mortului. Vei găsi poate o indicație. Orice ai face, publică îndată moartea lui Nailsworth. Asta o să-l facă să se creadă în siguranță, iar siguranța duce câteodată la nesocotință. Acuma, haidem să mâncăm, că nu mai pot de foame.

A doua zi, Arnold urmând sfatul lui Marrion, află că mortul era un oarecare Sam schiopul.

Primise un glonte în genunchi. Luă cu el la morgă pe un inspector, care-l cunoscuse pe vremuri, și acesta, fără să-l recunoască formal, căci nu-l mai văzuse de mult și Sam putuse să se schimbe dela ieșirea lui din închisoare, îl identifică ridicând cearceaful.

— Aș pune rămășag pe pensionarea mea, zise el, că-i într'adevăr el, Sam schiopul. Uite, la genunchi, cicatricea rănii.

Fu unica siguranță pe care o căpătă Arnold. Trupul fu arătat directorului și secretarului uzinei, „British Plastic

Products Ltd.” Ei se mirară că mortul semăna atât de mult cu Nailsworth. Mai spuneau, ceeace putea pricinui încurcături, că Nailsworth fusese rănit în război, dar nu știau în ce parte a trupului. Mai mult, ei mărturisiră că i se întâmpla uneori să șchioapete puțin de tot.

Mereu se ivea aceeaș greutate, cu care inspectorul era obișnuit să aștepte o mărturisire neîndoioasă și precisă. Spânzuratul putea fi Nailsworth, dar deasemenea putea să nu fie. De altfel amprente și rana dela genunchi păreau să dovedească într'adevăr că mortul era Sam schiopul.

— Caută să pătrunzi latura psihologică, spunea el. Dacă mortul ăsta este Nailsworth, spânzurându-se, tot ce a căutat era să-ți scape cât mai ușor. Dece și-ar fi bătut capul să scrie o scrisoare? Dece să fi ales, ca să-și umple buzunarele, toate lucrurile cari l-ar fi putut, cu siguranță, identifica? Ca să te liniștească? Deloc. Căci, pe de altă parte, dacă nu-i el, a luat toate măsurile ca să te poată convinge de contrariul.

— După tine, ce s'a întâmplat eri după amiază în prăvălie? întrebă Arnold.

Mai întâiu, Nailsworth s'a pus în legătură cu Sam schiopul, pentru că îi semăna. În ce scop, nu știu, rămâne s'o afli tu. El o fi cunoscut trecutul lui Sam și i-a propus o afacere în care să câștige amândoi. Ca s'o discute în voe, i-a propus prăvălia asta și i-a dat întâlnire pentru ora trei și jumătate după amiază.

Sam cade în cursă. Nailsworth îl omoară, scoate frânghia pe care o avea pregătită și-l spânzură cu ușurință, căci, gândește-te, el trebuie să fie voinic, n'a mișcat, din loc cu ușurință, bidoanele pline? Dar uită să lase un scaunel, un scaun, sau chiar o ladă goală, ca să justifice spânzurarea. Și asta mi-a trezit atenția.

Arnold recunoscuse dreptatea prietenului său.

— Cred că-i așa, zise el, imaginația e cu adevărat de prisos dacă nu știi s'o călăuzești. N'ai putea bănuși unde se ascunde acum Nailsworth?

— Nu pot, răspunse Marrion. Dar tu ai o indicație, dacă știi s'o urmezi. Caută să afli unde se afla în ultimele zile Sam și vei da de urma lui Nailsworth. Dar ia-o domol, nu lăsa să se îndoească Nailsworth că nu crezi în moartea lui, altfel îl pierzi pentru totdeauna. Apoi, el trebuie să fi locuit undeva. Alaltăeri după amiază, trebuie să fi fost cunoscut sub un nume oarecare. O fi șters-o în clipa mor-

ții lui Sam și această coincidență o să trezească atenția. Vei afla că d. Norris sau altul, s'a înapoiat acolo unde locuia și trăește liniștit.

— Așa-i, admise Arnold. O să mă duc să dau o mică raită în lumea pungășilor, și asta numaidecât.

Arnold cercetă de aproape lumea pungășilor. Cutreeră Londra ca să afle știri despre Sam Schiopul și despre aceia cari ar fi putut fi în legătură cu el. Dar osândiții sunt pișicheri și nici unul nu recunoștea că ar fi cunoscut pe un stricat atât de afurisit ca Sam.

Arnold putu să afle totuși câteva mici amănunte cari îi îngăduiră să reconstitue viața pe care a dus-o Sam, de când eșise din închisoare. Se părea că luase parte la câteva spargerii și alte daraveri de felul ăsta, dar nimeni nu putea să spună unde locuia, așa cum se părea că aproape nici nu se observă dispariția lui neașteptată. Fi-rește Arnold era amărât de negliobia lui, dar Marrion părea încântat de această situație.

— Trebuie să recunoști că Nailsworth e meșter de crime, zise el. Nu numai că găsește un om care îi seamănă, încât te poți îndoi și acum dar alege un tip a cărui lipsă nimeni nu o observă. E într'adevăr o lovitură de maestru!

Inspectorul nu împărtășea admirația prietenului său.

— Afacerea asta cere multă bătae de cap, zise el. Găsim urma păcătosului ăsta, apoi ea piere cu desăvârșire. S'ar spune că poate să se facă nevăzut când vrea. Imi vine aproape să cred că s'a spânzurat într'adevăr și să las totul baltă.

Totuși, câteva zile după pornirea asta de pesimism furios, o întâmplare îl puse iar pe Arnold pe urma cea bună. Un agent de serviciu la Bayswater, zărise dis de dimineată pe un ins. care se furișa într'o casă. Observând ceva care-i umfla pardesiul, se apropie. Omul începu să fugă, dar agentul îl ajunse. Când îl cercetă, descoperi că umflătura pardesiului era un pachet de bijuterii de preț.

Se întâmplă ca făptașul să fie o veche cunoștință a poliției și se numea Louey Zâmbărețul. Se plângea de nenorocul lui, tot făcând socoteala ce pedeapsă îl așteaptă. Într'o clipă de neatenție, îi scăpă vorba că a fost arestat tocmai când avea de pus la cale ceva, cu unul din vechii săi tovarăși de meserie.

Fu silit să dea lămuriri și făcu să se înțeleagă că o tăcere ne la locul ei ar putea să îmboldească memoria Yardului asupra faptelor din trecut, cari altfel ar fi uitate. El

sfârși prin a mărturisi că prietenul său nu era altul decât Sam Schiopul. Numele ăsta îi făcu să-l cheme îndată pe Arnold, care se duse în celula lui.

— Ascultă Louey, zise el, pe ton confidențial, dacă te porți cum trebuie, pot să te ajut. Nu-ți fie teamă să vorbești, n'o să pățești nimica.

Louey privi pe inspector cu bănuială.

— L-ați arestat? întrebă el.

— Nu te privește. N'o să-l mai vezi niciodată pe Sam. Ți-o făgăduiesc.

Vorbește-mi mai de grabă despre ce puneai la cale cu el.

— Sam a fost cu ideea. Intr'o zi l-am întâlnit din întâmplare la „Frunza de trifoi”, pe lângă Bermondsey. Mi-a spus că lucrează în docuri. Căuta un prieten ca să-l ajute și dacă vreau, o să împărțim.

— Și ai primit? Cine i-a dat pontul?

— Ei bine, domnule Arnold, e o poveste caraghiosă. Sam mi-a povestito. Era la cârciumă, pe lângă Haxton, când a intrat un tip. Semănau ca două picături de apă, ai fi spus că sunt gemeni. Tipul începu să râdă și îi dădu de băut ca să sărbătorească asemănarea. Au golit împreună un pahar sau două, când Sam primi o lovitură.

— O lovitură? Ce fel de lovitură? întrebă Arnold.

— Tipul i-a spus că știe cine e și-mi vorbi de lovitura care l-a dus în închisoare acum câțiva ani. Sam se sperie grozav, dar celălalt i-a spus să n'aibe nici o teamă, că n'are nici în clin, nici în mănecă cu poliția, că e căpitan de marină comercială, că urzea o lovitură și că era în căutarea unui tip care să-l ajute.

— Un căpitan în retragere? Unde locuia?

Louey zămbi cu șiretenie.

— Nu i-a spus lui Sam, dar Sam e șmecher. L'a urmărit când s'au despărțit și l-a văzut intrând într'o casă din Malthose Street, Chalk Farm. S'a slujit de o chee, ca și când ar fi fost la el acasă, Sam s'a informat și a aflat că acea casă era locuită de o femeie care închiria odăi și că tipul sta acolo de câteva săptămâni, sub numele de căpitanul Norbury. Nar nu se știa mare lucru despre el.

Toate astea îi părură în ordine lui Sam. Dar îl supăra de unde știa acel Norbury atât de multe despre dânsul. Nu făcuse nimic dela eliberarea lui și lăsase să-i crească barbă. Credea că nimeni nu o să-l recunoască, afară prietenii lui.

— Dintre care faci și tu parte, Louey. Unde locuiește acum Sam?

— Pe cuvântul meu dacă știu, răspunse Louey clătinând furios din cap. Aș spune-o dacă aș ști, dar Sam nu spunea nimănui unde stă.

Își schimbă locul în fiecare săptămână. Și când voia să vadă pe cineva, îi spunea unde îl găsește. În felul ăsta a întâlnit el pe căpitan.

— S'au văzut de mai multe ori?

— Da, după câte mi-a spus Sam. Intr'o zi, tipul i-a spus că are să-i ceară ceva, dar că nu vrea să-i spue în cârciumă. Ii propuse un loc, o prăvălie goală de pe lângă Fulham. Trebuia să-l întâlnească acum mai bine de o săptămână, dar de atunci nu l-am mai revăzut pe Sam.

— Nu, Louey, a fost împiedicat pe veci. Ia spune, Sam avea părul ca o perie, o barbă aspră și o rană la genunchi.

— Da, așa-i, d-le Arnold. Dar ce a făcut?

— A pornit în veșnicie. Prietenul lui, căpitanul Norbury l-a omorât în prăvălia aceea. Și Norbury este tipul căutat pentru daravera cu bidonul de lapte, de care vei fi auzit vorbindu-se. Mulțumesc, Louey, o să ții seamă de asta. Bizue-te pe mine.

— Mulțumesc domnule Arnold. Atunci l-a curățat și pe Sam? Nădăjduesc că o să puneti mâna pe el și că o să fie spânzurat.

— Poți să ai încredere în mine, Louey. Eu cercetez chestia asta, zise Arnold părăsind celula.

Inspectorul nu pierdu timp și se duse îndată la comisarriatul din Chalk Farm. I se spuse că la Malthouse Street, 17, trăia o femeie, d-na Cater, care închiria odăi. Se știa că are un fost ofițer de marină, dar poliția nu știa cum arată și de cât timp stă acolo.

El se duse la casa aceea, însoțit de un agent. Întrebă pe femeie de căpitanul Norbury. Ea îi spuse că a ieșit și că nu știe cât o să lipsească. I se părea un chiriaș tare cum se cade și nu-și dorea altul mai bun.

— Imi pare rău că mă părăsește, dar a fost angajat la Hull, adăogă ea.

— V'a părăsit? întrebă iute Arnold.

— M'a vestit azi de dimineață, răspunse, dar geamantanele sale mai sunt încă aici, și a spus că vine diseară să le ia. Are să lipsească toată ziua, având de orânduit niște afaceri la Londra.

— Când s'a mutat la d-ta?

— Stai puțin! Era pe la sfârșitul lui Martie, da, în 30. Imi aduc aminte. A sosit seara și mi-a cerut o cameră. Eram foarte încântată să i-o închiriez, căci stăteau goale de mult.

— Nu i-ai cerut nici o deslușire?

— Deloc, am văzut că-i un domn din lumea bună. Dealtfel, mi-a dat cinci lire înainte.

— Nu l-ai întrebat nici măcar de unde venea?

— N'aveam la ce. Seara, el mi-a spus că abia debarcase. Sosisnd în port, o lampă a explodat în cabina lui și îi arsesese fața. Avea capul înfășurat în pansamente pe care le-a purtat destul de multă vreme. Își petrecea toată ziua citind ziarele. Nu eșea decât seara și doar din când în când.

Arnold înțelegea foarte lesne purtarea lui Nailsworth. Se ferea de bună seamă de lumina zilei și era ușor de înțeles de ce era atât de cufundat în citirea gazetelor. Sosisse a doua zi după uciderea soției lui, și cu toate că va fi putut să capete arsurile când dăduse foc la Marrion, Arnold socotea mai curând să-și acopere fața așteptând să-i crească barba.

— În timpul șederii lui, l-a căutat cineva? întrebă inspectorul.

— Nu, niciodată. Spunea că nu cunoaște pe nimeni la Londra.

Mi-a spus că, după ce o să se odihnească, o să scrie prietenilor săi, în Nordul Angliei și c'ă o să caute să facă ceva. Nu că ar fi avut nevoie de bani, părea să aibă destui, dar spunea că nu poate să trăiască în trândăvie. Imi pare foarte rău că pleacă.

Spre marea desnădejde a d-nei Cater, Arnold stărui să vadă încăperea. El cercetă geamantanele, dar nu găsi nimic care să poată trăda identitatea lui Nailsworth. Părăsi casa, lăsând un agent de pază la ușe.

Se înapoie la postul de poliție și telefonă la Yard și lui Marrion. Era hotărât să-l aresteze pe Nailsworth, dar își dădu seama că ăisbânda lui n'avea nici o siguranță. Povestea cu Hull nu era pentru Nailsworth decât o chichiță ca să schimbe locul, de teamă să nu fie descoperit.

Arnold își dădu seama că avea două șanse contra lui: mai întâi ca Nailsworth să nu se înapoieze să-și ia geamantanul și asta era posibil, căci își împrăștiase bagajele; apoi ca prezența unui agent să nu-i trezească bănuelile. Nu putea face nimic contra primei, dar se răzgândi și

retrase agentul, așeză la fiecare capăt al străzii Malthouse inspectorii în civil, cu porunca să nu se apropie de numărul 17 și să aresteze pe oricine ar încerca să intre sau să iasă din casă, așteptând înapoierea lui.

În timpul după amiezii, Marrion se întâlnește cu Arnold la comisariat. Apoi începu o lungă și chinuitoare așteptare. Din când în când un inspector venea să-și dea raportul. Unul sau doi furnizori veniseră la numărul 17 dar seara se lăsa fără ca Nailsworth să dea vreun semn de viață.

Cam pe la orele nouă seara, Arnold își pierde răbdarea. Era nervos și fierbea de nerăbdare.

— Iar ne-a scăpat printre degete, zise el. În orice caz, m'am săturat să tot aștept. Haide, vino cu mine în strada Malthouse, să riscăm.

Cădea o ploaie fină și pe stradă era puțină lume, ceea ce era în folosul lor. Numărul 17 făcea parte dintr'un șir de căsuțe și se recunoștea după o grindă lumina deasupra unei uși.

Ei meraseră pe celălalt trotuar, oprindu-se când o umbră grăbea pe stradă. Dar nici unul din trecători, nu aruncau nici măcar o privire numărului 17, nici celor doi oameni. Toți erau prea grăbiți să se adăpostească de ploaie.

În sfârșit, un taximetru pătrunse în strada Malthouse. Se apropie, cauciucurile fășâind pe strada udă. Șoferul scotea capul, necunoscând numerotarea străzii, apoi zăbind numărul deasupra grinzii, se îndreptă spre casă.

Arnold se grăbi și se află lângă portieră, când se deschise ușa mașinei. Auzind un glas plăcut spunând șoferului: „Așteaptă aici numai cinci minute”, și un bărbat înalt și voinic coborâ pe trotuar.

Semăna atât de mult cu cel găsit spânzurat în dosul prăvăliei, încât Arnold rămase incremenit. Talia, trăsăturile, barba, erau la fel. I se părea că-l vede înviaț pe Sam; apoi își reveni. Intinse brațul și-l cuprinse pe celălalt de umăr.

— Charles Nailsworth, te arestez, zise el aspru.

Ceeace urmă, i se păru lui Marrion care sta la câțiva pași în urmă, că a ținut cât sclipirea unui fulger.

Bărbosul se întoarse și dădu un pumn în bărbia lui Arnold. Inspectorul se dădu înapoi, alunecă pe stradă și se prăbuși. Agresorul nu se opri să-și privească biruința, ci alergă spre taximetru.

Marrion ridică pe Arnold încă amețit de lovitura căderii și-l împinse în taximetru, sărind alături de el:

Urmărete-l, strigă el șoferului.

Șoferul văzând că-i scapă clientul, nu discută, dar strada strâmtă îl sili să manevreze și înainte de a fi pornit în direcția luată de fugar, se pierdură clipe prețioase și taximetrul mai era încă la câțiva metri când Nailsworth dădu peste inspectorii în civil, dela capătul străzii.

Întâlnirea lor fu scurtă. Oamenii cari erau prea departe, ca să poată pricepe ce i se întâmplase lui Arnold, înaintară neîncrezători ca să închidă calea fugarului. Nailsworth nu căuta să-i înlăture: se repezi în ei și, ajuns la câțiva pași, scoase ceva din buzunar pe care-l răsuci în aer. Se auzi o lovitură surdă și un om se prăbuși mort. Șoferul scoase un țipăt și apăsă pe accelerator. Mașina intră într-o stradă mai însuflețită, gata gata să ciocnească un autobuz. Nailsworth, fiind înaintea lor cu vreo treizeci de yarzi, se strecură cu ușurință printre mașini și o luă în goană pe șosea.

Dar șoferul se prinse în joc. În ciuda regulamentelor, el își urmărea prada ca un câine vânatul. Mașina câștiga teren și se afla în dreptul omului. Arnold, care-și revenise în fire, deschise portiera și se pregătea să sară.

Se părea că Nailsworth studiase terenul, căci se întoarse deodată într-o parte, ajunse pe trotuar pe care alergă până la o cafenea puternic luminată, unde se afla un grup de oameni cari se dădură deoparte în fața goanei sale nebune. El trecu de ei și porni ceva mai departe, într-o trecătoare îngustă, care despărțea cafeneaua de clădirea vecină.

Dar Arnold și Marrion, împreună cu șoferul care-și părăsise mașina erau pe urmele lui. Grupul, de care trecuse Nailsworth, părea a se împotrivi trecerii lor, ceeace le răpi câteva clipe, iar Nailsworth și ajunse la celălalt capăt al trecătoarei când ei pătrunseră înăuntru.

Ei socoteau că o să-l prindă, căci pasajul era înfundat, capătul celălalt fiind închis printr-o barieră de lemn, peste care se putea trece. Ei încetiniră goana, așteptând ca celălalt să se întoarcă.

Nailsworth nu încetini și într-o străfulgerare lui Marrion i se păru ciudat ca el să se fi vârat astfel într-o capcană. Ajuns lângă barieră, el continuă să fugă cu aceeași iuțeală, ținând doar umărul într-o parte; se auzi un scârțâit și Nailsworth pîri în întuneric de cealaltă parte.

Cei trei urmăritori se repeziră prin spărtură și părură deodată că au fost cufundați într-o lume populată de mari

forme negre mișcătoare și de o mulțime de lumini care clipeau. Marrion își dădu seama că în fața lor se afla un spațiu liber. El reîncepu urmărirea, când își lovi piciorul de ceva tare și se întinse pe pământ.

Ridicându-se, plin de vânătași, mâna-i atinse o bucată de metal. Era destulă lumină ca să vadă o linie ferată. Auzi deodată lângă el un vagon care luneca pe șine și se lovi de o bară cu un sgomot de tampoane.

Un tren manevra. Se aflau pe linii ferate de garaj.

Deodată, se crezură în iad. Arnold care nu se vedea, fluerase. Ca un fel de răspuns, o mașină începu să scoată aburi și să șuere la rându-i. Oamenii de echipă strigau și un auto motor greu se lovi de o bară. Tampoanele, unele după altele se ciocniră într'o succesiune nesfârșită de zângăniri sgomotoase.

Marrion începu să alerge în direcția de unde venea flueratul lui Arnold. Se simți deodată prins din spate. Era șoferul. Se recunoscă îndată.

— Numai o clipă, domnule, zise omul abia trăgându-și sufletul, toate astea merg bine, cel puțin?

Intrebarea cu două înțelesuri făcu pe Marrion să râdă. Dimpotrivă, lui se părea că toate merg prost. Insemna să te sinucizi alergând în necunoscut, cu vagoane venind din toate părțile.

Pe Arnold îl pierduse de multă vreme. Fluerăturile încetaseră de mult și nu mai știau de unde auzise ultimele.

Șoferul și el șovăiră tot cercetând bezna în care erau cufundați, nervoși și pândind formele negre ale vagoanelor din jurul lor.

Deodată, se întâmplă o minune. Vreun hoinar deștept, bănuind pricina acestui sgomot, aprinse lămpile electrice. Lumina crudă întretăiată de umbre negre, înlesnea puțința de a vedea. Marrion sări înapoi în clipa când trecea un furgon pe linia pe care sta el. După trecerea lui, îl văzu pe Arnold la o sută de yarzi înaintea lui, alergând urmat de o ceată de mecanici, șoferi, oameni de echipă.

Strigătele lor înăbușeau chiar sgomotul locomotivelor.

În tinerețea lui, Marrion fusese un foarte bun alergător. Ii fu dar lesne să-i ajungă pe ceilalți. Zări atunci pe Nailsworth care alerga cu ușurință și-și păstra avansul. Se îndrepta spre celălalt capăt al liniilor de garaj, părând că are un țel precis.

El se feri foarte ușor de numeroase piedici, trenuri o-

prite, bare în mișcare, până ce ajunse la un șir lung de vagoane.

Unul dintre ele, un vagon lung de lapte, cu o ușă care aluneca, deschisă la fiecare parte, se afla tocmai în fața lui. Scopul lui era limpede: voia să sară prin el. Se cățără deci prin ușa din partea lui, când soarta îi fu împotrivă. Un om din echipă, dându-și seama ce se întâmplă și văzând direcția luată de Nailsworth, isbutise, venind în sens invers, să deschidă ușa și să pună zăvorul, înainte ca Nailsworth să fi ajuns la ea. Dânsul fu deci prins în vagon și fuga oprită pe neașteptate.

Repede ca fulgerul, el se înapoe și se pregătea să sară prin ușa pe care intrase, dar Marrion și Arnold nu mai erau decât la câțiva yarzi și el le-ar fi căzut în brațele lor. Cu un strigăt de mânie, se retrase în colțul întunecos al vagonului. Nici Arnold, nici Marrion nu stătură pe gânduri. Se cățărară în vagon, urmați de ceata care era în spatele lor. Inspectorul avea o lampă electrică, unul sau alți doi oameni aveau lanterne. Intr'o înțelegere perfectă îndreptară luminile lor spre silueta a pândă în picioare într'un colț.

Infățișarea lui era amenințătoare și, la lumina pâlpâitoare, în spațiul acela restrâns, părea căpcăunul din basme. Infruntând pe urmăritori, cu înfățișare sălbatecă, ochii îi străluceau ca niște puncte de foc. Cu mâna dreaptă învârtea sacul de nisip. Un cilindru lung de aproape patruzeci de centimetri. La cea mai mișcare a grupului în fața sa, el se apleca înainte cu o înfățișare înfiorătoare. O clipă sau două, fu o tăcere apăsătoare, întretăiată de răsuflările gâfâinde. Apoi, glasul lui Arnold răsună ciudat în vagonul gol:

— Haide Nailsworth, partida e sfârșită. Ai avut ce ți se cuvenea pentru banii tăi. Predă-te în liniște.

La numele de Nailsworth se auzi un sgomot de glasuri înăbușite, Nailsworth, omul căutat pentru omorul în legătură cu bidonul de lapte!

— Dar nu, nu-i el, s'a spânzurat acum câteva zile. Doamne! cât e de urît, dar n'aș vrea să am deaface cu el.

Nailsworth continua să învârtească măciulia lui, rânjind sălbatic. Situația era încurcată. Năvălind toți peste el, l-ar fi doborât cu siguranță, dar asta ar fi însemnat mai mulți grav răniți.

Marrion aruncă o privire în jurul lui. Unul din fochiștii care se alăturaseră urmăritorilor, avea o bară de fer

scurtă și groasă. Marrion întinse mâna și omul i-o dădu fără să mai stea pe gânduri.

Apoi, Marrion veni în fața fugarului, cu o mișcare neașteptată și iute, făcu un pas înainte, ridicând bara spre a lovi. Nailsworth fu tot atât de iute. Măciuca de nisip se ridică spre a omorâ pe Marrion. Intărâtarea celor de față ajunse la culme, sacul de nisip era vădit, mult mai lung decât bară de fier. Marrion va cădea înainte de a putea lovi.

Dar Marrion știa ce face. În clipa când brațul lui Nailsworth se abătu, el întinse bara ca o spadă, în acelaș timp ferindu-se și țintind pe Nailsworth în desertul stomacului. Înainte ca martorii să-și fi dat bine seama de cele întâmplate, sacul căzu cu sgomot surd pe spatele lui Marrion. Dar și bara de fer atinse bine. Nailsworth gemu și se prăbuși pe scândurile vagonului. Înainte de a-și reveni în fire, era legat cobză.

CAPITOLUL XVI

Procesul lui Nailsworth, urmărit de aproape toți aceia pe care îi pasionase afacerea bidonului de lapte, fu un asalt de spirit între acuzare și apărare. Avocatul lui Nailsworth făcu tot ce putea ca să-și scape clientul, dar dovezile adunate de Arnold erau prea împovărătoare. Juriul, după destul de scurtă deliberare, declară pe Nailsworth vinovat în toate punctele și judecătorul l-a osândit la spânzurătoare. Când procesul se judeca însă, Nailsworth luptă pentru fiecare petec de teren, dar după judecată, cauza lui era pierdută. El primi sentința cu resemnare. Stăruia să-i facă o mărturisire lui Arnold.

Inspectorul se duse în celula lui. Nu mai era nici o dușmănie între ei și fără nici o constrângere, Nailsworth făcu mărturisiri complete: El își supraveghiasse soția mult mai de aproape decât credea chiar ea. Știa de dragostea dintre ea și Faithorne. A suferit mult, dar credea că nu va fi decât trecător și că această dragoste se va sfârși odată cu plecarea lui Faithorne în Africa de Sud. Numai după pozna lui la Scarborough, își dădu seama de seriozitatea legăturii. Din acea clipă, el hotărâ să-l omoare pe amantul soției sale.

Hotărârile pe care le luă fură cele la care se așteptase Marrion și Arnold. Portmoneul cu inițialele A. L. S. îi dă-

du ideea să înșele poliția asupra identității victimei. Obținuse de alt fel acest portmoneu în împrejurări ciudate. Intr'o zi, când se ducea în Kent pentru afaceri și trecea sub un pod de cale ferată, auzind căzând ceva pe acoperișul mașinei lui. Un tren trecea tocmai atunci. Oprindu-se, el găsi portofelul și-l puse în buzunar. Abia în timpul planurilor sale, îi veni ideea să se servească de el. N'ăvusesse niciodată de gând să făptuiască altă crimă. Socotea că pilda grozavă a soartei lui Faithorne va fi de ajuns s'o supună dorințelor lui. Dar încercările ei repetate de a-l denunța îl făcură să înțeleagă primejdiile prin care trecea, atâta timp cât ar fi trăit dânsa. Află de fuga ei din hotelul Canterbury, la 28 Martie și își dădu seama că nu mai putea aștepta. Își pregăti dispariția, când ea scăpă în seara celei de a doua zile. O urmă și găsi prilejul prinos în apartamentul lui Marrion.

Călătoria în Noua Zelandă făcea parte din planul său inițial.

În cazul când, ar fi fost bănuț, socotea preferabil să dispară câtva timp după descoperirea corpului. Știa că ochelarii și cheia se aflau în bidon. Aflase dela nevastă-sa că luase cheia din greșeală, cu prilejul șederii ei la Scarborough. recunoscuse numaidecât ochelarii. Cum află din ziare de descoperire, își dădu seama, că ar trebui să se ascundă până ce afacerea o să fie uitată. Dar nu era de ajuns să se ascundă. Nu putea să aibe încredere în soția lui, trebuia s'o omoare. Chiar după cea de a doua crimă a lui, Nailsworth crezu că identitatea lui va rămâne necunoscută. Fu o lovitură grozavă când își citi numele în ziare. Văzu, în moartea lui simulată, singurul mijloc de a scăpa de cercetări și de arestări.

Intâlnirea lui cu Sam Schiopul era și ea întâmplătoare. Cu mulți ani înainte, când Sam a fost arestat, fu izbit de asemănarea lor, printr'o fotografie publicată de ziare. Fu atât de uluit, încât se duse la proces, la Old Bailey, din curiozitate să vadă pe prizonier. Asemănarea era și mai mare încă decât în fotografie. Se gândi îndată la el și petrecu mai multe seri în localurile cu faimă rea din Londra.

Odată ce a pus mâna pe el, restul n'a fost decât un joc și crima din spatele prăvăliei nu-i răpi decât câteva clipe.

Câteva zile mai târziu, Nailsworth fu spânzurat.

Marrion, care cina în seara aceea cu Arnold, făcu un fel de apologie.

— Un om deștept, mânat de o patimă puternică, zise el. A ucis pe amantul nevestei, crimă care poate fi acuzată. În Franța, el ar fi putut fi chiar achitat pentru crimă pasională. Dar faptele se înlanțuiesc, așa cum vedem adeseori. Întâia lui crimă n'a fost decât veriga lanțului. Ea l-a făcut să-și omoare soția, apoi pe Sam care să-și asigure secretul persoanei lui.

Fiindcă veni vorba, ce s'a făcut cu agentul în civil care a încercat să-l aresteze?

— A eșit din spital, răspunse Arnold și-i merge mai bine. Pot să-ți mărturisesc, că mai mă doare doar falca.

— Și pe mine, zise Marrion mâhnit. Și dacă n'ar fi fost încolțit în acel vagon, ar fi departe. Nu înțeleg cum nici unul din noi n'a suferit nici un accident în acea încălcire în șine, de ace, fără să mai ținem seama de trenurile în mers și vagoanele izolate. În sfârșit, puțină mișcare ne face bine. Câteodată e cam obositor. N'am să-ți ascund că am răsuflet ușurat când am aflat azi dimineață, sfârșitul lui Nailsworth și de astă dată adevărat.

— N'ai sfârșit. Sufletul lui neliniștit o să te viziteze în visurile tale. Asta o să-i fie răsbunarea.

— Am să iau asupra-mi acest risc. În orice caz, duhul lui nu se va purta prea violent. Dar ce ai zice de un păhăruț de gin, ca să ne mai înviorăm puțin?

-●- S F A R Ș I T -●-

COLECȚIA „ENIGMA“

Cele mai bune romane politiste

1. Cine a ucis pe Roger Ackroyd

de Agatha Christie

Un roman plin de mister, pe care nu-l desleagă decât faimosul Hercule Poirot.

Lei 30+1

2. Sfântul la New-York

de Leslie Charteris

Inversunat dușman al gangsterilor „Sfântul” luptă contra lor, cu aceleași arme sfințitoare de legi.

Lei 20+1

3. Un om de onoare

de Philips Oppenheim

O acțiune dinamică, o poveste în care misterul se împletește cu senzaționalul.

Lei 20+1

4. Cadrantul morții

de Rufus King

... „Înainte de Joi sau” ... Aceasta e amenințarea. Va reuși eroul acestui pasionant roman să scape de ea?

Lei 20+1

5. Secretul celor 7

de J. M. Walsch

Iată un roman minunat. Cel mai bun roman polițist al lui J. M. Walsch.

Lei 20+1

6. Ferma tragică

de Miles Burton

Un cadavru ciopârțit este găsit într'un bidon cu lapte! ... Cine e cinicul ucigaș? ... Inspectorul Arnold ajutat de imaginația scăpărătoare a prietenului său Marrion va fi în stare să-l pună în lanțuri? ... Enigmă!

Lei 25+1